

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1935

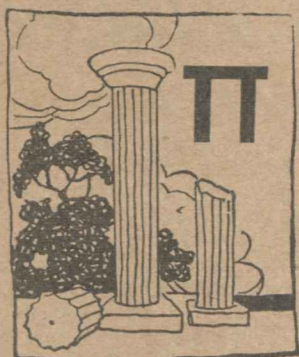

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ
ΕΚΔΟΣΗ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΝΑΡΔ ΤΟΝΕΣ

ΚΑΛΟΣ ΕΙΝΑΙ, ΑΛΛΑ...

ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ, η Ρόζη Φρέιζερ κύταζε τα κοκκινισμένα νύχια της. Φαίνεται πως δεν έμεινε ικανοποιημένη και αδιαφορώντας αν η συνάδελφός της, η Μίς Ντόνλοπ, είχε δακτυλογραφήσει τρία γράμματα κιόλας, πήρε ένα μικρό κοκκάλινο έργαλειο από το συρτάρι της, και άρχισε να διορθώνει τα νύχια της. "Αν η Μίς Ντόνλοπ κουραζόταν άδικα, σ' αυτό δεν έφταγε η Ρόζη, η οποία έπαινε-λημμένως της είχε πει συμβουλευτικά:

"Ο προϊστάμενός μας δεν έρχεται ποτέ στο γραφείο του πριν από τις εννιάμισι. Δεν βλέπω λοιπόν, γιατί να εργαζόμαστε εμείς περισσότερο απ' αυτόν..."

Αλλά τα λόγια της Ρόζης πήγαιναν χαμένα, και η συνάδελφός της θόταν άσφαλώς κουτή για να επιμένει να κουράζεται τόσο πολύ. Πάντοτε σοβαρή, εργατική και λιγδολογή η Μίς Ντόνλοπ ήταν το πρότυπο της ευσυνειδήτου υπαλλήλου.

Η Ρόζη δεν την εύρισκε άωμορφη και ανανησιόταν, γιατί ο Πήτερ Μάκ-Κλίντοκ, ο συμβολαιογράφος, στο γραφείο του οποίου εργαζόντουσαν, την είχε προσλάβει τελευταία στο γραφείο του.

Στόσου η νέα αυτή, χωρίς να είναι άωμορφη, ήταν συμπαθητική, ιδίως όταν χαμογελούσε. Έπειτα είχε ωραία πλούσια μαλλιά, τα οποία ήταν πάντοτε άωμορφα γτενισμένα και μάτια έκφραστικά. Αλλά ήταν τόσο άφελής και άγαθή, η καυμένη! Δεν ήξερε πως πρέπει να φέρται μια νέα με τους άνδρες για να τους κερδίσει. Όσο γι' αυτό, η Ρόζη δεν φοβόταν αντίπαλο από τη συνάδελφό της. Ο προϊστάμενός τους, ο Πήτερ Μάκ-Κλίντοκ, δεν γύριζε ποτέ να την κυτάξει. Αν τον ρωτούσε κανείς, πιθανόν να μιν ήξερε να σας πη τι χρώμα είχαν τα μάτια της νεας δακτυλογράφου...

Η πόρτα του γραφείου άνοιξε άπτομα εκείνη τη στιγμή, και διέκοψε τους συλλογισμούς της Ρόζης. Με μια γρήγορη κίνηση, έκρυψε το ξυλαράκι που κρατούσε και άρχισε να χτυπά τα πληκτρα της γραφομηχανής. Βιαστικός, ο προϊστάμενος πέρασε κοντά τους, τις χαιρέτησε με μια ξερή "καλημέρα" και μπήκε στο ιδιαίτερο γραφείο του. Σε λίγο άνοιξε την πόρτα και φώναξε:

—Μίς Φρέιζερ, έρχεστε σας παρακαλώ, να σάς υπαγορεύσω μερικά γράμματα;

—Αμέσως, Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ...

Η νέα σηκώθηκε ήρεμα, πήρε το μπλόκ της και το μολύβι της και ριχνοντας ένα θριαμβευτικό βλέμμα στη σύντροφό της, άπομακρύνθηκε.

Όταν σε λίγο επέστρεψε στη θέση της, είπε στη Μίς Ντόνλοπ με αγαπητή φωνή:

—Τα γράμματα αυτά δεν είχαν καμιά σημασία, ξέρεis.

—Μη θέλεις να μου πης ότι ο Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ χάνει τον καρπό του για να υπαγορεύει γράμματα χωρίς σημασία;

—Χά! Χά! γέλασε η Ρόζη. Πώς φαίνεται, αγαπητή μου, ότι δεν έχεις εργασθεί άλλοτε σε γραφείο. Όταν ένας προϊστάμενος θέλει να ξεσκύψει, υπαγορεύει γράμματα, αλλά υπάρχει κι άλλος λόγος ακόμα.

—Ποιός λόγος, μπορώ να μάθω; —Θέ μου, τί αγαθή που είσαι! μουρμούρισε η νέα με καμική απελπισία. Αλλά, αγαπητή μου, απλούστατα, όταν μου υπαγορεύει γράμματα με κυττάζει. Κατάλαβες τώρα;

—Δεν το είχα σκεφθεί αυτό, ωμολόγησε η Μίς Ντόνλοπ.

—Τότε καλά θα κάνεις ν' ανοίξεις τα μάτια σου λιγάκι... Άκουσε, πρόσθεσε η Ρόζη πιθυριστά. "Όποτε μου καπνίσει, μπορώ να

γίνω Μίσσες Μάκ-Κλίντοκ...

—Θάταν ευχάριστο πιστεύω για σένα. Ο Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ εινε χαριτωμένος νέος.

—Καλός, αλλά δεν ώριμασε ακόμα. Δεν μ' άρεσει να γίνω η σύντροφος των νεανικών αγώνων του. Εινε άρχαριος ακόμα, προτιμώ να περιμένω, ώσπου να στρώσει η δουλειά του.

—Ω, είπε η Μίς Ντόνλοπ με τό ήρεμο ύφος της. Αλλά δεν σκέπτεσαι ότι στο μεταξύ μπορεί να τον κερσίσω μια άλλη;

Η παρατήρησις αυτή της Μίς Ντόνλοπ έβαλε τη Ρόζη σε σκέψεις. Κι' απ' εκείνη την ημέρα άρχισε να επιμεληται περισσότερο την τουαλέττα της, και μεταχειριζόταν όλα τα μέσα για να φαίνεται πιο γοητευτική. Έκτός από την επιμελημένη εμφάνισή της, άρχισε κι' άλλη τακτική. Κάθε τόσο, εμπαινε με κάποια πρόσφασι στο γραφείο του Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ. Σητούσε συμπληρωματικές οδηγίες για την τρέχουσα εργασία, ώσπου ο νέος άπόρησε για το έξαιρητικό αυτο ενδιαφέρον της και τη ρωτήσε σχετικώς.

—Ίδου τί συμβαίνει, απάντησε η Ρόζη, σαν να διάταζε τάχα να έξηγηθή. Η Μίς Ντόνλοπ εινε έντελως άπειρη και... άπορσεκτη. Φοβούμαι μη τυχόν σμύή κανένα λάθος. Ένα σφάλμα της, θα θλάψη έσας, Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ, και θάταν κρίμα, τώρα μάλιστα που η δουλειές σας πηγαίνουν καλύτερα.

Ο Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ χαμογέλασε με καλοσύνη:

—Η αλήθεια εινε, Μίς Φρέιζερ, ότι είμαι ικανοποιημένος από τις εργασίες σου. Όπως ξέρετε, ο οίκος Τζάσπερ και άφρεστ" ήρθε σε μας, γιατί το συμβολαιογραφείο του Μίστερ Τζάσπερ δεν πηγαίνει τόσο καλά. Φαίνεται ότι το γραφείο θα κλείσει. Γι' αυτό οι κ. κ. Τζάσπερ και Φόρρεστ άποφασισαν να μου αναθέσουν τις υποθέσεις τους.

Όταν βγήκε από το γραφείο του προϊσταμένου της, η Ρόζη ήταν σκεφτική. Ούτε πρόσεχε με πόσο έηλο εργαζόταν η Μίς Ντόνλοπ, μόνο συλλογιζόταν ότι είχε φθάσει η στιγμή να άπσπευση την κατάκτηση της καρδιάς του Μάκ-Κλίντοκ. Απ' έδω κι' έμπρός το μέλλον του ήταν όχι μόνο έξασφαλισμένο, αλλά λιμπρό, γιατί έκτός από τις υποθέσεις των Τζάσπερ και άφρεστ, έλη η πελατεία του Τζάσπερ θα πηγαίνε στο Μάκ-Κλίντοκ.

Η δουλειές του γραφείου είχαν διπλάσιασι πεία. Κι' η Ρόζη προθυμοποιήθηκε να εργαζέται και τα βράδια, για να έηλο χαρισιστή των Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ.

Εκείνο το βράδυ, ήταν ή ώρα έδεκα, όταν ο Πήτερ, κουρασμένος και μουδιασμένος, σήκωσε τα μάτια του από τους σωρούς των έγγραφων, τα οποία είχε μπροστά του.

—Α, είπε ο νέος. Μπορούμε να πούμε ότι βγάλαμε δουλειά σήμερα!

Η Ρόζη χαμογέλασε. "Ήταν κι' αυτή κουρασμένη. Σκέφθηκε άσ-τόσο ότι δεν έπρεπε ν' άφησει την περιστασι να πάη χαμένη. Σημάθηκε λοιπόν από τη θέση της και πλησιάζοντας τον νέο, τού είπε:

—Θά έπρεπε να έξεκουράσθης. Έργάζεσαι πολύ τελευταίως... Πήτερ.

Ο νέος σήκωσε τα μάτια του κι' είδε κατάπληκτος την Ρόζη να έηεται μ' άφελεια στο χέρι της που λυθρόνας του, ενώ συγχρότως άπαλα του χείδεψε τα μαλλιά.

—Χι... Ναι... έκανε ο Πήτερ σπνοχωρημένος. Η αλήθεια εινε ότι κουράζομαι, πολύ αυτές τις μέρες. Και συγχρότως σηκώθηκε άπτομα και με ψυχρό ύφος, είπε:

—Ίσως θέλετε να σάς συνοδέωω ως το λεωφορείο, γιατί εινε παρασμένη η ώρα;

Λέγοντας αυτά τα λόγια ο Μάκ-Κλίντοκ προχώρησε στην άλλη άκρη της κάμαρας, ξεκρέμασε το πανωφόρι του και τό φόρεσε. Η Ρόζη τόν άκολούθησε και χασευτικά έκούμπισε τα χέρια της άπτομα στο στήθος του.

—Δεν με συμπαθείς λιγάκι, Πήτερ, τόν ρώτησε με αγαπητή φωνή.

(Η συνέχεια εις την σελ. 1470)

—"Ηρθε να πάρω τον Πήτερ... είπε η μίς Ντόνλοπ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

Στο Αϊξ - λε Μπαιν, ο Βερλαίν είχε λάει συστημένος στον δόκτορα Γα-γαν, διδοντή των λουτρών. Για να θγάλη να έξοδα της διαμονής: της θεραπείας του ποιητή, ο δρ Γαγαν έκανε έξοδα μεταξί των πλουσιών λουμένων και το ποσό που μαζεύτηκε απ' αυτόν ο Βερλαίν τό δέχτηκε χωρίς καμιά στενοχωρία.

Άλλοτε είχε συνήθεισι πεία να δέχετα τέτοια χρήματα. Νόμιζε μάλιστα πως οι φίλοι είχαν υποχρέωσι να τόν βοηθήσουν. Ο ίδιος μάλιστα υπέδειχνε μια μέρα σε κάποιο φίλο του τόν κατάλογο των προ-σώπων που έφερε για τόν κάθον ενιμναιό έπιδωκα. Μεταξί αυτών ήσαν οι ποιηταί Μαλλαρμέ, Ντιρέξ, Ρασού, Πονσόν, Ριμπέν, Μπονσφό, κλπ. Άπό τό 1890 δέ, ο Πάλ δεν έκανε άλλο παρό να έκαυλήται την γενναιοσύνη του πλουσιούτου άριστοκράτου και ιδιορρυθμού ποιη-τού κλητός Ροβέρτου ντε Μπντεσσιού. Σώζονται περισσότερα από 60 γράμματα του Βερλαίν, με ατήσας χρημάτων προς τό Μοντεσιού.

Ο πινάς του τέλους αυτού της ζωής του Πάλ Βερλαίν δεν θα ή-ταν πλήρης αν δεν προσθέσουμε σ' αυτόν μια τελευταία πινελιά: τούς ηρωτικούς έρωτές του με γυναίκες τού πεζογράφου. Ο γέρος σάτυρος πέσσε τα τελευταία του χρόνια ά-νάμεσα σε δύο τέτοιες εισηρώσεις: τη Φιλομένη Μπουντέν, τη έλληνο-γενή Έσθήρ, και την Εύγενία Κράντζ, την έλληνογενή Π ρ ο β α - τ ο .

Η Φιλομένη κι' η Εύγενία, εδιό σφιγγες, δυό κλέφτρες, δυό χο-λές, κατά τό λέγειν του ίδιου, δι-αμνηστρούσαν την είνωα του και συγχρότως τού τραβούσαν όλα χρή-ματα είχε έλάνου του. Η Φιλομένη, τού πάντων, μια χοντρή, μελαγχολική, ήταν τεχνίτρια στο ζήτημα αυτό. Κι' από τό λονδίνο έκούμα, όπου ο Βερ-λαίν είχε πάει για διαλέξεις, της έ-στεινε έπιταγές. Της χάρισε κάποτε κι' ένα βραχιόλι, της είχε υποχ-θή η αλήθεια πως θα την παντρευτεί και την άποκαλούσε μάλιστα "αγαπητή μου γυναίκα. Γιατί, άσφαλώς, από τις δυό αυτές γυναίκες τού δρόμου, προτιμούσε τη Φιλομένη. Μα, παρ' όλα αυτά, η Φιλομένη τόν άπατούσε από κρηκά από την Εύγενία. Έκτός από τό φίλο που της έπαρνε τα χρή-ματα, είχε κι' ένα σωρό έρωτάς.

Κι' όμως ο Βερλαίν την αγαπούσε έλικρινά, θερμά, και από αυτήν έμ-πίστευε τα παινήματά του εταγου-λά για έκείνη και "Ωδή προς τιμήν της". Όταν έμαθε πως η Φιλομένη τόν άπατούσε, υπέφερε πολύ κι' άπο-φάσισε να τα χείσση μαζί της.

Πράγματι δέ την άλλη μέρα έ-γραψε στην Εύγενία, τό "Π ρ ο β α - τ ο", και της έποθέτινε να πάη να συγκαταστήσει μαζί του, διολογών-τας της συγχρότως πως ήταν ο λόγος τού τόν έθανάτωσε να τό

κάνη αυτό.

"Χωρίζομαι από τη Φιλομένη" της έγραφε με μι' άπέραντη λύπη. Άγαπώ και θ' αγαπώ πάντοτε αυτή τη γυναίκα. Μα κα-τάνησε για μένα επικίνδυνη κι' έλασα πεία την άπόφασί μου. Και σένα αγαπώ έπίσης. Έσύ ήσουν πάντοτε καλή για μένα κι' εργαζόμουν πολύ καλά, όταν σ' έχω κοντά μου. Μη μου μι-λάς πεία για την άλλη. Φρόντισε να είσαι καλύτερη από χαρ-ακτήρα κι' όλα θα πάνε καλά. Άύριο θα ράμε άωμορφα στο στα-θμό κι' έπειτα θα πάμε για νάνι.

Ο ΠΩΛ ΣΟΥ

Όσπου, επί ένα χρόνο ακόμα, ο δυστυχισμένος έξεσολουόμας να ταλαντεύεται μεταξύ των δύο αυτών φαντασιών γυναικών. Τέλος τού Μάρτιου τού 1895, ο Βερλαίν έγκατεστάθηκε στο σπίτι της Εύγενίας Κράντζ.

Κι' όμως απ' τα δυό αυτά τέρατα, η καλύτερη ήταν αυτή που προτιμούσε κι' ο Βερλαίν: η Φιλομένη! οι έκταχυλισμοί κι' η βιασύνη αυτής της γυναίκας τού δρόμου είχαν τούλάχιστον κάτι από την πρέλλα, ενώ η καπνιστική της Εύγενίας Κράντζ ήταν πιο βαρετή, γιατί ήταν πιο κα-νονική, πιο άστική.

Η προσωμένη ζωή τού "Π ρ ο β α τ ο υ" ήταν άρκετά μετεδεμένη. Είχε καθώς φαίνεται κατά τό 1890 κάποια έπιτυχία ως χορεύτρια στα παριζιανά κέντρα. Έπειτα όμως γλύστρησε από δόξα, μι, έπειδή είχε δοιλέψει μοδίστερα στην πρώτη της νεότητα, διατρώπος ακόμα συνήθειες νοικοκυριού, και ταίριαζαν φριχτά στην τωρινή ζωή της. Μέσα στην κίμαρή της, πλάι στο κρεβάτι της άτιμίας, αιά ρασι-τομηχανή άρχισε άμέσως να δοιλέη με την αναχωρησι των περισσιών πελατών. Έπειτα την ώρα που τό γαλά άναψε, η μηχανή σταματούσε.

Η γερασμένη Εύγενία ταχτοποιούσε με προσοχή τη δουλειά που είχε αρχίσει και, άφού έβαζε παιχνίδια στα μαλλιά της, κατέβαινε στο πεζο-δρόμιο.

Όταν ο Βερλαίν συγκρατούσε με την Κράντζ, η θέλτες στο πε-ζοδρόμιο έπαυαν, άφού ο Πάλ έπαρκοισε κατά τό μάλλον και ήττον στο έξοδα τού νοικοκυριού.

Αν η Φιλομένη ήταν σπάταλη, η Εύγενία ήταν άπληστη: Είχε μια φριχτή φιλαργυρία. Τ' άνειρό της ήταν ανά μαυρόζηχαριό από τό πορώ

ως τό βράδυ ο Βερλαίν. Ψηλή και εύρωστη στο σώμα, έννοούσε να τού τό επιβάλει αυτό και με τό έηλο άκούμα. Ο Βερλαίν φωνάζε της ά-παντούσε με τόν ίδιο τόνο. Και τότε η φαντασμένη τάξη τού σπι-τιού έξαιρηζόταν μέσα σ' ένα δό-μονο πατιζόν που έσπάζαν και κρατούσαν, γιατί και η μέγιστη ή-ταν κι' αυτή άκατοχή. Έπί πλέον ήταν ψείρας και άπστη. Είχε μά-λιστα φίλο έναν παλινάρι με μ-γάλα μυστήρια, ά οποίος έμασ στα ζαχαρώδη της άποφάσις φερεπα-νιόταν για την άποφάσι του Βερ-λαίν πως τη αγαπά τον κι' έβγαζε μι' άπλοή ποιητή: "Είχε ένας μεγά-λος συγγραφέας. Αν κανένας τού άφήνι να τον άγγίξη άπλη να κάνει με μένος.

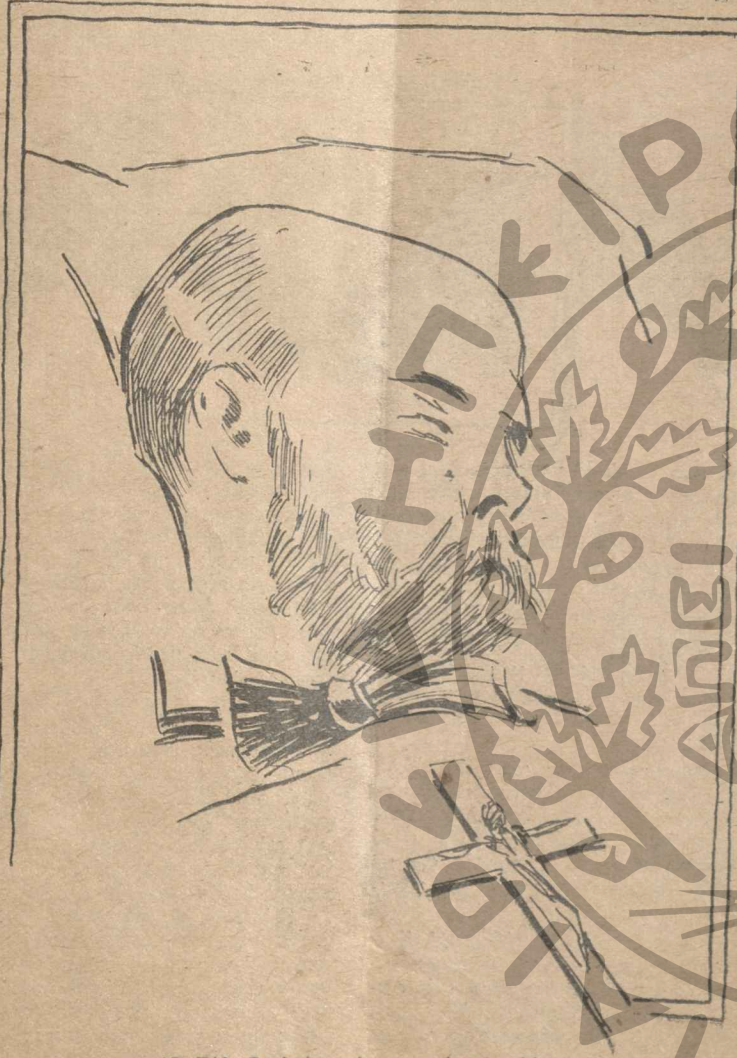
Η θέση η φιλαργυρία της Εύ-γενίας ήταν άπλη, άπλη τού έδω-μάδς. Χωλούσε μετά τόν θάνατο τού Βερλαίν, πουλούσε σ' οι "Αγ-γους και Άμερικανούς ποιητές τόν εοντινάρδου τού μαύρου. Τούζ ζο-νιούσους άπτομα τούς πομπιέ-σαν κατά δωδεκάδες από τη γει-τονική άγορά.

Τό Τριήμερο Βερλαίν Κράντζ έγ-κατεστάθηκε τόν Οκτώβριο τού 1895 στην όδο Ντεζόλ. Στο τέ-λος Δεκεμβρίου ο ποιητής έπεσε άρρωστος (εμφανισμοί, κίρρωσις, γαστρίτις, βροχίτις, ή άπαιθίσις της δική του). Διαγράφεται ότι κατά τις τελευταίες τού ήμέρας ζωής της χοντρά κι' ένα πινέλο όλα τα έπαια της ζωής του, ως κι' από τό τό δόξα της νεότης.

Στις 30 Δεκεμβρίου έορτάζε στον Μοντεσιού μια άπελημένη έπι-κήση. Άπην έπαιασι ούτε κανένας από στήν. Στις άόρες Τανουαρίου τού χρόνου ήταν φορεμένη. Με τό χεί-μα τού τόν έθανάτωσε να τό

Ο Πάλ Βερλαίν στη νεκρική του κλίνη (Σκίτσας τού Αβελιού Λαβέρ)

(Η συνέχεια εις την σελ. 1470)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

(ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΔΟΥΜΑ, υιόν)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Φρέντ ντέ Περνύ εξιστορεί στο μυθιστόρημα αυτό τη ζωή του, αρχίζοντας από τα παιδικά του χρόνια. Διηγείται πώς έμεινε πολύ μικρός ορφανός από γονείς, πώς μεγάλωσε κοντά στη θεία του και τη γιαγιά του, στην έσοχη τους βίλλα, μιλάει για τη λατρεία με την οποία οι δυο αυτές γυναίκες τον περιέβαλαν, για τα μαθητικά του χρόνια στο κολλέγιο, για τη φιλία του με τον νεαρό Ιρλανδό καθηγητή του Ο'Κέντ, και λέει πώς μετά το θάνατο της γιαγιάς του και της θείας του, έμεινε μόνος σ' έναν κόσμο και πήγε στο Παρίσι, όπου είχε φάσμα τον ξεσάδελφό του, Έκτορα ντέ Μαλεζέρ και τη γυναίκα του Μαρία-Τερέζα. Η Μαρία-Τερέζα, μόλις τον ξαναβλέπει, αρχίζει να τον φέρεται μ' έναν περίεργο και προκλητικό τρόπο, πράγμα που κάνει το νέο ν' ανησυχήσει και να ζητήσει ν' απομακρυνθεί απ' αυτή, γιατί νοιώθει κι' ο ίδιος ότι η ξεσάδελφη του τον τραβάει ακατανίκητα. Μά του κάκου, γιατί η ανάγκη μιας στοργής, μιας αγάπης που του λείπει, τον ρίχνει, χωρίς να θέλει κι' ο ίδιος, στην αγκαλιά της. Κι' αρχίζει από τότε ένα πάθος, που βάσταξε τρία ολόκληρα χρόνια, τρία χρόνια βασανισμένα για το φτωχό Φρέντ, ο οποίος κάθε άλλο παρά για τέτοιους ενοχούς έρωτες ήταν πλασμένος.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εξωρίζω, εν πρώτοις στις αναμνήσεις μου, μία σκηνή μοναδική, που επαναλαμβανόταν σαν την ίδια εικόνα από αντικριστούς καθρέφτες: Ή η σκηνή του πρώτου μας σφάλματος: Ή ψυχές, ή δική μου και της Μαρίας-Τερέζας συναντιόντουσαν σ' αυτό, όπως την πρώτη φορά, τραηγμένες ή μία προς την άλλη και έχθρικές, αναζητώντας στην ενόσφι τους έναν απραγματοποίητο κορεσμό: Ή εκείνη, των αισθήσεών της κι' εγώ, της τρυφερότητός μου... Ή σκηνή αυτή επαναλαμβανόταν σε θέατρα πολύ διαφορετικά κάθε φορά: Πότε σε μία κάμαρη ξενοδοχείου κάποιας λουτροπόλεως, πότε σε κανένα από τα πολυτελή δωμάτια του μεγάρου Μαλεζέρ και πότε στην κατοικία μου—πρό πάντων σ' αυτή.

Το σπίτι μου στέγαζε όλα σχεδόν τα ραντεβού μας το χειμώνα. Τις ψυχρές ημέρες του Δεκεμβρίου, έκλεινα ερμητικά τα παραπετάσματα των παραθύρων, άναβα τις λάμπες και περίμενα τη Μαρία-Τερέζα. Το κουδούνι έζαφνα χτυπούσε... Έπειδή έδιωχναν τον υπηρέτη μου τα άπογεύματα, πήγαινα κι' ένοικοι μόνος μου. Ήταν εκείνη... Στην αρχή βλέπομασταν σαν αδιάφοροι κι' αλλάζαμε ένα σφίξιμο του χειριού...

Μά αναπολώ με κάποια γλύκα τις στιγμές που έπακολουθούσαν μετά την είσοδο της ενομήνης μου: Αυτές ήταν ή καλύτερες. Όταν εκείνη καθόταν στη γωνιά του τζακιού, απλώνοντας προς τη φωτιά τα γανταφορεμένα χέρια της, μου φαινόταν ότι την αγαπούσα. Ένοιωθα ευγνωμοσύνη γι' αυτή, γιατί είχε έρθει τόσο πιστά, λυτρώνοντας με από τα φαντάσματα της μοναξιάς... Τά λόγια μας ήταν απ' αυτά που δλος ο κόσμος θα μπορούσε να τ' άκουση. Μιλούσαμε για τα γεγονότα της περασμένης ημέρας, για τον κ. ντέ Μαλεζέρ, για τη μητέρα μου, για τη γιαγιά μου και για τη θεία μου, γιατί και τα λόγια αυτά των δυο αγίων αυτών γυναικών, προφερόμενα από το στόμα της, δεν με σοκάρizαν σ' αυτή την ώρα της αδελφικής τρυφερότητας.

Σιγά-σιγά, διέκρινα στα μάτια της ξεσάδελφης μου, εν' αλόκοτο χλωμίμαμα: Τά γκριζά νευρίδια που άχτινοβολούσαν μέσα στις μαύρες κόρες της φαινότουσαν να διαστέλλονται. Συγχρόνως το βλέμμα της σκορπιζόταν, χανόταν... Δεν μου άπαντούσε πια, παρά με μονοούλλαθα, στην τύχη, χωρίς να μ' άκουη. Έξαφνα, σηκώνονταν, έβγαζε το καπέλλο της, τη γουνένια ζακέττα της, τά γάντια της...

Εγώ παρακολουθούσα πάντοτε αυτά τά πρελούδια μ' ένα ακίρτημα αγωνίας. Έρχόταν κατόπιν προς έμένα, άκουμπώντας στη ράχη της κορδέλας μου και πλησιάζοντας στο μάγουλό μου τά χείλη της άργά-άργα μέχρι φιλήματος... Άλλοτε παύι καθόταν στα γόνατά μου κι' έρριχνε τά χέρια της γύρω στο λαιμό μου...

Εξ' ένστικτου προσπαθούσα να ξεφύγω, κυριευμένος ολόκλη-

ρος από αυτό το φόβο και τη συστολή μου, που ούτε ο χρόνος ούτε ή συνήθεια είχαν μπορέσει να κατανικήσουν... Είμαι τώρα ο μόνος άνθρωπος, που νοιώθει τόσο σκληρά, που ντρέπεται τόσο μπροστά στον έρωτα: Ή ήταν τάχα ή Μαρία-Τερέζα, που μου προκαλούσε τη ντροπή μου αυτή; Δεν ξέρω... Μα χρειαζόταν εν' αλλόκοτο βάρος σ' αυτή τη γυναίκα, για να με κατακτήσει κάθε φορά από τον έαυτο μου.

Υπαρχει μέσα στον έρωτα—λένε οι ποιητάι—μία στιγμή, που τά ξεχνάει κανείς όλα. Έ, λοιπόν, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, φαινόταν εκείνη τη στιγμή τόσο άταίριαστο ήται το ξευγάρωμά μου: Μέσ' στα βλέμματα που άλλαζαμε τότε διαβάσαμε, εγώ, την εξέγερση μιας μεγάλης ψυχής για την περφορμησί μου, κι' εκείνη, χωρίς άλλο, τόση άποστορή και έθελος, ώστε το υπέρθεμα των δυο αυτών συναισθημάτων έμοιαζε σχεδόν με μίσος.

Εκείνο που ήταν προπάντων φριχτό, ήταν το κατόπι. Την ώρα που ή τρέλλα των νεύρων γαλήνευε, που ή ψυχή άνοκτούσε τη διαύγειά της και την κυριαρχία της, ή ντροπή ή ψυχή άρχιζαν να με καίνε.

Κι' ή Μαρία-Τερέζα υπέφερε σχεδόν όσο κι' εγώ. Ήταν πια σχεδόν αδύνατον το να εξακολουθήσουμε να παραμένουμε έ ένας κοντά στον άλλο. Εκείνη μ' άφηνε, χωρίς να γυρίση να με κυττάξη και πήγαινε... Τόση ήταν ή έχθρότης μου άνωπιν της, ώστε, μολονότι δεν την έθλεπα πια, ο ήχος των βημάτων της έπάνω στο χαλί, ένας ελαφρός βήχας που την έπαινε κάθε τόσο, μ' έκαναν να πονάω. Θα ήθελα να φύγω, άραφά δεν μπορούσα να τη διώξω από το σπίτι μου. Μά τά μέλη μου μου έφάνονταν σαν παραλυμένα κι' ήταν αδύνατο να σπείρω Σινά, ένας σύντομος λήθαργος μ' έκανε να χάνω τις αισθήσεις.

Πόσο κρατούσε ο λήθαργος αυτός; Άς ήμουν ξέρω πόσες στιγμές... Ή γη ώρα βέβαια... Μά ο χρόνος είν' ένα πράγμα σχετικό... Ή στιγμές άκούζω μόνο αναλόγως των συναισθημάτων που έλέμουν... Κι' αυτές ή στιγμές άξίζαν ήμέρες ολόκληρες.

Σιγά-σιγά, ή μοναξιά με βεράπτευε. Τά μάτια μου δεν άποστερόφονταν πια απ' τ' αντίκείμενα που πιστοποιούσαν ή Μαρία-Τερέζα εξακολουθούσα να βρίσκεται μέσα στο σπίτι μου, από το καπέλλο της, από τά γάντια της... Ή των κινήσεών της δεν έφτανε πια ως έμένα, σαν ένας θόρυβος ένοχλητικός, μά σαν μία μουσική γνώριμη... Μου μαρτυρούσαν ότι δεν ήμουν μόνος.

Ναι, μέσα σ' αυτή τη γαλήνη που με πλημμύριζε τώρα ένοιωθα μία ευχάριστη παρηγοριά, με τό να ξέρω ότι μία ανθρώπινη ψυχή βρίσκόταν κοντά μου, ή ίδια που μου σούσα πρό έμου. Μέσα σ' αυτή την ψυχή ύπηρεη καθρεφτισμένη ή είκοτα μου και μία άλλη ψυχή, σ' αυτό τον κόσμο, δεν ήταν τόσο μακριά από μένα.

Και τότε σκεφτόμουν πώς ήμουν άγάριστος, συμπεριφερόμενος έτσι προς την Μαρία-Τερέζα. Μήπως το σφάλμα δεν έβρισκε και τους δυο μας; Και ο οίκτος με πλημμύριζε και μου έφερνε δάκρυα στα μάτια, ενώ συγχρόνως έλεγα μέσα μου: «Θά σηκωθώ... Θα πάω να βρω ή Μαρία-Τερέζα, που με περιμένει... Άλλοίμονο! Ή ψυχή μου ήταν πολύ άδύνατη άπ' αυτή γιά να το κάνω αυτό... Έμενα άκίνητος άπερροχημένος από κληρος από το ψυχικό μου διειρο, ός ότου ή έρωτική μου έφχόταν ή ίδια και με συναντούσε.

Ό! πόσο συμπόνια με κυριέυε, καθώς την έθλεπα να σφραζεται μπροστά στα πόδια μου, σφίγγοντας τά χέρια μου μέσα στο χέρι της, με το πρύσωπό της κρυμμένο ανάμεσα στα γόνατά μου... Δεν έθλεπα από αυτή, παρά τον γυρισμένο πρόσωπό της, ολόλεικο, ανάμεσα στις μαυρές μπουκλες, τους στοργικούς ώμους της, την καμπύλη της ράχης της και έπειτα ήτο μεγάλο κύμα από ύψαιμα ακοτεινέχρωμο, το φόρεμά της, το μένο κυκλικά έπάνω στον τάπητα...

ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Ένοιωθα το λαιμό της να πιέζη ρυθμικά τά γόνατά μου και συχνά, κάποιος από τους λυγμούς της αυτούς, διέσχιζε το σώμα μου και έρχόταν να σβύση μέσα στην ήχώ της δικής μου καρδιάς...

Έτσι όπως ήταν εκεί, πνευμένη, άφωνη και δακρυυμένη, της υπαρούσα όσα υπέφερα γι' αυτήν.

Τέλος σηκώνονταν και κυτταζόμαστε μέσα στα μάτια. Τά δάκρυά μας στέγνωναν άργά, άφήνοντας στα μάγουλά μας τά καφετέρα σημάδια τους και αλλά μ' αυτά, φαινόταν να διαλύεται κι' ή μνησικακία μας, ή μάστιγα ινυσηκακία μας των έθρων έραστών. Μαζύ είχαμε άντικρύσει τάς άδύσους... Συχνά τότε, άλλαζαμε ένα φίλημα κι' αυτό το φίλημα ήταν γλυκό.

Μόνο αυτές ή στιγμές της έπίσημης θλίψεως, που ή ανάμνησί τους με μεθούσε κατόπιν σαν όπιο, συντετέλεσαν, ώστε να θεθώ με ή Μαρία-Τερέζα τρία χρόνια.

Σ' αυτές τις στιγμές ή Μαρία-Τερέζα μου γύμνωνε καμιά φορά την ψυχή της με μία ελκρινεία που με τρώαζε. Ήτοι μου άμολόγηση κάποτε ότι δεν ήμουν ο πρώτος έραστής της, και μου διηγήθηκε την άειώθηρη ιστορία του άλλου έρωτός της, που ήταν τόσο κοινή και την είχε άπογοητεύσει τόσο, ώστε από ντροπή και πείσμα, άφησε ή ίδια το σώζυγό της να τ' άμειψου όλα.

—Και δεν με σκότασε! έπρόσθεσε. Αυτό όμως έλπιζα εγώ... Όχι, ο Έκτωρ δεν την είχε σκότασει. Είχε 'ρθή τότε στο σπίτι μας 'το Πλινύ, στη γιαγιά μου σχεδόν σαν τρελλός. Και ή άξια αυτή γυναίκα τον είχε συμβουλεύσει: «Πρέπει να τη σωρώσεις». Και ο Έκτωρ υπάκουσε, γιατί αυτό ήθελε κι' ο ίδιος, σκεπάζοντας έτσι με τόνονα 'χοιρτσιανικός οίκτος» τη σκλαδιά του προς ή Μαρία-Τερέζα. Ή Μαρία-Τερέζα το ήξερε αυτό. «Με περιφρονεί πάντοτε, έλεγε, δεν μ' αγαπά. Μονάχα μ' έπιθυμεί και δεν μπορεί να κάνει χωρίς έμένα». Εγώ της έθαζα το χέρι στο στόμα γιά να σταματήσω αυτά τά λόγια... Την ίκέτευα να σωπάση... Μά εκείνη εξακολουθούσε, σπρωγμένη δεν έέρα από ποιά περηφάνεια άυτίπαρνησε...

—Άλλες φορές άκούμπούσε το κεφάλι της στο στήθος μου και μου έλεγε: «Είμαι ένοχη, είμαι δυστυχισμένη. Μά τι σημάσια έχει αυτό, άραφά σ' αγαπώ. Εσύ, δεν μ' αγαπάς... Μά δεν θά μπορούσες να μ' έμποδίσες να σ' αγαπάω... Μπορείς να μ' άπατήσης, να με περιφρονήσης, να με ακούωσες... Σ' αγαπάω...» ή «Αν ήμουν στην ηλικία σου... θά με πατρεύουσιν ίσως, έ; Έσέ-να δεν θά σέ πρόδιδα ποτέ... Φταίω εγώ που είμαι δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερή σου...»

Την έκύτασα τότε και σκεφτόμουν: «Με περνάει δεκαπέντε χρόνια Είνε λοιπόν σαραντά χρόνων... Άληθινά λοιπόν ο έρωας κάνει το θαύμα να την ξαναείδωη σύμφωνη με την έπιθυμία της, να την φέρνη στην ηλικία μου!...»

Άλλοίμονο! Ή Μαρία-Τερέζα έλεγε την αλήθεια, όταν πρόφερε τά σκληρά αυτά λόγια: «Δεν μ' αγαπάς». Άκόμα κι' όταν ο πό τρυφερός οίκτος με προσέγγιζε σ' αυτήν, δεν την άγαπούσα. Ένοιωθα μόνο γι' αυτήν ένα αίσθημα παθητικής εγνωμοσύνης. Την ευγνωμονούσα, γιατί άδωγούσε τη ζωή μου, γιατί είχε αναλάβει τη διεύθυνση της θελήσεώς μου.

Όσο βάσταξε ο δεσμός μας, μου ήταν άρωσιωμένη σαν μητέρα. Διεύθυνε την πρωτοβουλία μου και μ' έκανε, ότι όνειρευόταν να με κάνει: Ήταν κοσμικό κύριο. Ή Μαρία-Τερέζα, όποτε είπα κι' άλλοτε, έβγαλε πολύ λίγο έξω. Παραβίασε, γιά να με συναντά στους κοσμικούς κύκλους, τις πόρτες των σπιτιών που της κρατούσαν κλειστές. Χάρις σ' αυτήν, έπί τριάντα ώμνες συνέχισα. Έίνα ένας απ' τους ανθρώπους έκείνους που έχουν περιορία και όνομα και τους όποιους οι ίδιοι άνθρωποι βλέπουν παντού, όπου ηγαυόταν. Άπό τίς λέσγες στα ασάνδια, από τους ήπιδρόμους στα θέατρα, παντού έσερνα την άνία της. Ή άδερς μου, από την όποία του κάκου προσπαθούσα να ξεφύγω. Οι άδερς μ' άγαπούσαν πολύ λίγο, γιάτι δεν ήξερα να κρύβω την περιφρόνησί μου γιά την άσκητη ζωή, που έκανα μαζί τους.

Ή γυναίκες κατάλαβαν πώς έχω στην ψυχή μία άρρώστεια κρυφή, και πολλές απ' αυτές, το λέω, χωρίς περηφάνεια, προσεφέρθησαν να με παρηγορήσουν.

Είχα τουλάχιστον την άρετή να μείνω πιστός στην άμαρτία μου. Ήμουν γιά ή Μαρία-Τερέζα ένας έραστής άμοίρατος.

Αυτή ή πιστότης μου προσέχτηκε και σχολιάστηκε: Γιάτι, μολονότι ή έρωμένη κι' εγώ, κρύβαμε τον έρωτά μας, ο κόσμος τον μάντεψε και τον διέδωσε.

Μία μέρα μάλιστα μου έτυχε ν' άκούσω να μιλάνε γι' αυτό το ζήτημα μερικοί κύριοι του καλού κόσμου, οι όποιοι δεν ήξεραν ότι ήμουν τόσο κοντά τους. Άφονκραζόμουν με προσοχή τη φριχτή αυτή συνομιλία, που βούιζει ακόμα σ' αυτήιά μου.

Οι συζητείται άρχισαν να ξεγυμνώνουν ή Μαρία-Τερέζα με λόγια άνεπιφύλακτα και ξεκάθαρα. Έκτιμούσαν τά έρωτικά της χαρίσματα με φράσεις, που μεταχειρίζονται οι άνθρωποι των σταύλων, προκειμένου να κρίνουν εν' άλογο. «Όσο γιά μένα, είπαν πώς ήμουν ένας ευγενής νέος, μά κάπως μυστηριώδης και κλειστός. Κάποιος άνέφερε τότε διάφορα γεγονότα, που άποδείκνυναν το δεσμό μας. Είπε πώς πήγαινα καθημερινώς στο μεγάρο Μαλεζέρ, πώς ήμουν ο στενότερος φίλος του σούζυγου, πώς παρακολουθούσα το άνδρόγυνο στις έξοχες, που πήγαιναν και παραβέρizαν και πώς τέλος δεν είχα καμιά άλλη έρωμένη. Τέλος μίλησαν γιά τον Έκτορα και άναρωτήθηκαν αν ήξερε την αλήθεια. Ή συζητήσεις σχετικώς ήταν σύντομη, γιάτι συμφώνησαν όλοι ότι δεν άγνούσε τίποτε κι' ότι έκλεινε τά μάτια του, μη θέλοντας να ταραχθή, έπειδή ή ύγεία του ήταν πολύ λειπή.

Αυτά το τελευταίο χτύπημα μου έκανε ή μεγαλύτερη εντύπωση. Κατέβαλα μία δυνατή προσπάθεια, γιά να μη μπατώσιν αυτούς τους συκαφάντες. Ο Έκτωρ—όπως φαταζόμουν τότε κι' όπως βεβαιώθηκα άργότερα—άγνούσε τά πάντα. Αν είχε στην αρχή μερικές άνησυχίες, αυτές σιγά-σιγά διαλύθηκαν. Πατέ ή υχέσεις μας δεν είχαν τόσο έγκαρδιότητα, όση τώρα—κι' αυτό άκριβώς ήταν ή τιμωρία μου. Έξ' άλλου, ή κατάσταση του έπιδεινωότατα καθημερινώς. Είχε την άβεράπτευη θλίψη των ανθρώπων, που νοιώθουν πώς έχω μ' άβεράπτευη όργανική πάθησι και που ή άρρώστεια τους αυτή τους άπασχολεί πάνω απ' όλα.

Έκανα ό,τι μπορούσα γιά το εξαγοράσι με τις περιπτώσεις μου και την άρρώστειά μου τό κακό που έκανα στην τιμή μου. Άγαπούσα το σώζυγο της έρωμένης μου κι' ήταν ο μόνος μου φίλος.

Αν μία άπιστευτη τάρλαρι έμποδίζε τον ξεσάδελφό μου να όποιασθή την άτιμία του, δεν μπορούσα να του κρύψω ότι είχα την ψυχή μου γεμάτη μία θλίψη τόσο σκληρή, όσο κι' ή άρρώστειά του. Έκτενος φανταστική στην αρχή πώς υπέφερα, γιάτι ήμουν μόνος κι' έπειδή όνειρευόταν πάντοτε να με παντρεύη, μου έκανε τη γνώριμία της Κλάρας Έσπλετ, γιά την όποια μου είχε μιλήσει κι' άλλοτε. Ότι είχε βγή από το μοναστήρι, την εποχή που έφθασα στο Παρίσι. Ήταν δεκαεπτά χρόνων κι' είχαν άρχισει να την παραρριάζουν σε περιωρισμένες οικογενειακές συγκεντρώσεις. Έκανε άνοιξη στην καρδιά μου, τουλάχιστον στα μάτια μου και στο πνεύμα μου, μία έντύπωση, που δεν έσβυσε άκόμα—θα χαράσω εδώ το πορτραίτο της εκ' μνήμης. Το άσχημά της, λίγο ψηλότερο από το συνήθισμένο, βούιζε ένα δενδρύλλιο εύρωστο, μά λεπτό κι' εύκλειστο. Το κεφάλι της ήταν μικρό και τό υποβάσταζε ένας λαιμός λιγερός και μακρύς. Διastηρούσε την παιδική λευκότητα της έπιδερμίδας της και τά μαλλιά της ήσαν όγουρά, μάτια γαλάζια, άπίστευτα διαυγή, φωτιά, το πρόσωπό της. Ή κόρες της σάλευαν σπανάως μέσα στις κόρες τους, δίνοντας στο βλέμμα της μία χαρή άσύγκλητη. Δεν είδα κανένα να μένη αδιάφορος στο μαγνητισμό αυτού του βλέμματος.

Βέβαια, ή καρδιά μιας νέας κόπέλλας είν' ένα βιβλίο κλεισμένο μ' έφτά σφραγίδες. Δεν μπορούσα ποτέ να διαβάσω μέσα στην καρδιά της Κλάρας Έσπλετ, γιάτι δεν είχα άλλαξει τί-ζυ της, παρά μερικά άσημάντα λόγια. Μά, χωρίς να έχω με έμπιστευη ο ένας στον άλλο τίποτε, όσάκις συναντιόμαστε, νοιώθαμε κάποια ευχαρίστηση. Ή είκοτα αυτού του παιδιού, που δεν τό άγάπησα ποτέ, που μ' αγαπήσε ίσως και που θά μου έδινε ίσως την εύτυχία αν την πατρεύομουν, μου φαινόταν σ' αυτό τό σκοτεινό παρελθόν σαν μία λάμψη.

(Ακολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

—Το πήγες, ούρέ παπούλ', στού Δεσπότη τοῦ χωριού κοφιό ; ...
—Αχα (δχι).

—Γιατί, ούρέ, ούλοι οι παπάδες πήγανε. Σὺ δὲν ἔσφαξες γουροῦνα τώρα τίς Ἀποκοχές ;

—Ἐσφαξα.
—Καὶ τί τὴν ἔκανες ;
—Τὴν ἔθαψα.
—Τὴν ἔθαψες ; Καὶ γιατί τὴν ἔθαψες, ούρέ ;

—Γιατί ἦταν καλὴ καὶ ψυχικάρα...
—Ποιά ἦταν, μπρέ, καλὴ ; Ἡ γουροῦνα ἦταν καλὴ ;
—Ἡ γουροῦνα, μάλιστα. Πῶ καλὴ ἄν τοὺς ἀνθρώπους !...
—Κ' ἂν τὸ μάθῃ ὁ Δεσπότης ;
—Ἄς τὸ μάθῃ !...

Ἦταν ἔθιμο στὸ χωριό, δταν σφάζανε οἱ παπάδες ζῶο ἐκονόρου, τίς γιορτές, νὰ στέλνουνε «πεσοκέσι» τοῦ Δεσπότη. Κι' ἂν δὲν σφάζαν, πάλι ἔπρεπε νὰ τοῦ στείλουν. Κανένα ὀρνίθι, κανένα πετεινάρα, κανένα λαγὸ, κανένα κουνέλι, χήνα ἢ ὅτι δῆποτε πουλερικά.

Μόνον ὁ παπᾶ - Καπάκης δὲν ἔστελνε τίποτα. Μὰ γιορτὴ μεγάλη ἦταν, μὰ Πάσχα, μὰ Ἀποκοχές, μὰ ἦταν Χριστούγεννα, μὰ ἔσφαζε κριάρι, μὰ ἔσφαζε ἀρνί, μὰ ἔσφαζε γουροῦνα, μὰ μωσαράκι ἔσφαζε, δὲν ἔστειλε οὔτε νεφρὸ γιὰ δέγμα !

Ἄν εἶχε τὸ χωριὸ τὰ ἔθιμά του, κι' ἂν εἶχε κι' ὁ Δεσπότης τίς συνήθειές του, εἶχε κι' ὁ παπᾶ - Καπάκης τοὺς δικούς του νόμους, ποὺ τοὺς ἤθελε ἱεροὺς καὶ ἀπαρσιβαστοὺς !...

Οἱ ἄλλοι οἱ παπάδες τῆς περιφερείας τὸν παρατηροῦσαν :

—Βρέ ἅγιε πατέρα, δὲν πήγες στὸ Δεσπότη τὸ κοφιό ;

—Ἄχα.

—Γιατί, εὐλογημένε μου ;

—Γιατί δὲν μοῦσταίτε κι' ἐκεῖνος ποτὲ τέτοιο πράγμα.

Τοῦ ἔγιναν καὶ παρατηρήσεις «οἰκοθεν», γιὰ τὴν ἀσθεῖά του αὐτὴ καὶ τοῦ ὑπέδειξαν τὸ καθήκον του οἱ ἐπίτροποι «προσηκόντως». Καὶ ὅλοι νόμιζαν ὅτι θὰ διορθωθῇ.

Μὰ σὰν ἦρθαν ἡ Ἀποκοχὴς κι' ἔσφαξε ὁ παπᾶ - Καπάκης τὴν γουροῦνα, τὴν ἐκατονταεκαδράκη, χωρὶς νὰ στείλῃ στὸ Δεσπότη οὔτε τὴν οὐρά, ἐφρόντισε τὸ σκάνδαλο κι' ἔφτασε ὡς τὸν Ἐπίσκοπο ὁ λόγος.

—Θεοφιλέστατέ μου, τὸ καὶ τό, τοῦ εἶπαν, προσκυνώντας τον, οἱ ἐπίτροποι.

—Βρέ τὸν ἀσθεῖ !...

Καὶ μὰ «πανταχούσα» αὐστηρὴ ἔκαλεσε τὸν παπᾶ - Καπάκη τὴν αὐτὴν ἡμέρα στὴν ἐπισκοπὴ, γιατί ἔθαψε, λέει, μὲ ἐκκλησιαστικὴς τιμές, σὰν νὰ ἦταν ἀνθρώπος, καὶ μάλιστα Οὐνίτης καὶ χριστιανός, μὰ κοινὴ γουροῦνα !...

Ὁ ἀδελφιμάτος παπᾶ - Καπάκης ἔβαλε τὴν πανταχούσα μέσα, βαθεῖα, στὴν τσέπη του, φόρεσε στραβά τὸ καλνταῖχί του, πήρε τὸ μπαστοῦνι του, ποὺ ἦταν ἀπὸ παλῆς διπρόλλας ἔξω, κι' ἐκίνησε σφυρίζοντας :

Καὶ ποὺς θὰ πάρῃ, Μαριωρή, τοῦ Τριτομπίδα τὸ παιδί !...

Παλιὸ τομάρι καὶ διαμμένο ὁ Καπάκης.

Ἀλλάξε δουλειὲς καὶ ἐταγγέματα, γύρισε τόπους καὶ χώρες, κόσμο καὶ νουνιά.

Ἄλλοτε πουλοῦσε «εὐπλαστοῦ» καὶ ἀλοιφές, ἄλλοτε «κλωστὲς» καὶ κουβαρίστρες» στὰ χωριά, δίνοντας ἐμπόρευμα καὶ παίρνοντας ἀντά, ἄλλοτε λήγανε στὰ πανηγύρια, μὲ θεάματα, «πανοράματα» καὶ ταχυδακτυλουργίες. Καὶ μὰ ἡμέρα, νάτος καὶ ξημέρωσε, μεγάλος ἐπιχειρηματίας στὴ Θεσσαλονίκῃ. Κάτω ἐκεῖ πέρα, στὰ Παραδοσάδρα, νοκίασε μὰ παράγκα, τὴ στέλισε μὲ σημαίες καὶ πανιά, μουντσοῦσε κι' ἕνα λοβόστο καὶ τὴν ἔβαλε μὲ ἕνα φρεῖ τορζωτὸ στὴ

πόρτα, νὰ χτυπᾷ ἕνα κουνούρι - τροκάν, ἀπὸ πρόβατα, καὶ νὰ πᾶ τὸν κόσμο :

—Ὅριστε, κύριοι, νὰ ἰδῆτε τὸ ἀξιοπεριεργὸ τὸ θέαμα !...

Τὴ βασιλίσσα τὸν ἀνθρωποφάγον Ρα-ναναβάλα, τὴν ἐστεμμένη ἀγριάνθρωπο, μὰ δραχμὴ ἢ εἰσόδος ! Τὴ Γοργόνα τῆς Ἀμερικῆς.

Καὶ οἱ «κύριοι» δύναν τὴν δραχμὴ τους καὶ βλέπαν τὴ Γοργόνα καὶ βασιλίσσα τὸν ἀνθρωποφάγον, καὶ τὸν ἀγριάνθρωπο, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἡ γυναῖκα τοῦ Καπάκη, γδυμένη ὁλοτοίσιση, ἀλειμμένη στὸ γυμνὸ κορμὶ τῆς μὲ μέλι καὶ μὲ κολλημένα ἀπάνω τῆς φτερά ἀπὸ χήνες καὶ κοκκορόντς !

—Ὅσοι μπαίνανε καὶ βλέπαν τὸ ἀξιοπεριεργὸ τὸ θέαμα, καὶ ποὺ λάβωσαν τὴν κατεργαρίαν, ἔβγαναν ντροπαλμένοι. Ἀλλὰ τί νὰ ποῦ ἔχει ὁ Ρωμηὸς φιλότιμο !...

Ἔτσι, δταν ὁ κόσμος ποὺ χάζετο ἐξῶ, τοὺς ρωτοῦσε τί ἦταν τὸ ἀξιοθαύμαστο αὐτό, ἐκεῖνοι ἀπεκρίνοντο ἀπὸ τὴ ντροπὴ τους, γιὰ νὰ μὴ ὁμολογήσουν πὺς τὴν πᾶσαν :

—Ἐμπατέ καὶ θὰ δῆτε !...

Καὶ ἔδινε ὁ κόσμος τὴν δραχμὴν του κι' ἔμπαινε καὶ ἔβλεπε καὶ ἔβγαλε καὶ ντροπάζονταν νὰ τὸ ὁμολογήσῃ !...

Καὶ δόστου ἔμπαιναν κι' ἔβγαναν ἄλλοι καὶ ἄλλοι δραχμῆς... Ἔως ὅτου μαζεῖ ἡ ἀσυνέτεια καὶ βγήκε... ὁ Καπάκης ἀπὸ τὴν πόρτα !...

Ἀπὸ τότε ἡ «ἐπιχειρησὶς» κι' ἡ δουλειὰ δὲν ἔβγαναν καλὰ. Ἐπρεπε κεραμίδια καὶ ἀσβεστὶν τῆς σκόνῃ τους μὲ ζάχαρι, πουλᾶντας τὴν ὡς «φάρμακα» ἀλλανθαστὸν κατὰ τὸ ὄνομα τους, γύρισε Μακεδονία, ἤπειρο καὶ Θράκη καὶ νησιά, μὰ πουθενὰ δὲν ὀξῶσε καὶ προκάλεσε εἶδε.

Ἄσπασε, στὸ τέλος, μὰ ἡμέρα, ἔφαθε πᾶς ἕνα χοριό, ἐκεῖ πέρα, τῆς Δυτικῆς Θράκης, νῆραν μερικὰ Οὐνίτες καὶ ζήτοινε καὶ παπᾶ.

Ἄσπασε λίγο νὰ μακρύνουνε τὰ γένια καὶ ἔφρασε, χωρὶς νὰ τὰ κοφῇ, τὰ μαλλιά του καὶ νάτος μὰ ἡμέρα, ταπεινὸς καὶ εὐλαβὴς, ἔφρασε τὸν ἀρχιεπίσκοπο.

—Θεοφιλέστατε, μήπως χρειάζεστε κανένα παπᾶ ;

—Παπᾶ, παιδί μου, καὶ ρωτᾷς... Καὶ τὸν χειροτόνησε αἰέτως, χωρὶς οὔτε τὸ ὄνομά του νὰ ρωτᾷ, οὔτε γιὰ τὴν προέλευσίν του νὰ ἐνδιαφερθῇ, τοῦ ἔδωσε ὅσο καλνταῖχι, τοῦ εἶπε γιὰ τὸν Πάππα, τὸν ἀλλανθαστὸν, τοῦ εἶπε τοὺς Ἰταλοὺς, γιὰ τὴν Καθολικὴν τὴν ἐκκλησίαν, τὴν «Μεγάλην», τὴν ναδικὴν στὸν κόσμον, τοῖς δόξακε τὴν εὐχὴν του καὶ τὸν ἔστειλε στὸ χωριό.

—Κύτταξε, τοῦ εἶπε, κάνε κι' ἄλλους Οὐνίτες κι' ἐννοια σου !...

Ὁ κλητήρας τοῦ Δεσπότη, δταν τὸν ἐξεπροβόδιζεν ἀπὸ τὴν πόρτα, τοῦ σῆ-στισε κορυφὰ, μυστικὰ καὶ πατρικά :

—Ἀκουσε, μὴ λησμονήσης νὰ στέλνῃς στὸ Δεσπότη τὰ μηνιά, ταχτικά, καὶ τὰ «κοφιόδια» του, κάθε γιορτῇ.

—Καλὰ, τοῦ εἶπε ὁ παπᾶ - Καπάκης, κι' ἄφρασε νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον τὸν «κοφιόδιον» δταν θὰ πῆγαν καὶ θὰ ἐδραμοῦτο στὸ χωριό.

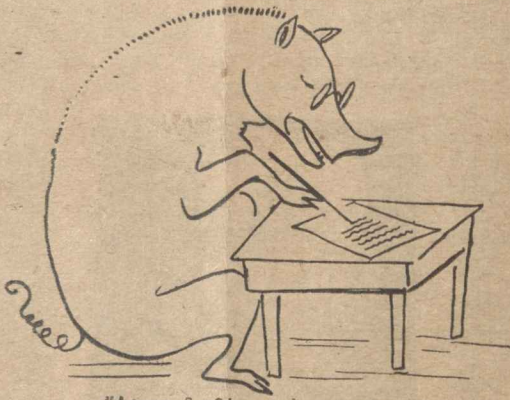
Ἐπιάστηκε ὁ ἅγιος, κεῖ πέρα, σὶ χωριό, γιὰ καλὰ !

Ἐπιχειρηματίας ἦταν ποὺ ἦταν τοῦ ποδαριού ! Πῶς θὰ ἀποτῆγαν ;

Ἐκαμε, βοηθούσης καὶ τοῦ Δεσπότη τῆς εὐχῆς, γουροῦνα, κατῶνες καὶ πουλερικά, κουνέλια καὶ μαρτίνα, ποὺ βόσκανε στὴν ἀλὴ τῆς ἐκκλησίας του, καὶ μακρυνόγονταν στὸν γάρθρα τὴ

—Ἐδὼ παρατηρεῖτε καὶ βλέπετε τὴ Γοργόνα τῆς Ἀμερικῆς !...

—Ἄφρασε διαθήκη καὶ γιὰ σένα !...

Ὁ παπᾶ - Καπάκης

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

(ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔ. ΟΥΝΤΑΝΤ)

Τῆς Νορθηγίας τί θέλουν οἱ ἀντρωμένοι
Στοὺς βράχους τῆς ψηλῆς ἀκορομιάς ;
Γιατί τάχα αὐτοὺς πάνω ν' ἀνεβαῖν
Ὁ τυφλὸς ἀκορομιάς βασιλῆας ;
Στὸ δεικνύει ἀκορομιάς βγάινε
Φωνὴ τραγὴ μὲ πικρὰ καὶ μαρὰ,
Ποὺ τὸ στενὸ τῆς θάλασσας περνᾷ
Καὶ στὸ νησὶ ἀγνάντι ἀντιβᾷ.

—Δὸς μου πίσω, ληστή, τὴ θυγατέρα
Μέσ' ἀπὸ τὴ θεοκαίειν σπηλιά,
Μόνῃ εὐτυχία μου εἶχα στὰ ἔξω γέρα
Τὴν ἀρὰ, τὴ γλυκεῖά της τὴ λαλιά.
Στὸ πρᾶσινο ἀκορομιάς ἔφευγε γύρες
Στὸ χορὸ, καὶ σὺ μοῦρθεῖς καὶ τὴν πύρε.
Αὐτὸ τὴν ἀσπρὴ κεφαλὴ μου γέρονε,
Κι' ἐσὲ ντροπὴ παντοτεινὴ σοῦ φέρονε.

Κι' ἀπ' τὸ φεράγγι ἄγριος ξετροπᾷν
Ὁ ληστής, μὲ θεοκαίειν σπηλιά,
Τὸ γιγάντιο σπαθὶ ψηλὰ φουρνᾷν
Καὶ στὸ σκοντάει τὸ χιτῶν μ' ὀρεῖ :
— Φύλακες ἦταν καὶ στήμενοι τόσο
Πῶς δὲν ἦθε κανεὶς νὰ τὴ γλυτώσῃ ;
Πολεμάρχους πολλοὺς ἔχει στὸ πλάι
Καὶ κανένας γι' αὐτὴ δὲν πολεμᾷ ;

Κι' ὁ κανένας αὐτοῦ σιγοτροπᾷν
Νὰ θυγῇ ἀπ' τὴ γραμμὴ τους δὲν κοτοῦν.
Ὁ τυφλὸς βασιλῆας πῶς κιντᾷν :
— Ὡμένα ! Ὡλο μὰρ μὲ παρατοῦν ;
Τότε σφίγγει τὸ νουτσίκο παιδί του :
Τόσο ἐγκράδια τὸ χεῖρ τὸ δεξιόν του :
— Γὼ νὰ παλαῖσω, γέρονε μου, ἄφησέ με !
Χεροδύναμις εἶμαι, πιστέψέ με !

— Αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς μας, γυνὴ μου, εἶνε θεοῖο,
Δὲν βρέθηκε κανεὶς νὰ τὸν μωρῇ,
Μὰ κι' ἐσὶ εἶσαι ἀπὸ οὐ γερὸ κι' ἀντρεῖο.
Τοῦ χερσιὸς ἡ σφίξις τὸ μωστρεῖ.
Πᾶς, σοῦ δίνω τούτῃ τὴν ἀρχαία
Ἀπὸ τοὺς Σαυλούς φοιμηστὴ ρομφαία,
Κι' ἂν σκοποῦν κι' ἐγὼ θὰ πέσω γυφῶ
Στὸ χεῖμα, ὁ θάνατός νάνατο μαῦρος.

Κι' ὅσον ! Ἡ θάλασσα ἀφορίζοντας ταραῖται
Δωμένη ἀπὸ τῆς θάλασσας τὸ κούρτι,
Στέκει ὁ τυφλὸς ὁ βασιλῆας κι' αὐτῶς,
Κι' ὁ δόξα του εἶνε ἀντρωμένη.
Ὡς ποὺ βρόντησ' ἡ ἀνταρὰ τὸν ἀρωατῆ,
Κι' ἐβούξαν στὰ σκοτεινὰ τὰ σαράδια τὸν,
Ὡς ποὺ ἀνέπερ' ἀντήρῃσαν οἱ βράχοι
Ἀπ' τῆς κορυφῆς κι' ἀπὸ τὴν ἀρχαία μάχη.

Πέτρε μου, σέε, τί βλέπετε ; ρωτᾷν
Ὁ Ρήγας μὲ κατῶνα χαροπία,
«Ἐχθρὸς» ἀπ' τὸ λάλημα ποὺ βγάινε,
Μὰ κοτρεῖ τῆς σπᾶνῆς μου χιτῶν.
— Ὁ ληστής, βασιλεῦς μας, ἐσκατόντη,
Μὲ τὸ αἷμα τὸ κοῖμα του ἐπαρῶντη.
Γιὰ σοῦ, γὰρ ἄκου, ποῦτο παλινκαῖον
Τοῦ βασιλῆα μας δινατὸ βλαστῶνι !

Πᾶσι σιωποῦν ὁλοῦν καὶ στέκει
Κι' ἀκοιμᾶται ὁ Ρήγας ὁ τυφλός :
— Πέτρε μου, ποῦς σιμῶναι τώρα ἀπῶναι,
Ἀπῶναι κοῖμα κι' ἀφρολογία ὁ γυφῶς.
— Μὲ παθὶ καὶ μὲ σιωπῶναι ἀρωατῆς,
Γιὰ σοῦ, αὐτοῦ δ' ἡ γυνὴ σου ὁ ἀντρωμένος,
Καὶ τὴν εἰπάσαντῃ σου θυγατέρα
Τὴ Γυννίδη σοῦ φέρονε ἀπ' ἐκεῖ πέρα.

—Καλὸς τῶς, λέγει ἀπ' τὸ ψηλὸ τὸ βράχο.
Σ' αὐτοὺς κῆτος ὁ τυφλὸς ὁ προεστώς.
«Τώρα καλὰ νησάκια θὰ νάω»,
Κι' ὁ τάφος μου θὰ νάωι δόξατος.
Θὰ μοῦ βάλῃς στὸ πλάγι, σὺ, παιδί μου,
Τότες τὸ τρανιάτσιο σπαθὶ μου.
Καὶ σὺ, Γυννίδη, ἐλευτρεῖθ' ἀπὸ τῆς
Καὶ στὸν τάφο θὰ μὲ μαρολογήσης.

Μετάφρασις: ΛΟΡΕΝΤΖΟΥ ΜΑΒΙΑ

θάνατο. Τῆς λειτουργίας τοῦ ναοῦ τίς κατήγγειλε σχεδόν. Μόνον τῆς «εὐχαριστίας» τὸν χορικὸν διατηροῦσε καὶ περιέκοψε τὰ περισσώτερα γὰλῃματα.

—Δόξα πολλὰ δὲν θέλει ὁ Θεός !... ἔλεγε.

Τὸν μόνον ποὺ μνημόνευε τακτικὰ καὶ μεγαλοφώνως, ἦταν ὁ Πάπας. Μὰ κι' αὐτὸ ἦταν πολλὰ.

Στὸ τέλος εἶπε στοὺς χορευτοὺς :

—Τί θέλετε κι' ἔρχεστε τακτικὰ στὴν ἐκκλησία ; Ἐγὼ διαβάσω τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ κι' ἐκεῖνος θὰ μ' ἀκούσῃ καὶ θὰ στείλῃ σὲ δλους σας τὴν εὐλογία του !...

Ἔτσι δὲν ἀπόμεινε γιὰ ἐκκλησιασμός, παρὰ τὰ γίδια του, τὰ κορμιά του, τὰ μαρτίνα του καὶ τὰ πουλερικά του !...

Ὅλα πηγαίναν καλὰ καὶ ἀγία, ὥσπου ἀρχίσαν ἡ θύσις τὸν μεγάλον ἑορτόν.

Σήμερα ὁ παπᾶ - Καπάκης ἔσφαξε ἕνα γουροῦνὸν, αὐριὸ ἕνα κατῶνα γιὰ τὴ μνήμην τοῦ παπᾶ - Βικεντίου, μεθαύριο ἕναν κόκκορα γιὰ τὴν ἁγία Κωνσταντία. Μὰ ἀπὸ δὴ αὐτὴ τὴ σφαγὴ, οὔτε «κοφιόδια», οὔτε μὲς ἔπαιναν στὸ Δεσπότη, κατὰ τὸ ἀπαράβατο τὸ ἔθιμο καὶ τοὺς αὐστηροὺς καὶ ἀκλονήτους νόμους, ποὺ ἔχουν οἱ Οὐνίτες.

Οἱ ἐπίτροποι τοῦ παρατηροῦσαν :

—Δὲν τὸ πήγες, οὔρ' παπούλ', τοῦ Δεσπότη τὸ κοφιό ;

—Ἄχα.

—Γιατί, οὔρέ, οὔλοι οἱ ἄλλοι οἱ παπάδες πήγαναν ! Δὲν ἔσφαξες γουροῦνα ;

—Ἐσφαξα.

—Καὶ τί τὴν ἔκανες ;

—Τὴν ἔθαψα !...

—Τί ἦταν καὶ τὴν ἔθαψες, οὔρέ ;

—Καλὴ καὶ ψυχικάρα !...

Ὡς ποὺ ἔφτασε τὸ «σοῦσον» — ὅπως εἶπαμε — στ' αἰνὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς «πανταχούσας» τοῦ Θεοφιλεστάτου, «προσηκόντως» καὶ ἐπείγως, στὸν παπᾶ - Καπάκη... *

Μετὰ τὴν ὁ Καπάκης στὸ Δεσπότη, ὥσπου χτύπησε στὸ πάτωμα τὸ καπέλό του.

—Βρέ εὐλογημένε, τοῦ εἶπε θημιμένος ὁ Δεσπότης, τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔκανες ; Γιατί δὲν κρατᾷς τὸ ἱερό τῆς Οὐνίας ἔθιμο ; Ἐπειτα, τί τροπὴ ἦταν αὐτὴ γιὰ τὴν Οὐνία ; Καὶ τί θὰ πῇ ὁ Πάπας !...

—Τί ἔκαμα, Θεοφιλέστατε ;

—Τόλμησε νὰ θάψῃς μὰ γουροῦνα, σὰν νάταν πατατιά !...

Πάλι μετάνοιξε ὁ Καπάκης.

—Ἦταν καθήκον μου, Θεοφιλέστατε.

—Πατὴ, εὐλογημένε καὶ καταραμένε μου ;

—Ἦταν ζῶο ἑξαρετικό... Ζῶο ἀληθινὰ σοφὸ καὶ διαβασμένο... Ζῶο μετρημένο !... Ἐπιστήμονας... Ἐκανε καὶ ἀρχαιογραφίαι, ἀνασκαφές...

—Ἀνασκαφές ;

—Μάλιστα, ἀνασκαφές !... Ἐκεῖ ποὺ ἔσκαβε μὰ μέρα μὲ τὴ μύτη τοῦ βόρκε ἕνα θησαυρό !...

—Θησαυρό ;

—Μάλιστα, θησαυρό !... Ἦταν, σὰς εἶπα, ζῶο ἑξαρετικό. Καὶ τώρα ποὺ πέθανε, ἄφησε καὶ διαθήκη.

—Τί διαθήκη ;

—Νά, ἀπὸ τὸ θησαυρὸ ποὺ βρέθηκε, ἄφησε καμμιὰ δεκαριά λίρες γιὰ μένα κι' ἄλλες δώδεκα αὐτὲς ἐδῶ, γιὰ τὴ Σεβασμιότητά σας !...

Καὶ ἄρχισε καὶ πάλι ὁ Καπάκης τίς μετάνοιες τίς βαθεῖες... Ὁ Δεσπότης σκέφθηκε, σιωπῶντας, μὰ στιγμὴ, κι' ὅστερα εἶπε :

—Ἀν εἶνε ἔτσι, καλὰ ἔκανες καὶ τὴν ἔθαψες, εὐλογημένε μου ! Τὴν εὐλαβεστάτην... Τῆς ἔκαμες τοιλεχιστὸν καλὴ κηδεῖα, τῆς καμμένῃς !...

—Κηδεῖα λές ; Μέσα σὲ χάσα ἀπὸ πορσελίαν. Καὶ τὴν ἔθαψα μὲ ἄλλες τίς τιμές, στὸ πὸ καλὸ κι' ἀγαπημένο μέρος ποὺ εἶχα... Ποτὲ Οὐνίτης, σοῦ κι' ἂν ἦταν εὐσεβής, δὲν εἶδε τέτοιο τάφος !...

Καὶ κιντᾷ εὐσεβέστατος τὴν παρειὰ καὶ στοργικὴν κοιλία του.

—Υπαγε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Κυρίου, τέκνον μου Καπάκη, ἀρχιανδρόντη καὶ θαυματουργέ !...

Καὶ γύρισε ὁ Καπάκης ἀρχιμανδρόντης στὸ χωριὸ του...

«Κοφιόδια» διὼς ὁ Δεσπότης δὲν εἶδε ποτὲ τοῦ, ἀπ' αὐτόν, οὔτε καὶ αὐτὴν διαθήκη.

Κοιτῶντες πολὺ ἡ διαθήκες, φαίνεται !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Φόρεσε παπούτσι καλὰ γιὰ τὸν ἐχθρὸ σου καὶ καλὸ καπέλλο γιὰ τὸ φίλο σου... Γιατί ὁ ἐχθρὸς σου σὲ κιντᾷει στὰ πόδια

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Πρόσωπα: ΒΙΚΤΩΡ, 55 χρόνων.
ΚΑΙΤΗ, γυναίκα του, 25.
ΘΑΛΕΙΑ, φίλη της, 25.

(Στην τραπεζαρία, ο Βίκτωρ και η Καίτη, έπειτα από το δείπνο).

ΒΙΚΤΩΡ.—Κι' ακριβώς για να σου δείξω την ευγνωμοσύνη μου, ποιό νέο κορίτσι εσύ, δέχτηκες να παντρευτείς με μένα, τον ήλικιωμένο, έκαμα τη διαθήκη μου και σε αφήνω γενικό κληρονόμο μου... Μια πιστή γυναίκα στα χρόνια αυτά της διαφθοράς και της ανηθικότητας, είναι αν-χρήμητο αγαθό!...

ΚΑΙΤΗ (με ήθος χαδιάρικο, μα και κατσουφιασμένο).—Τί ιδέα σου έδωκε τώρα δά, να μου χαλάσεις την καρδιά μου... (Κάνει πως κλαίει).

ΒΙΚΤΩΡ.—Μά, χρυσό μου, ο άνθρωπος πρέπει να είναι πάντα έτοιμος. Έγώ είμαι άρρωστος... η καρδιά μου δεν πάει περίφημα... Λοιπόν; Τι φρονιάζω, παρά να θέλω να σ' εξασφαλίσω;... (Την κοιτάζει τρυφερά). Κύττα την, που στενοχωρήθηκε... Ποιος να μου τολμάει πως ή μοίρα μου φύλαγε αυτή την ευτυχία!... Τέσσερα χρόνια, κι' ακόμα να μη μπορώ να συνηθίσω στην ευδαιμονία να σ' έχω γυναίκα μου!...

ΚΑΙΤΗ.—Μήπως εγώ συνηθισα; Ούτε εγώ δεν κατάφερα... μάλλον να συνηθίσω...

ΒΙΚΤΩΡ.—Πόσο με κάνεις τρισευτυχισμένο! Τα λόγια σου μου άνοιγουν τον παράδεισο!...

ΚΑΙΤΗ.—'Αν ήμουν κι' εγώ πλούσια, το ίδιο θάκανα για σένα... Θα σε άφηνα μοναδικό κληρονόμο μου.

ΒΙΚΤΩΡ.—'Αλήθεια, Καίτη μου; Θα μου άφηνες κι' εσύ, τι είχες; (Κλαίει σχεδόν).

ΚΑΙΤΗ.—Ναι, τα πάντα... ('Αραδιάζει την περιουσία του άνδρός της). Την πολιτικοποιία μου στην όδο Πανεπιστημίου, το αργόκτημά μου στα Μελίσσια, τη βίλλα μου της 'Εκάλης, το σπίτι αυτό που καθόμαστε, το αυτοκίνητό μου, όλες τις καταθέσεις μου στις Τράπεζες, κι' ακόμα όλα μου τα δικαιώματα στις διάφορες επιχειρήσεις... (Γελά για το αστέιο).

ΒΙΚΤΩΡ.—Τί ευτυχία!... Και δεν μου λές, θα μου τάδινες όλα, χωρίς κανένα όρο;...

ΚΑΙΤΗ (απόφαση).—Όρο; τί όρο;

ΒΙΚΤΩΡ.—Νό, παραδείγματος χάριν, να με κάνεις γενικό κληρονόμο, αλλά υπό όρους.

ΚΑΙΤΗ.—Τί όρους;

ΒΙΚΤΩΡ.—Να μη παντρευτώ μετά το θάνατό σου ποτέ, άλλωστε η περιουσία σου να πηγαίνει κάπου αλλού.

ΚΑΙΤΗ (αγγελλικά).—'Όχι. Θα σου άφηνα τα πάντα, χωρίς κανένα όρο!...

ΒΙΚΤΩΡ.—Κι' αν πρόδιδα τη μνήμη σου και παντρευόμουν;

ΚΑΙΤΗ.—'Αδύνατον! Δεν θα τόκανες. Είμια βέβαιη πως αυτό δεν θα γινόταν ποτέ!

ΒΙΚΤΩΡ.—Τί άγγελος!... Τί άγγελος!... Κι' όμως εγώ έθεσα έναν όρο...

ΚΑΙΤΗ (γελά).—Ξέρω... Ξέρω... Μ' αφήνεις κληρονόμο σου υπό τον όρο να μην ξαναπαντρευθώ...

ΒΙΚΤΩΡ.—Ναι. Γιατί σε περίπτωση που θα τόκανες αυτό, η περιουσία μου θα διτίθετο όπως προκρίνουν τέσσερα φτωχά κορίτσια. Μά κι' αυτά θα έκαναν τα δικαιώματά τους πάνω στην προίκα τους, αν σε περίπτωση χηρείας, ξαναπαντρεύονταν. Τό βρίσκεις σωστό;

ΚΑΙΤΗ.—'Όχι, τι κάνεις εσύ είνε σωστό, Βίκτωρ. Μονάχα που στην περίπτωση αυτή, όχι, δεν βρίσκω να φέρωθες σαν πάντα άμεμπτα. Γι' αυτό θα σε παρακαλώ να μεταβάλεις αυτό το μέρος της διαθήκης σου...

ΒΙΚΤΩΡ.—'Αηλαδή;

ΚΑΙΤΗ.—'Η περιουσία σου, αν παντρευτώ, να πάει στους φυσικούς σου κληρονόμους. Αυτό θάναυ το έκανα και το σωστό. 'Επειτα έτσι τους βγαίνουνε άποσοδήποτε, αν τύχει και πληροφορηθούν πως έκανες διαθήκη. Τό άλλο είνε σκληρό και άδικολόγητο...

ΒΙΚΤΩΡ (αφού σκέφθηκε κάμποση ώρα).—Ναι. Έχεις δίκιο... 'Ετσι πρέπει να γίνει... Είσαι ένας άγγελος καλωσύνης... Καμιά γυναίκα δεν θα σκεφτόταν έτσι. (Συγχαίνομαι). 'Ας υποθέσω να εξασφαλίσω κοντά σου μια πολύχρονη ζωή!...

ΚΑΙΤΗ.—Μά ναί! Θα ήθελω ακόμα πολλά χρόνια, Βίκτωρ... 'Επειδή έκαμες τη διαθήκη σου, δεν θα πη πως και θα πεθάνεις!... 'Όχι. Θέλω να σ' έχω πλάι μου... Θέλω εγώ να πεθάνω πρώτη!...

ΒΙΚΤΩΡ.—'Αγγελέ μου!... (Της πιάνει το χέρι και την κοιτάζει, ενώ αυτή κοιτάζει μακριά ονειρικά).

ΚΑΙΤΗ.—Μονάχα να μην ξεχάσεις αυτή την τροποποίηση στη διαθήκη σου. Θάταν καλά να μην είχε γίνει γίνε διαθήκη, αλλά μια

ΤΗΣ Κ. ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ ΚΑΖΑΝΙΖΑΚΗ

που έγινε, να γίνει όπως πρέπει.

ΒΙΚΤΩΡ.—'Αφού προτί θά πάω στον συμβολαιογράφο μου. Θα το πω κι' ακριβώς την πρώτη διαθήκη και να συντάξω μια δεύτερη...

ΚΑΙΤΗ.—Ευχαριστώ, καλέ μου Βίκτωρ!

ΒΙΚΤΩΡ.—Είσαι ένας άγγελος!... (Αυτιά)

ΠΡΑΞΙ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Έπειτα από ένα έτος. 'Η Καίτη βρίσκεται στη βίλα της 'Εκάλης, με τη φίλη της τη Θάλεια. 'Απολαβαίνουν το καλοκαιρινό βράδυ. 'Η Καίτη έχει μαύρα).

ΘΑΛΕΙΑ.—Τάχαθα όλα, που λές, στο Παρίσι. Πώς ο άντρας σου πέθανε από την καρδιά του και πως σου άφησε την περιουσία του, υπό τον όρο να μη ξαναπαντρευτείς. Τι φοβητό γεγονός! 'Αυτός εκεί να μην ξαναπαντρευτείς!... Νέο κορίτσι, όπως είσαι, να κάνει χήρα, έκτεθειμένη στις κακογλωσσίες του κόσμου σ' όλη σου τη ζωή... Τρομερό!...

ΚΑΙΤΗ.—Τρομερό θα ήταν πραγματικά, αν δεν μου τολμάει κανένας να διαθήκη και έντομεταξύ πέθανε. Έντιμώς μου τύπε κι' έτσι έλαβα την καταστροφή...

ΘΑΛΕΙΑ.—'Όσοι τον άκούσαν τον όρο; ΚΑΙΤΗ.—Καθόλου δεν τον άκούσαν. Ακόμα να τον άκουω; Ξέρεις τι έγώστηκα; Ταν αυτός;

ΘΑΛΕΙΑ.—'Αλλά τότε τί έγινε; Δεν σε καταλάβαιναν...

ΚΑΙΤΗ.—Να τί συνέβηκε: Στη διαθήκη του είχε γράψει τα εξής: 'Ε'αφ'όπου τη γυναίκα μου γενικό κληρονόμο μου, υπό τον όρο να μην ξαναπαντρευτεί. 'Αν όμως το κάμω, η περιουσία μου να διατεθεί εξ ίσου ως προίκα σε φτωχά κορίτσια, που όμως κι' αυτά αν γίνουν να μην έχουν το δικαίωμα να ξαναπαντρευτούν, ειδικά να χάνουν την προίκα που πήραν...

ΘΑΛΕΙΑ.—Τόν άπαισω! Μά αυτός ήταν δήμιος!...

ΚΑΙΤΗ.—Στο σημείο αυτό επενέβη. 'Όλα καλά και άγια, του είπα, αλλά ο τελευταίος όρος της διαθήκης σου πρέπει ν' αλλάξει. 'Η περιουσία σου, αν ξαναπαντρευτώ, να διχαστεί στους φυσικούς κληρονόμους σου... Με άκουσε συγχωρημένος και δέχτηκε. Και τώρα η περιουσία αυτή, σε περίπτωση που θα ξαναπαντρευόμουν, θα περιέλη στον άειφό το άντρα μου. Στον μοναδικό άλλωστε άδελφό του.

ΘΑΛΕΙΑ.—'Αλλο πάλι το ίδιο! Και τί σ' ενδιαφέρει σένα τί θα γινόταν η περιουσία κι' και θάφευγε από τα χέρια σου; 'Εσένα το μόνο που σ' ενδιαφέρει τώρα είνε να μείνεις νύμφη...

ΚΑΙΤΗ.—Μ' ακριβώς γι' αυτό έγινε η τροποποίηση, για να μη μείνω νύμφη...

ΘΑΛΕΙΑ.—!;! ;...

ΚΑΙΤΗ.—Μά ναί, αγαπητή μου... Γιατί θα δεν έχω, παρά να παντρευτώ, όταν θέλω...

ΘΑΛΕΙΑ.—Είσαι μεγαλοφυής!...

(Αυτιά)

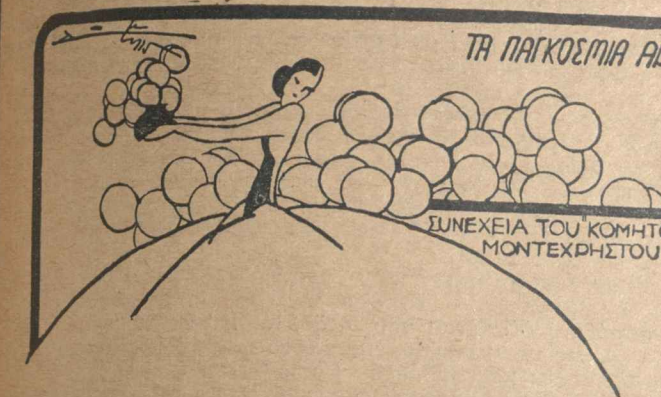
ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑΝ ΩΡΑ

Τοπάζι ε' ουρανός φαντάζει κι' ούτ' έν' άνθάκι δέ στενάζει ούτοδε ή άνοιξη πλάσει άνθοντμένη άκέρια ή πλάσι άναγαλάζει και γιορτάζει. Μάγια φωτός, πλημύρια μύρου, κι' ένσάκωνα χρωματνεύουν. Στ' άλλα οόδα και στη χλόη

αύρας χιλιόφωνο άχολόι και παραλήρημα ζήτησαν. Μιά τέτοιαν ώρα μωροφάρυγγα κι' εσύ, ουρανόσφοδα, στού λυτρωμού τού αθέριου άπ' πάρε το ουράνιο φωσάτι πρός την αόριαν άνθοχώρα. Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ

(Συνέχεια έκ τοϋ προηγούμενου)

'Ο Μοντεχρήστος έκανε ένα κίνημα άνυπομονίας κι' άπάντησε ξερά:

—Ναί, παιδί μου, περίεργο είνε!... Λέγε λοιπόν γρήγορα, τί συνέβη;

'Ο φτωχός Κοψολάμης—ιδρωμένος άπ' τη θύμηση των άγωνισμών εκείνων στιγμών—πήρε μια θαθεία άνάσα κι' άμέσως εξακολούθησε:

—Λοιπόν, κύριε, ο λοχαγός μου είχε προλάβει ν' άρπάξει τον πάνθηρα άπ' το λαρόγγι... Κι' άστρατιάα το δεξί του χέρι άνεμίστηκε και το τροχισμένο σπαθιομάχαρο χώθηκε ως τη λαθή μέσα στη μάσκα ή κοιλιά του θηρίου!... 'Εκείνο μούγκρισε και κυλίστηκε χάμω. 'Ο λοχαγός μου στεκόταν τώρα δρθιος, αίμα-τόβεργτος, μα λυγίζοντας σιγά-σιγά!

—'Εμπεξα μία κραυγή άγωνίας κι' έτρεξα κοντά του... 'Ε-κενός τότε έγειρε στην άγκαλιά μου, με σπαραγμένο λίγο το στήθος του άπ' τα νύχια του θηρίου, και λουσιμένος στο αίμα έ-κείνου και στο δικό του!

—Δέν είνε θαρεία ή πληγή μου, Κοψολάμη! μου ψιθύρισε, τη στιγμή που τον άκουμπούσα άπάντα στα χορτάρια, για να τον περιποιηθώ. Καλύτερα πήγαινε εκεί στο παιδάκι και κύ-ταζε να δής πως είνε!

—Κι' άνασηκώθηκε άνδρειωμένος κατόπι, για να μου δείξη ότι δεν είχε πραγματικά τίποτα πάθει!... 'Εγώ έτρεξα ύπάκουα προς το παιδάκι και στο φως του φεγγαριού είδα...είδα ότι δεν ήταν παιδάκι, αλλά κοπέλλα!...

—Τό φεγγάρι φωτίζε καλά το κορμί της και το πρόσωπό της... 'Ηταν μία υπαρκτή νεαρή, τρυφερή και κατάγλωμη, σαν κίτρινο μάρμαρο... Τό φόρεμά της ήταν ξεσχισμένο στον ώμο κι' έφανε να φαίνεται μία πληγή αίματομένη!...

—'Εντομεταξύ όμως, είχαν τρέξει κοντά μας κι' άλλοι φαν-τάροι, οι όποιοι είχαν έμπνησει πριν άπ' τον πυροβολισμό μου. 'Άλλοι σήκωσαν τότε την κοπέλλα κι' έγώ φυσικά—μαζύ με άλλους—έτρεξα πάλι στο λοχαγό μου!... Τους κουβαλώσαμε προσεχτικά, κάτω στο στρατόπεδο... 'Άλλοι, κύτταξαν να ξε-λιποθύμουν το κορίτσι!

—'Εγώ είχα κολλήσει πλάι στο λοχαγό μου και τον έθαύμαζα!...

'Α, κύριε!... 'Ηταν έφτασμένος ο άνθρωπος αυτός!... Σάν να μη είχε συμβεί τίποτα άπολύτως, δί-γος καθόλου να δυσκολεύετα άπ' τις τρομερές νυχιές του θη-ρίου στα στήθη του, ζήτησε να το φέρουν νερό!... Τού έρριξα έπάνω τα χέρια και την πληγή του κι' ύστερα μου είπε: —'Εύτυ γός, αγαπητέ Κοψολάμη, ποιό πρόλαβα να σώσω τό δύστυχ αυτό πλάσμα!

'Ο Μοντεχρήστος άκουγε υ συγκίνησι τους ήρώισμούς το' άξιωματικό εκείνου, ο όποιος ήταν παιδί της άγαπημένης του Μερσέδες, αλλά και παιδί συ-γχρόνας του παλιού άσπονδου έχ-θρού του, του στρατηγού Φερναν-δου ντε Μορσέρφ.

—Γενναία καρδιά, ο λοχαγός αυτός! ψιθύρισε μέσα του. Στ' πόσοστό του, συγχωρώ τόρο τον πατέρα του, ο όποιος τόσες συμφορές μου προέένησε, ο ό-ποιος μου πήρε τη μόνη γυναίκα που είχα άγαπήσει στον κόσμο ο όποιος τόσο θανάσιμα με κα-τέδιωξε κατόπι, αλλά και τον όποιον τόσο σκληρά τιμώρησα!... Στρεφόντας ύστερα στον Κοψο-

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΠΕΞ.ΔΟΥΛΙΑ.ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

Λαίμη, τον ρώτησε:

—Και ποιά ήταν εκείνη ή κοπέλλα που έσωσε ο λοχαγός σου, φίλε μου;

—'Α, όσο γι' αυτό, κύριε, μά την πίστι μου, δεν ξέρω! άπάν-τησε ο Ζουάβος με πεποίθηση. Ούτε εγώ, ούτε και κανένας άλ-λος. Αυτό όμως που μπορέσαμε να καταλάβουμε, γιατί κ' ή ι-δία ή κοπέλλα άνιόταν να μάς διαφωτίσει, ήταν τό εξής: "Ότι άήθελε σε μία άπ' τις φυλές των Βεδουίνων της Σαχάρας!..."

'Αλλά σε ποιά, δεν ξέρω!... Δεν ήταν καθόλου φλύαρο, τό μι-κρό αυτό κορίτσι, κι' έτσι σ' όλες τις έρωτήσεις μας άποκρινό-ταν με μονοσύλλαβα!...

...Φαίνεται όστόσο, ότι οι δικοί του τό είχαν δείρει, ποιος ξέ-ρει για ποιά λόγο και «τρώσκασε» άπό κοντά τους!... 'Ηταν κρυμμένο όλημερίς σε κάτι θάμνους, κοντά στο μέρος, στο ό-ποιο κατασκηνώσαμε έμεις όταν νύχτωσε. Τόσο καλά είχε χω-θή κ' είχε κρυφτή εκεί μέσα, ώστε κανένας άπό μάς δεν μπο-ρέσε να ύποψιαστή την παρουσία του. 'Αλλά αν δεν τό ξετρο-πώσαμε έμεις, τό ξετρώπωσε κατά τά μεσάνυχτα ο πάνθηρας εκείνος!

...Α, κύριε!... 'Εδώ συνέβη ένα θαύμα σωστό!... Καθώς ξέ-ρετε, ο πάνθηρας είνε πιο άγριος άπ' την τίγρι!... Οι διαβολο-Βεδουίνοι εκεί κάτω, τρέμουν και στο άκουσμα των βρυχηθμών του άκόμα!... Θα πιστέψετε λοιπόν κάτι;... 'Ενώ ο πάνθηρας έ-μα το τόχη ζωντανό μπροστά του, τό πιάνει και τό έσκιρίζει σε κομμάτια με τα νύχια του, όστόσο τη μικρούλα εκείνη δεν την πείραξε καθόλου!... Περιωρίστηκε μονάχα να την δαγκάσει άπαλά στα φορέματά της—σαν να πρόσεχε μήπως τη γρατσ-νίσση—και σήκωντάς την στα σαγόνια του, την κουβαλώσε μαζύ του πηδώντας με τεράστιες δρασκειές!...

...Τόν είδα όμως εγώ που φύλαγα σκοπός!... Πυροβόλησα, έμπνησε ο λοχαγός μου και...και τά υπόλοιπα τά ξέρετε!

Κι' ο άφελής Κοψολάμης σταμάτησε, σίγουρος ότι είπε πεια τά δσα είχε να πη!

'Ο Μοντεχρήστος όμως, αντίθετος φαίνεται γνώμης με τον Ζουάβο, χαμογέλασε. Και χτυπώντας τον φυλάκα στον ώμο, είπε:

—'Όχι δά, φίλε μου!... Δεν ξέρω τίποτα ίσα-ίσα, άπό κείνα που μάς ενδιαφέρουν. Ξέρω φυσικά τό τί επακολούθησε, μόλις έμπνησε ο λοχαγός σου και κυνηγήσατε τό θηρίο!... Λέγε μου όμως και τί άπόγινε παρακάτω, μόλις ξεληποθύμησε τό κορίτσι και μόλις έπληνε ο λοχαγός σου τις πληγές του.

'Ο στωικός Κοψολάμης κοκκίνισε σαν τό φάι του. Και διά-στηκε να προσέθει:

—Ναί, θέθαα, έχετε δίκιο κύριε!... Λοιπόν, ενώ γινότουσαν όλα αυτά, άσπιασε έντομεταξύ να ημερώνω... 'Ο λοχαγός μας σφόδρ'ε, διπλώσαμε τά άντ'σκηνά μας, φοροωθήκαμε τόδε γυ-λιούς μας και τραθήσαμε για τό λαγκουά!... 'Από κεί έβγαυε ξεκινήσει και σ' αυτό έπρεπε να επιστρέψουμε πάλι, γιατί ήταν ή έδρα του λόγου μας!...

...Εννοείται, ότι ή αίσιοσαν'ία είνε εξαπλήσει και τον λο-χαγό μας και τη μικρή Βεδουίνα... Δέν μπορώσαν να βρδ'ζούν με τόσο φλογερό ήλιο και μέσα στην κοπ'αστική και καυτή άμμο!... Γι' αυτό, κάναμε ένα όραση, παρόν του ήλιο, εξαπλήσαμε σ' αυτό πλάι-πλάι τα λινάκια μας και την κοπέλλα και ξεκινή-σαμε σιγά-σιγά!... Λοιπόν...

—Μά σπινυή, φίλε μου! ξιάνοψε τότε ο Μοντεχρήστος σκε-πτικός. 'Ηταν ώρα ή κοπέλλα εκείνη:

—'Αν ήταν ώρα, λέει! έκα-νε με γουολωμένα άπο ένθου-σισαμό μάτια ο Κοψολάμης, λές και την άντ'σκηνα πάλι, έ-κείνη τη στιγμή μπουστά του. Πεντάμορφη σαν νεράδα, κό-ριέ μου. Και τά μάτια της;... Σε μάγευσαν, σε γοήτευαν.

...Λοιπόν, κύριε, ή Μερσέ-ε-τοι λεγόταν ή Βεδουίνα κοπέ-λα—μόλις φτάσαμε στο λαγ-κουά, δεν ήθελε με κανένα τρόπο να φύγει μακριά άπ' τον σωτήρα της!... Κάθε φορά που της έλεγε ο λοχαγός μου, να τη στείλη στη φυλή της και στους γονείς της, εκείνη ξεσπα-

Τρέμουν και στο άκουσμα των βρυχηθμών του ακόμα...

ζε σε θρήνους και το πρόσωπό της παραμορφωνόταν απ' τον πόνο... Φαίνεται, ότι δεν θα τα περνούσε καθόλου καλά, στην οικογένειά της.

...Ήταν όμως μυστηριώδης αυτή η κοπέλλα, κύριε!... Πρώτα-πρώτα, είχε ένα άρχοντικό παρουσιαστικό... Θάλεγε κανείς, ότι ήταν από οικογένεια πριγκίπων!... "Υστερα, αρνιόταν επίμονα, να πη ποιοί ήταν οι γονείς της, το χωριό της, ή φυλή της..." "Υστερα, ήταν πάρα πολύ ωμόρη, πολύ χαριτωμένη και λιγερή και λεπτή στο κορμί, πράγμα που είχε άσυνήθιστο στις μελαφές καλλονές των μερών εκείνων!

...Και θέλετε να πω και κάτι πολύ πιο σπουδαίο;... Η κοπέλλα αυτή φαινόταν πολύ μορφομένη!... "Αν και δεκάξη μόλις χρόνων, αν κ' ήταν ιθαγενής, ωστόσο ήξερε πολλά πράγματα, για τα όποια άπορούσε κι' ο ίδιος ο λοχαγός μας!...

...Τέλος, κύριε, ο λοχαγός μου αποφάσισε να την κρατήσει κοντά του, βλέποντας την επιμονή της να μη θέλη να πάει στους γονείς της!... Και πώς την κράτησε, νομίζετε;... "Ως έρωμένη του, όπως θόκανε κάθε άλλος;... "Όχι, κύριε!... Της είπε μιά μέρα: "Ελα εδώ, Μεζδέ!... "Αφού δεν θέλεις να πας στον πατέρα σου, δεν επιμένω κι' εγώ να σε διώξω!... Θα σε κρατήσω και θα γίνω για σένα ένας δεύτερος πατέρας, προστατεύοντάς σε απ' το κάθε τί!... "Από σένα βέλω μόνον να με υπακούεις τυφλά, σε κάθε συμβουλή μου!"

"Ο Μοντεχρήστος, ακίρτησε κι' έστησε προσεχτικότερο εδώ το αυτί του. Το φαινόταν πάλι, ότι η μυστηριώδης εξαφάνισή του "Αλβέρτου, άρχιζε να σχετίζεται με την αίνιγματική εκείνη κοπέλλα.

—Λοιπόν; ρώτησε με κάποια ανυπομονησία τον Κοφολαίμη. Λέγε, φίλε μου, γρήγορα, κι' άπομια κατόπιν;

—Λοιπόν, κύριε, εξακολούθησε ο Ζουάθος, η μικρή Μεζδέ ξεπρελλάθηκε απ' τη χαρά της, μόλις άκουσε τα λόγια εκείνου του λοχαγού μου!... "Έπεσε στα πόδια του, άγκάλιασε τα γόνατά του και του φίλησε τα χέρια... Αυτό ήταν δείγματα, ότι θα του ήταν στο μέλλον άφωσιωμένη σαν σκλάβος!

...Απ' την ημέρα εκείνη, δεν άπομακρύνθηκε καθόλου απ' τον λοχαγό Ζωλιέτ... "Εκείνος, αντί να τη μεταχειρίζεται σαν σκλάβο και σαν έρωμένη του, της φερνόταν σαν να ήταν βασίλισσα και κόρη του!... Της πήρε μιά υπηρέτρια... Την έντυνε πάντα πλούσια, αλλά σεμνά φορέματα... Κι' όταν ο ίδιος πήγαινε σε καμιά συντομή έκστρατεία, την έφινε στο Λάγκουατ, συστήνοντάς την στην προστασία άλλων συνάδελφων του!... "Έννοείται, ότι κι' εκείνοι τη σεβόδουσαν, σαν να ήταν σύζυγος ή αδελφή του λοχαγού μας!

...Τέλος έφτασε η ημέρα, που όπως σας είπα, ξεκινήσαμε ειλικόι όλοι-όλοι με το λοχαγό μου επί κεφαλής, για να κάνουμε την ελεύθερία εκείνη αντίχειση!... Λοιπόν, πριν ξεκινήσουμε, η Μεζδέ—σαν να προσιθανόταν την καταστροφή που μας περίμενε—Έπεσε κλαίγοντας στο λαιμό του λοχαγού μου και θρηνούσε λέγοντάς του: —"Ω, μη φεύγεις σήμερα, πατεράκη μου! Κάτι κακό θα σε βρή!"

...Φυσικά, ο λοχαγός μου δεν την άκουσε!... Της σύστησε απλώς να καθίσει φρόνιμα, ώσπου γυρίση... Και διαλέγοντας ύστερα δεκαεννέα φαντάρους απ' το λόχο του και μένα θέβαινα μέσα σ' αυτούς, ξεκίνησε για την ανιχνευτική περιπολία!

...Λσιπόν, την άλλη μέρα το πρωί, όταν ξελιποθύμησε απ' την κοντακιά πούφαγα στο κεφάλι, κύτταξα γύρω στην κατασκήνωσή μας, όπως σας είπα!... Είδα τότε το φρικιαστικό θέαμα των δεκαοχτώ άκεφάλων κορμιών των συντρόφων μου!... "Αλλά ο λοχαγός μου είχε γίνει άφαντος!... Ούτε το πτώμα του είδα, ούτε το άκεφαλο κορμί του πουθενά!... "Ένωμεταξύ, ήρθαν κι' η ένιοχρσεις απ' το σύνταγμά μας και ξαναψάξαμε παντού εκεί τριγύρω!... Τίποτα όμως δεν βρήκαμε.

...Και φτάνουμε τώρα στο μυστήριο το μεγάλο, κύριε!... "Όταν γύρισα στο Λάγκουατ, μαζί με τους στρατιώτες της ενισχύσεως, η Μεζδέ δεν θρέθηκε στο σπίτι του λοχαγού μου!... Είχε γίνει άφαντη κι' αυτή, όπως έμαθα, κατά την ίδια νύχτα και κατά την ίδια ώρα, κατά την οποία μάς ρίχτηκαν αβιφιδιαστικά οι Βεδουίνοι και μάς πεσάκοψαν τόσο φριχτά!... "Ο Μοντεχρήστος σκεπτικός, διέκοψε τότε τον Κοφολαίμη, λέγοντάς του:

—Μήπως λοιπόν πρόκειται, για καμιά άτιμη προδοσία;... "Έχω τη γνώμη, ότι η κοπέλλα αυτή, παρ' όλο που τη λές μικρή, ήταν πολύ έξυπνη κι' ικανή κατάσκοπος!... Κ' υποψιάζομαι,

μαί, ότι ξέροντας απ' το λοχαγό σου την πορεία του άποστοματός του, έφυγε κρυφά κατά τη νύχτα κι' είδοποίησε τους όμοφύλους της!... Ναί, μου φαίνεται ότι ίσως αυτή η Μεζδέ να είναι ή άφορηή του χαμού τώσαν συντρόφων σου και της εξαφάνισής του λοχαγού σου!...

—Κύριε μου, η πρώτες-πρώτες σκέψεις του καθενός σ' αυτή τη γνώμη στρέφονται!... "Όταν όμως την καλοσκεφθή κανείς, δεν την θρίσκει και τόσο σίγουρη!... "Ακούστε, ωστόσο, τι έμαθα κατόπιν. "Αντίκρου απ' το σπίτι του λοχαγού μου ύπηρετούσα στο μέγαρο κάποιου Μαυριτανού άρχοντα, μερικώς νεότερος άραπίνης!... "Εγώ, λοιπόν, είχα πιάσει σχέσεις με την άμορφότερη από αυτές,

...Όταν εξαφανίστηκε—που λέτε—ο λοχαγός μου, ρώτησα αυτή την έρωμένη μου, αν υποψιάζοταν τίποτα το σκεπτικό για την παράξενη εξαφάνισή της Μεζδέ!... Κι' εκείνη μου είπε, ότι λίγες ημέρες πριν ξεκινήσουμε με το λοχαγό μου για τη άσση σιμη περιπολία μας, η Μεζδέ κύτταζε στο δρόμο, για να περπάτη ή ώρα της... Ξαφνικά όμως, φάνηκαν να κατασκοπεύουν το σπίτι του λοχαγού μου, μερικοί δήθεν έμπορεύμενοι Βεδουίνοι, ύποπτοι τύποι όμως!...

...Η Μεζδέ τότε, σύμφωνα μ' αυτά που μου διηγόταν ή έρωμένη μου, μόλις είδε αυτούς τους Βεδουίνους, έβγαλε μιά κραυγή τρόμου κι' έφυγε θιαστικά απ' το παρόντο για να μη τη δούν!...

—Και γιατί δεν το άνεφερε αυτό το άνησυχητικό γεγονός στο λοχαγό σου, ή Μεζδέ; διέκοψε τον Κοφολαίμη ο Μοντεχρήστος.

—Μήπως ξέρω, κύριε;... Κι' εγώ το σκέφτηκα αυτό, μόλις άκουσα απ' το στόμα της Μαυριτανής υπηρέτριας!... "Αλλά βλέπετε, ή καρδιά των γυναικών είναι σκεπτική, σαν μελανόχειρο γεμάτο από μελάνι!... "Όσο και να πασχίσετε, δεν θα μπορέσετε να δώτε τί γίνεται μέσα της!... Λοιπόν, κύριε, οι ύποπτοι

εκείνοι Βεδουίνοι, άφού κατασκοπεύουν καλά το σπίτι του λοχαγού μου, γύρισαν να φύγουν!... Και τότε ή έρωμένη μου είδε το πρόσωπο ενός από δαύτους!... Ήταν άγριος φριχτά!... Έφοιγε ένα κομμένο λεπίδι στο χέρι του!... "Η φιλονειμία μου την γνώρισε και μου έπε μάλιστα και τ' όνομά του. Λεγόταν: Μαωάμετ-μπέν-Αβδουλλά!

"Ο Μοντεχρήστος ακίρτησε τόσο θιαστικά, ώστε ο Κοφολαίμης γύρισε και τον

κύτταξε άπορῶντας.

—Αυτός! ψιθύρισε ο κόμης άναστατωμένος.

Και φωναχτά, ρώτησε τον Κοφολαίμη:

—Είσαι θέβαιος, ότι δεν γελιόσαι;... Θυμάσαι καλά, φίλε μου, ότι αυτό ήταν το όνομα του Βεδουίνου εκείνου κατάσκοπου!... —Μάλιστα, κύριε! Θεβαίωσε με πεποληθεί ο Ζουάθος. Θυμώμαι καλά το όνομα, και σάς το λέω, όπως μου το είπε ή υπηρέτρια εκείνη: Λεγόταν Μαωάμετ-μπέν-Αβδουλλά!

—Και έξερις ποιός είναι πραγματικά ο άνθρωπος αυτός;

—Ρώτησα, κύριε, κι' άλλους!... "Αλλά κι' ή Μαυριτανή υπηρέτρια, κι' οι άλλοι που τους ρώτησα, μου είπαν ότι ο "Αβδουλλάχ αυτός ήταν ένας απ' τους περιπλανώμενους εκείνους ζιτιάνους καλογήρους!... Είπε πολλοί από δαύτους και στο "Αγέρι και στο Μαρόκο!

"Ο Μοντεχρήστος κούνησε το κεφάλι του αίνιγματικά. Και προσηλώνοντας το βλέμμα του επίμονα στα μάτια του Ζουάθου, ξαναρώτησε:

—Μήπως καθόλου στους άρχηγούς σου, σχετικά με αυτό που έμαδες, για τον "Αβδουλλάχ αυτόν;

—"Όχι, κύριε! ψιθύρισε ο Κοφολαίμης διαταχτικά. Για ποιο σκοπό, άλλωστε;... Τέτοιον κατάσκοπον, άφρονούν σ' όλες τις πόλεις του "Αλγερίου!... "Υστερα, δεν έβλεπα και καμιά σχέση στην εμφάνισή τους και στην εξαφάνισή του λοχαγού μου!... Γιατί λοιπόν να μιλήσω, άνακατεύοντας κιόλας τις άραπικές υπηρέτριες και τα κρυφά μου ραντεβού μαζί τους;

"Ο Μοντεχρήστος ήταν θαθεία συλλογισμένος... Το βλέμμα του, γυρισμένο προς τη θάλασσα, φαινόταν ότι έσκιζε το διαστήμα, τρύπουσε τον άχανή όρίζοντα και προσηλώνοντας φλογερό εκεί κάτω στην "Αφρική... "Εκεί, στη μακρινή εκείνη έπειρα, θρίσκοταν το μυστήριο της τύχης του λοχαγού "Αλβέρτου!

Δηλαδή, θρίσκοταν ή ζωή ή ο θάνατος της άγαπημένης του Μερσεδές, εφόσον το παιδί της θα ήταν εκεί κάτω ζωντανό ή νεκρό!

ΣΤ'.

ΕΜΠΙΣΤΕΥΣΟΥ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ, ΜΟΝΟ...

"Η άμαξα εξακολουθούσε ακόμη να τρέχη...

Είχε διασχίσει πιά τη πόλη, είχε βγή κι' απ' τα προάστεια και κυλούσε τώρα δλοταχώς επάνω σ' ένα θαυμάσιο έξοχικό δρόμο.

"Ο Μοντεχρήστος, σαν να ξυπνούσε άξαφνα απ' τους ρεμβασμούς του, στέναξε και γυρίζοντας κατόπιν προς το σιωπηλό Κοφολαίμη, τον ρώτησε:

—Είπες, ότι ή Μεζδέ ήταν πεντάμορφη, δεκάξη χρόνων το πολύ, και με παρουσιαστικό άριστοκρατικό!... Μήπως πρόσεξες, αν είχε στο πρόσωπό της κανένα άλλο σημάδι, πιο χαρακτηριστικό;

—Διάθελε! μούγκρισε ο Ζουάθος και τινάχτηκε σαν να του έδωσαν γροθιά.

Κι' εύθους άμέσως, κοκκινίζοντας για το άτοπο αυτό ξεφωνητό του, είπε δειλά και διαταχτικά:

—Δηλαδή, κύριε, με συγχωρείτε... αλλά... έσείς φαίνεστε... μάγος, μπορεί να πη κανένας!... Μά κι' εγώ τί άμυαλος που είμαι!... Πώς δεν το σκέφτηκα αυτό, πιο πριν;... Και μάλιστα, ένώ είναι τόσο άλλόκοτο!

—Λοιπόν;... "Εξηγήσου, φίλε μου! διέκοψε ο Μοντεχρήστος λαγανιασμένος.

Και το βλέμμα του, γεμάτο από σκοτεινές φλόγες, προσηλώθηκε στον Κοφολαίμη, σαν να κρεμόταν κάτι το άνεκτίμητο σοβαρά απ' τα χείλη του Ζουάθου.

—Ναί... ναί!... συνέχισε ψιθυριστά ο Κοφολαίμης. "Η Μεζδέ είχε ένα σημάδι, δηλαδή είχε τρία σημάδια περίεργα στο πρόσωπό της!... Είχε τρεις μικρούς σταυρούς, στιγματοισμένους στο δέμα της με το δελόνι!... "Απαράλλαχτα όπως στιγματοίζονται οι κατάδικοι των κατέρων!... Ναί, είχε έναν μικρούλη σταυρό στιγματοισμένο στο μέτωπό της!... Κι' άλλους δυο κατόπιν, από έναν στο κάθε μάγουλό της, επίσης μικρούλδες κι' αυτούς!... Κι' όμως, αυτά τα πρασινοκόκκινα σημάδια, δεν την άσχημιζαν καθόλου!

—Δεν γελάστηκα! ψιθύρισε ο Μοντεχρήστος, θγαίνοντας ένα στεναγμό θαθείας άνακουφίσεως. Αυτό ή είναι!

Γυρίζοντας κατόπιν στον Κοφολαίμη, του είπε με φωνή υπόκοψη:

—Φίλε μου, έξερις ποιός είναι αυτός, τον οποίο λές Μαωάμετ-μπέν-Αβδουλλάχ;... Είπε ο πιο τρομερός έχθρος της Γαλλίας!... Είπε ο ύποψήφιος σουλτάνος των "Αλγερίνων και των Μαροκινών, κι' όχι πλανόδιος ζητιάνος, όπως σου τον παρέστησαν!... Είπε ο διάδοχος του φοβερού σουλτάνου "Αβδελ Καδέρ... Και πρόκειται τώρα να συνεχίση τις άνταρσίες εκείνου και να μάς έκδικηθή. Θαμπαμένος και τρομαγμένος ο Κοφολαίμης, μουμούρισε τότε:

—Ω, Θεέ μου!... "Ο "Αβδουλλάχ!... "Ο τρομερός σουλτάνος της έρήμου!... "Ω, αν τόδερα αυτό τότε...

—Κι' αν ο λοχαγός "Αλβέρτος Ζωλιέτ έχει πέσει στα νύχια της ανθρώπινης αυτής τίγρεως, είναι κυριολεκτικά χαμένος! διέκοψε με κρυφό πόνο, ο Μοντεχρήστος. "Εκτός αν μεσολάσηση, θέβαινα, κανένα θαύμα!

"Ο δυστυχής Ζουάθος έβγαλε μιά κραυγή άπογνώσεως και χύπησε το κεφάλι του με τις δυο γροθιές του.

—Ω, κύριε! θόγγηξε με αγωνία. Μη λέτε αυτά τα πράγματα, για τον λατρευτό λοχαγό μου!... Μην κοιμειελάτε!... Κάτι μου λέει, ότι θα τον σώσουμε, αν ζή!... Κάτι μου λέει, ότι θα γίνη αυτό το θαύμα κι' ότι θα τον θρούμε!... "Αρκεί όμως να το θελήσετε κι' έσείς αυτό, κύριε!... "Εσείς φαίνεστε, ότι όλα τα κατορθώνετε!... Και θα σας βοηθήσω κι' εγώ!... Μαζί σας κανένας, νιώθει τον έαυτο του ικανόν για όλα!

—Καλά, φίλε μου!... "Ηούχασε! είπε γαλήνιος τώρα ο Μοντεχρήστος. Δέχομαι τη βοήθειά σου, και θα δώ αν μπορώ να θιαστώ σε σένα!... "Αποψε, στις δέκα ή ώρα το θράδυ, θα σε περιμένα στο σπίτι μου!... "Εγώ θα κάνω μερικές ένέργειες ένωμεταξύ, και το θράδυ που θα βρής, θα τα πούμε καλύτερα!

Σκύβοντας ύστερα στην πορτιέρα, φώναξε στον "Αλή:

—Αρκεί ως έδω, ο περίπατός μας!... "Ας γυρίσουμε τώρα στην πόλη!

"Ο "Αλής υπάκουσε κι' έστρεψε τα άλογα πάλι προς την κατεύθυνση της Μασσαλίας... Κι' ενώ ή άμαξα κυλούσε με ταχύτητα, ο Μοντεχρήστος έγειρε πιο άναπαυτικά στο κάθισμά του και ψιθύρισε σκεπτικός:

—Ω, Μερσεδές!... "Ελπίζω να σώσω το παιδί σου!

"Εσφιγγε ένα κομμένο λεπίδι στο χέρι του...

"Η άμαξα έφτασε ξανά στη Μασσαλία και σταμάτησε σε μιά πάροδο κοντινή με το σπίτι της Μερσεδές.

"Εκεί, κατέθηκε ο Κοφολαίμης, δίνοντας ξανά υπόσχεσι στον κόμητα, ότι θα πήγαινε προς συνάντησί του κατά τις δεκα τέ θράδυ. Κατόπιν, μόλις έμεινε μόνος ο Μοντεχρήστος, φώναξε στον "Αλή:

—Πήγαινε με στο ξενοδοχείο του "Σύμπαυτος!"

Λίγα λεπτά της ώρας άργότερα, ο κόμης έμπαινε στο μεγαλοπρεπές σαλόνι του ξενοδοχείου αυτού. Ζήτησε να τον δηγήσουν άμέσως στο δωμάτιο του δημοσιογράφου κυρίου Μπωσάμ, στον οποίο έστειλε το έπισκεπτήριό του.

Γεμάτος από χαρά ο κ. Μπωσάμ, βγήκε άμέσως στο διάδρομο, για να υποδεχθή τον κόμητα.

—Ω, κύριε κόμη!... φώναξε. Πόση χαρά αισθάνομαι που σας ξαναβλέπω ύστερα από τόσα χρόνια!... Πόση τιμή για μένα, να με θυμηθήτε και να μ' έπισκεφθήτε!

"Ο Μοντεχρήστος έσφιξε με θερμή το χέρι του δημοσιογράφου. Και χωρίς να του μιλή, τον περιεργαζόταν προσεχτικά.

"Ο κ. Μπωσάμ ένοιωσε τη σημασία του βλέμματός εκείνου. Και με φωνή θλιμμένη, πρόσθεσε:

—Βλέπετε, αλήθεια, πόσο άλλαξα, κύριε κόμη!... Κι' άσφαλώς θα σας φαίνεται παράξενο, πως μέσα σε δέκα χρόνια έφθασα σ' αυτή την κατάντια!... Ναί, δέκα χρόνια δολοπληρία, έχουμε θέβαινα να ιδεοθούμε!... "Αλλά τότε ήμουν νέος ζωηρός, αϊσιόδοξος!... "Ενώ τώρα το πρόσωπό μου και το κορμί μου είναι κάτσηνα, τα μαλλιά μου όλόλευκα σχεδόν και τα μάτια μου θαδουλωμένα!... "Αλλά...

—Μά τί σας συνέθε λοιπόν, άγαπητέ μου φίλε; ρώτησε με θαθεία συγκίνησι ο κόμης Μοντεχρήστος. Τί δυστηχήματα άραγε σας θρήκαν, κατά το διάστημα αυτό;

—Ω, κύριε κόμη! "Η ψυχή μου έπαθε πολλά, κι' ήπια πολλές πικρές άπογοητεύσεις. "Ημουν ένας ένδοξιάδης δημοσιογράφος, είχα ιδανικά, μά δυστυχώς, ή άχρεία συναλλαγή της πολιτικής τόσες πίκρες με πότισε, ώστε λύγισα... Έγινα πτώμα!... "Αλλά, αρκετά σας κουράσα, κύριε κόμη, με τις άτομικές μου μικροϊστορίες!... "Ες έρθουμε λοιπόν στο ζήτημα της έπισκεψέας σας!... Μήπως πρόκειται περί της κυρας κομίσσης Μερσεδές ντε Μορσέρφ;

"Ακριβώς περί αυτού του ζητήματος πρόκειται, κύριε Μπωσάμ!... Θα ξερετε, θέβαινα, ότι ο γιούς της κυρίας κομίσσης ντε Μορσέρφ, ο γνωστός στον άποικιακό στρατό ως λοχαγός Ζωλιέτ, έχει εξαφανιστή μυστηριώδως!... Το ίδιο συνέθε και σε μιά μικρή Βεδουίνα που ζούσε μαζί του. Τη Μεζδέ. Πέστε μου λοιπόν την άτομική σας γνώμη: Πώς σας φαίνεται ή εξαφάνισή αυτή του λοχαγού "Αλβέρτου ντε Μορσέρφ;

—Είπε πραγματικό μυστήριο και για μένα, κύριε κόμη! ψιθύρισε ο κ. Μπωσάμ σκεπτικός. Είπε κάτι το άνεξήγητο, γιατί οι "Αραβες της έρήμου, έκελ στην "Αφρική, σχεδόν δεν αήμα λατίζουν ποτέ τους έχθρους των!... Τους παγωμένους, τους άποτελειώνουν, τους δέ ζωντανούς που αήμαλωτίζουν, τους σκοτώνουν άμέσως κι' επί τόπου!... Φαντάζομαι λοιπόν, ότι ο λοχαγός ντε Μορσέρφ θ' άπομακρύνθηκε ίσως μόνος του απ' τους έχθρους του, και θα θάσθηκε ζωντανός από καμιά άμμο θύελλα!... Και γι' αυτό ίσως, δεν θρέθηκαν τα ίχνη του!

—Μήπως τουλάχιστον ακούσατε, σε ποιά ακριβώς φυλή άήταν οι "Αραβες, που έπετεθήσαν κατά το άποσπασμάτος του;

—Μά έγινε λόγος περί κάποιας φυλής Τουαρέγκ!

—Σωστό, κύριε Μπωσάμ!... Προσθέτω μάλιστα και το έξης: "Ότι ή σύλληψη του σουλτάνου "Αβδελ Καδέρ δεν πρόκειται να τερματίση τον πόλεμο, μεταξύ Γάλλων και "Αλγερινών!... Στη θέση του "Αβδελ Καδέρ, ξεφύτρωσε καινούργιος άρχηγός των Τουαρέγκ, ο επίσης τρομερός Μαωάμετ-μπέν-Αβδουλλάχ! Θέλω λοιπόν μιά χάρι από σας!... "Επειδή εγώ προσωπικώς, δεν έπιθυμώ ακόμη να φανώ στους έπίσημους κύκλους, ζητώ τη μεσολάσηση σας για κάποιο ζήτημά!... Είπε της άρμόδιότητος του ύπουργείου των Στρατιωτικών!

—Μιλήστε έλεύθερα, κύριε κόμη!... Θα είμαι εύτυχής, αν σας φανώ και στο έλάχιστο χρήσιμος!... "Έχω μεγάλη έπρροή στους στρατιωτικούς κύκλους, κι' ότι ζητήσω θα έκτηλεστή!

—Ευχαριστώ! απάντησε σοβαρά ο Μοντεχρήστος. Δεν άμφέβαλλα ποτέ, για την προθυμία σας!... Πρόκειται περί του έξης: Θυμάστε, θέβαινα, τον Ζουάθο Κοφολαίμη!...

(Ακολουθεί)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΠΑΓΙΔΕΣ

ΤΟΥ Α. ΤΟΥΡΠΙΝ

ΣΤΑ σαράντα του χρόνια, ο Έλμερ Μπιρμπάουμ ήταν ο μεγαλύτερος επιχειρηματίας του Μπρεσλάου. Έκτος από την Τράπεζά του, είχε μια αεροπορική εταιρεία, ένα ανθρακωρυχείο και μια εφημερίδα. Δούλευε λοιπόν μέρα και νύχτα, κι' όταν άκουα βρισκόταν στο τραίνο, στο αυτοκίνητο, στο αεροπλάνο, και δεν είχε τίποτ' άλλο στο κεφάλι του παρά αριθμούς και στην καρδιά μη παράφορη αγάπη : το χρυσάφι.

Γι' αυτό θα σάς φανή περίεργο αν σάς πούμε ότι κάποτε ο άνθρωπος αυτός μπλέχτηκε σε μια ιστορία και παντρεύθηκε. Μά γι' αυτό πρέπει να ομολογήσουμε πως φταίει η μητέρα της.

Η Λόλα ήταν δεκαέξη χρόνων, όταν η μητέρα της, που είχε χρεώσει την έκανε μπαλαρίνα και την έμπασε ως χορεύτρια της μόδας σ' ένα αριστοκρατικό νυχτερινό κέντρο. Εκεί, ένα βράδυ, την ανακάλυψε ο Μπιρμπάουμ, που είχε τις περισσότερες μετοχές του κέντρου, κι' έστειλε άμεσα τον διευθυντή του να την προσκαλέσει στο τραπέζι του. Το πεντάμορφο αυτό κορίτσι δέχτηκε την πρόσκληση, κι' πήγε μαζί του και η μητέρα του. Και την άλλη μέρα πάλι, που ο Μπιρμπάουμ το ξαναπροσέλασε, είχε πάλι κοντά του τη μητέρα του...

Έτσι πέρασαν αρκετές μέρες κι' άξαφνα ο Μπιρμπάουμ κατάλαβε για πρώτη φορά πως ήταν τρελλά ερωτευμένος. Είχε όμως να κάνει με μια έξυπνη γυναίκα και το ένστικτό του του έλεγε πως έπρεπε να σφίξει το παιχνίδι. Μά η αντίπαλός του ξεγλιστρούσε σαν χέλι μέσα από τα χέρια του.

Ο Μπιρμπάουμ τότε, για ένα μήνα, παράτησε εκείνο το νυχτερινό κέντρο, για να μη βλέπει την όμορφη Λόλα. Ήθελε να την ξεχάσει... Μά του κάκου ! Είχε πάντα μπροστά στα μάτια του το δροσερό προσωπάκι της. Σαν τρελλός τότε έβριγε για την Ίσπανία. Μά ύστερ' από δέκα μέρες ξαναγύρισε και ζήτησε το χέρι της.

Όστόσο, η μητέρα της Λόλας δεν είχε κερδίσει όπως έπρεπε το παιχνίδι. Ο γάμος έγινε με μεγάλη πολιτεία, με όμορφες τουαλέτες, με χρυσάφια και με πανάρχαιες γούνες. Μά η μητέρα της Λόλας δεν πήρε ούτε ένα μάρκο στα χέρια της. Ο Μπιρμπάουμ της νόησε ένα σπίτι στην έξοχή, της άρισε ένα μινιαίο επίδοιο, πολύ μικρό, κι' ούτε έκανε καθόλου λόγο για καμιά καταβολή στην Τράπεζα σ' όνομά της. Μ' αυτόν τον τρόπο ήξερε πολύ καλά ότι είχε πάντα στο χέρι τη γυναίκα του. Κι' έτσι ήταν πάντα πρόθυμος να στείλει ένα καινούριο φόρεμα στη πεθερά του, ένα εισιτήριο για το θέατρο, ένα όμορφο δώρο, κι' όταν της έδινε τίποτα που μπορούσε να γίνει λιανά. Με τη Λόλα κράτησε την ίδια ταπηνία...

Μια μέρα όμως συνάντησαν τον Φρέντ κι' άλλαξαν όλα ξαφνικά. Ο Φρέντ ήταν όμορφος, είχε αριστοκρατικούς τρόπους, ήταν γοητευτικός για τους σύζυγους και αξιοπρόσεκτος για τις γυναίκες τους. Αν και ο πόλεμος τον είχε καταστρέψει οικονομικά και δεν είχε παρά μια μικρή θεσούλα σε κάποια Τράπεζα, τον ελπίσε κανείς πάντα στα καλύτερα κέντρα της έκλεκτης κοινωνίας. Και για να πούμε τώρα την αλήθεια, ο Φρέντ δεν πλήρωνε ποτέ του.

Ένα βράδυ, σ' ένα ντάναϊνγκ, είδε την όμορφη Λόλα. Κι' ο έρωας του γι' αυτήν ήταν κεραυνοβόλος. Την γνώρισε, γόρεψε μαζί της, κι' ο Φρέντ, με τους άρρετους τρόπους του, έκανε κατόπιν και την κατάκτησε του Μπιρμπάουμ. Ο Μπιρμπάουμ τον κάλεσε να φάνε μαζί. Κι' αυτή η πρόκληση δεν ήταν η πρώτη και η τελευταία. Ο Φρέντ πήγε πολλές φορές στο σπίτι τους...

Φυσικά, η Λόλα και ο Φρέντ αγαπήθηκαν παράφορα. Όλοι το ήξεραν, εκτός από το σύζυγο. Η αλήθεια τώρα είναι ότι ο Μπιρμπάουμ ανεχόταν τον Φρέντ, γιατί τον θεωρούσε ακίνδυνο. Ο Φρέντ ήταν φτωχός. Η Λόλα δεν θα παρατούσε ποτέ τη μητέρα της στη δυστυχία. Πώς λοιπόν μπορούσαν

να το σκάσουν μαζί ; Έπειτα, ο Μπιρμπάουμ πρόσχε και τη Λόλα κι' είχε και τους κατασκόπους του.

Μά θα ήταν λιγότερο σίγουρος για τον έαυτό του, αν τύχαινε κι' ήξερε καλύτερα τους ανθρώπους. Τα λεφτά δεν φτάνουν για ν' αγοράσουν κανείς τα πάντα. Οι υπηρέτες λοιπόν τον σεδόντουσαν, μα λατρεύαν τη Λόλα... Κι' έτσι, κάθε φορά που έλειπε ο Μπιρμπάουμ, ο Φρέντ κι' η Λόλα έτρωγαν μαζί.

Το μυστικό αυτό δεν θα γινόταν γνωστό, αν μια μέρα ένας έμπορος που είχε χρεωκοτήσει εξ αιτίας του Μπιρμπάουμ, δεν έπαινε την άφραση να τον εκδικηθή. Τού είπε τότε κατάμουτρα μερικά διαφορετικά λόγια για τη σύζυγό του κι' ο Μπιρμπάουμ τα έχασε για πρώτη φορά στη ζωή του. Τί σήμαναν αυτά τα λόγια ; Γιατί του άναψε το Λονδίνο ; Τί γινόταν κάθε φορά που πήγαινε στο Λονδίνο ;... Α, ήταν αλήθεια, θα έδιωχνε άμεσα την άσπρη Λόλα. Θα της έπαινε πίσω όλα τα χρυσάφια και τις γούνες.

Όσο για τον Φρέντ, θα φρόντιζε να τον διώξουν κι' αυτόν από την Τράπεζα. Ο Μπιρμπάουμ, άνηστος, φώναζε τα γραμματέα του :

—Τηλεφώνησε στο σπίτι, του είπα, να φεύγει άμεσα για το Λονδίνο... Πες στη γυναίκα μου ότι θα γυρίσω ύστερ' από δυο μέρες...

Τις τρεις πρώτες μέρες τις πέρασε με τους φίλους της κάνοντας μαζικές ενδρομές και άλλες τρέλλες. Ξαφνικά το σκάνδαλο ξέσπασε σαν μια βόμβα. Η Όνα Μάρκελ είχε γίνει ο φόβος και ο τρόμος των άρχοντων ! Ήταν δηλαδή άρκετο να της άρθε λίγο ένας άνδρας να νά βαλθεί να τον γνωρίσει, αδιαφορώντας αν θα του κατέστρεφε την οικονομική του ευτυχία. Και καθώς γράφουν τα «Κινηματογραφικά

Νέα» αυτές η ερωτικές κατακτήσεις της είναι τελεσιδικίες πολυάριθμες. Ο Αμερικανός ρεπόρτερ που ασχολήθηκε με αυτό το σκάνδαλο έχει τη γνώμη ότι στην επιτυχία αυτού του έξοφρεντισμού της Μάρκελ την βοηθάει πολύ και η θέση του καλοκαιριού, η οποία παραμένει τη θέληση και σκοπίζει το μυαλό των ανθρώπων. Η Όνα Μάρκελ όμως έχει καταφέρει τό... ρεπόρτερ κι' αυτό κι' όνομασθηκε «δουσίλισσα των γυναικών» που δεν έχουν μυαλό. Έχει ξεμυάλισει δηλαδή πολλούς σύζυγους και η γυναίκες στο Χόλλυγουντ την μισούν θανάσιμα.

—Καλησπέρα, Φρέντ, πώς τα πας ;
—Καλησπέρα σας, κύριε Φρέντ... απάντησε ο αρχιθαλαμηπόλος.
Κι' ο Φρέντ χαμογέλασε κι' ανέβηκε στα διαμερίσματα της Λόλας. Η Λόλα καθόταν μερστά στον καθρέπτη και γελούσαν, με τη βοήθεια της καμαρίνας της.

—Καλησπέρα, Λόλα.
—Μιά στιγμή, Φρέντ, κι' είμαι έτοιμη, του απάντησε η Λόλα και του έδωσε το χέρι της.
Κι' έπειτα, στην καμαρίνα της :

—Ερρικέττα, πήγαινε να φέρεις το ερμίνι μου...
Η καμαρίνα τότε βγήκε έξω κι' ο Φρέντ φίλησε στο στόμα την όμορφη Λόλα.

Ο Μπιρμπάουμ είχε γυρίσει ξαφνικά στο σπίτι του κι' από τον κήπο κατάλαβε τα παράθυρα. Μονάχα τα παράθυρα της κρεββατοκάμαρας ήταν φωτισμένα. Ήταν όχτω περίπου η ώρα. Η Λόλα θα τον περιμένει για το δείπνο.

Αδούρεια λοιπόν άνοιξε την πόρτα και ραψε το χέλι κι' ανέβηκε στη σκάλα, τάντας στις μύτες των ποδιών.

Στο κεφαλόσκαλο όμως βρόδωσε νερό στα στην Έρρικέττα, που γύριζε από κρεββατοκάμαρα της Λόλας με την ερμίνη στο χέρι. Η δύστυχη καμαρίνα έπεξε μια κραυγή τρόμου κι' έτρεξε να δαπούση την κυρία της.

—Θέε μου !... ψιθύρισε. Ήρθε ο Φρέντ... Είναι δώ πέρα !...

Ο Φρέντ άρπασε τη Λόλα και γέλασε. Είχαν πέσει στην παγίδα. Η Λόλα όμως δεν έχασε το θάρρος της και τον έσπρωξε προς το μπαλκόνι.

—Κρήνην έχει... του ψιθύρισε. Αν πάρετε κίνδυνος, θα κάνω τον άνδρα να βάλει τις φωνές. Τότε έσο πηχός μεσώς στον κήπο !...

Έπειτα γύρισε κοντά στην Έρρικέττα. —Ο κύριος θα δι' πώς είμαστε κείνη για να βγίτεις έξω !... στένεσε η καμαρίνα.

Η Λόλα της έκλεισε το στόμα με το χέρι της κι' ύστερα πήγε και καθή

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσεμπελιό)

Ο καλοκαιρι φράνεται ότι είνε η εποχή των σκανδάλων. Όποια εφημερίδα κι' αν διαβάσετε, θα δίτε ν' αναφέρεται στις καθημερινές ειδήσεις και το σχετικά δράμα. Ο έρωας αυτόν τον καιρό έχει... αγριώνει ! Σ' αυτό ίσως να συντείνει και η υπερβολική ζέση που ένέσκηψε, τον τελευταίον καιρό, στο Νέον Κόσμο και ιδιαίτερω στην Καλλιφορνια. Τα διάφορα τηλεγραφήματα αναφέρουν ότι η ζέση εκεί έχει φτάσει τους

100° μί από τις θερμοκρασίες αυτές, η πιο ένδιαφερόμενη : Ηρώιδα της είνε η Όνα Μάρκελ, η οποία ως σήμερα δεν είχε απασχολήσει καθόλου σκεδόν την κοινή γνώμη της φιλομουσίας. Όλοι τη θεωρούσαν ως αυθαίρετη «εβεντέττα» που ενδιαφερόταν μόνο για την τέχνη της. Και να ξανακάνει πάλι σε βάρος της ένα τρομαχτικό σκάνδαλο και της έδωσαν τον παράδοχο τίτλο της «γυναίκας που δεν έχει μυαλό» ! Άκούστε αυτή την ιστορία :

Η Όνα Μάρκελ, ύστερα από το «γκύρισμα» του φίλου της Νέας Υόρκης, πήρε μια εκδοσάμερο άδεια και εγκατέλειψε το εστούντιο για να ξεκουρασθή. Ήταν ήσυχη και η χαλαρότητα της δεν φάνεταν ότι είχε αλλάξει.

Τις τρεις πρώτες μέρες τις πέρασε με τους φίλους της κάνοντας μαζικές ενδρομές και άλλες τρέλλες. Ξαφνικά το σκάνδαλο ξέσπασε σαν μια βόμβα. Η Όνα Μάρκελ είχε γίνει ο φόβος και ο τρόμος των άρχοντων ! Ήταν δηλαδή άρκετο να της άρθε λίγο ένας άνδρας να νά βαλθεί να τον γνωρίσει, αδιαφορώντας αν θα του κατέστρεφε την οικονομική του ευτυχία. Και καθώς γράφουν τα «Κινηματογραφικά

Νέα» αυτές η ερωτικές κατακτήσεις της είναι τελεσιδικίες πολυάριθμες. Ο Αμερικανός ρεπόρτερ που ασχολήθηκε με αυτό το σκάνδαλο έχει τη γνώμη ότι στην επιτυχία αυτού του έξοφρεντισμού της Μάρκελ την βοηθάει πολύ και η θέση του καλοκαιριού, η οποία παραμένει τη θέληση και σκοπίζει το μυαλό των ανθρώπων. Η Όνα Μάρκελ όμως έχει καταφέρει τό... ρεπόρτερ κι' αυτό κι' όνομασθηκε «δουσίλισσα των γυναικών» που δεν έχουν μυαλό. Έχει ξεμυάλισει δηλαδή πολλούς σύζυγους και η γυναίκες στο Χόλλυγουντ την μισούν θανάσιμα.

Η Μάρλεν Ντήνιγκ, δημοσιονγεί έναν ύπεροχο τύπο «μοιραίας» γυναικας στο καινούργιο της φιλμ το «Ισπανικό Καρτίτσο». Οι θαυμαστές της θα γοητευθούν κι' αυτή τη φορά από την βαρβαρή όμορφιά της και το αξιοθαύμαστο ταίετο της.

Ο συμπαθής ήθοποιος Λέο Καρίλλο και η όμορφη «εβεντέττα» Λουίζα Φαζέντα πρωταγωνιστούν στο καινούργιο φιλμ της «Μέτρος», το «Κοροϊδισμό της Τάχης».

Μπροστά στον καθρέπτη... Την ίδια στιγμή άκουσε δόματα έξω.

—Ερρικέττα ! φώναξε τότε η Λόλα κι' εύθυμη φωνή. Έρρικέττα ! Γιατί κι' αυτό το φόρεμα. Είναι κακογραμμένο ! Νά πής της μοδίστρας...

Ο Μπιρμπάουμ παρουσιάστηκε ξαφνικά στο κατώφλι της πόρτας.

—Μά πώς ! Έσύ είσαι, Έλμερ ; Γύρισες κιόλας ; Έκανε με άτάφια η Λόλα.

Ο Μπιρμπάουμ έριξε μια ματιά στο δωμάτιο κι' είδε την ερμίνη, τις κάλτσες, τα γάντια, τα χρυσάφια... Μά δεν ήταν κανείς...

—Εκεί σ' λίγο να πάρης το φόρεμα, έειπε τότε η Λόλα στην καμαρίνα. Κι' είδοιπες τη μαγειρίσσα ότι είμαστε δυο στο τραπέζι.

Ο Μπιρμπάουμ έβγαλε τα χέρια μέσα στις τσέπες του. Ήξερε πως θα συνέβαινε κάτι, μά δεν μπόρεσε να μαντέψει τί ακριβώς. «Αν ήμουν κανείς εκεί μέσα, που είχε κρυφτή ; Η σάλλα του μπαλκόνι δεν είχε καμιά πόρτα προς το διάδρομο. Δεν άπομνε παρά μονάχα το μπαλκόνι.

Άκουσ' να τί τιποτέ, πέρασε το δωμάτιο κι' έκανε να βγί στο μπαλκόνι.

Η καρδιά της Λόλας τότε πήγε να σπάσει απ' τη συγκίνηση.

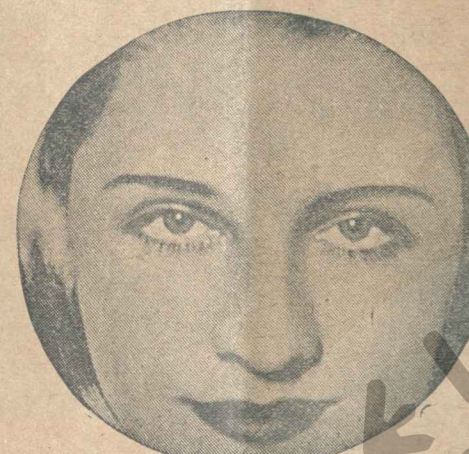
—Ερρικέττα ! φώναξε με προσποιητή αδιαφορία. Πες στο Φρέντ να δώσει έκαστο μάρκα στο μικρό που έφερε το φόρεμά μου.

—Πώς ; φώναξε ο Μπιρμπάουμ, γυρίζοντας το κεφάλι. Ένατό μάρκα ; Μά τρελλάθηκες λοιπόν ;

—Έκείνη τη στιγμή ο Φρέντ καθάλλησε τα σίδερα του μπαλκονιού.

—Ένατό μάρκα ! ούρλιαξε ο Μπιρμπάουμ. Αυτό είνε τρέλλα ! Την ίδια στιγμή ο Φρέντ πήδηξε στον κήπο.

Σήμερα, ο Φρέντ κι' η Λόλα ζουν μαζί. Είναι φτωχοί, μά είνε οι πιο αγαπημένοι σύζυγοι του κόσμου. Ο Μπιρμπάουμ εξακολουθεί να πλουτίζει. Μά, παρ' όλα τα λεφτά του, δεν χαμογελεί ποτέ, γιατί δεν μπορεί ν' αγοράσει ένα μόνο πράγμα με το χρυσάφι του : τον έρωτα !

Η Νόρμα Σίρρερ

της.

Η Ζανέτ Γκαλίντς είνε μια από τις καλύτερες «εβεντέττες» της φιλομουσίας. Το ταίετο είνε το πιο αγαπημένο της σπό.

Η Τζέιν Γκράνκο, η γοητευτικότερη «εβεντέττα» του γερμανικού κινηματογράφου, ταξιδεύει σήμερα με το πολυτελές γιότ της για να ξεκουρασθή από την δουλειά των εστούντιο. Τη περίεργη είνε ότι δεν επέτρεψε σε κανένα φίλο της να τη συνοδεύει. Θέλει, καθώς είπα, να δοκιμάσει μερικές περιπέτειες. Και οι φίλοι τους μακριάζουν απ' αυτήν που θα είνε τόσο τυχεροί, ώστε να κινήσουν το ενδιαφέρον της όμορφης «εβεντέττας».

Η Μίρελ Ήθας, η Μαίρη Καρλάν, η Φλορίν Μαρ Κινέι και η Ρουθ Τσάμινγκ είνε οι καλύτερες «εβεντέττες» του Χόλλυγουντ. Σε οποιαδήποτε διακοσίον μέσαν μπορούν με μια σάρκα να σάς κόψουν το παγάκι σας ή να σάς τρυπώσουν το καπέλο σας. Όστόσο σ' ένα τέτοιο πείραμα της η Μίρελ Ήθας, καθώς αναφέρουν η εφημερίδες της φιλομουσίας, δεν στάθηκε τυχερή. Αντί να τρυπώσει το καπέλο του φίλου της, του τρυπώσε τ' αυτό ! Κι' έκαιε σήμερα τη ζήταει αποζημίωση δέκα χιλιάδες δολάρια για την... καταστροφική όμορφιά του !

Τί άδικοι που είνε καμιά φορά οι άνδρες !...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ

ΑΙ, ναι... Έπ' τέλους τόν κρατώ ! συλλογιζόταν ο Τζάκ Μπάρτελμιν, με χρονή χαρά, καθώς έτρεχε το ταξί. Δεν θα μού ξεφύγει αυτή τη φορά !...
Ο Τζάκ είχε πάει στο σταθμό της Βικτωρίας και μάλιστα ο Φίλσον αποδιάσπασε, προτού προλάβει άκωμα να συναντήσει κανέναν στο Λονδίνο, τόν είχε πάρει μαζί του ο ένα ταξί, με την πρόφαση, ότι ήθελε να του μιλήσει άμέσως. Άνυποτος, ο Φίλσον τόν είχε ακολουθήσει.

— Σε είχαμε ξεγράψει από τη ζωή, είπε ο Τζάκ γελώντας. Άλλα έμαθα από τη Θέλια, ότι έγινες καλά στην Έλβετία. Πραγματικά; φάνεσαι λαμπρά στην ύγεια σου.

— Η Θέλια δεν έμεινε ικανοποιημένη από την βεβαίωση της θεράπειας μου του Έλβετου γιατρού. Έπαινε να επισκεφτώ έναν ειδικό, έδω στο Λονδίνο.

— Τό ξέρω. Μου είπε μάλιστα, ότι αν τυχόν η γνώμη του ειδικού γιατρού δεν είνε ικανοποιητική, της υποσχέθηκε πως θα διαλύσει τη μηητεία σου μαζί της και πως θα επιστρέψης στην Έλβετία, χωρίς να ζητήσεις, να την ξαναδείς. Είνε αλήθεια αυτό ;

— Ναι. Αλήθεια είνε.

— Σε συγχάρω ! Είνε εύγενο το φέρσιμό σου. Άλλά, από τί άκρόβος υποφέρεις ;

— Νά, μπορώ να πέσω νευρώς από στιγμή σε στιγμή ! άπάντησε ο Φίλσον γελώντας. Άλλά δεν μού λές που λησάνουμε τώρα ;

— Θα πάμε σ' ένα σπίτι που έχω στο Φούλχαμ. Μοναχικό και ήσυχο, κατάλληλο για τη συνουσία μας... Νά, φτάσαμε κιάλα !

— Θα δέξη ασφαλώς να μού μιλήσει για τη Θέλια ; σκεφθηκε ο Φίλσον καθώς ακολουθούσε τόν Μπάρτελμιν μέσα στο ένομο σπίτι.

Άλλά γελάει αν νομίζει, ότι θα παρατηρηθ από αυτόν τόν γάμο.

Οι δύο άνδρες προχώρησαν σ' ένα σκοτεινό μικρό χώλι, και από εκεί μπήκαν σ' ένα δωμάτιο.

Ο Τζάκ δεν είχε σκεφθεί από πρίν τί στάσι έπρεπε να κρατήσει. Ένα μονάχα ήξερε. Έπρεπε, για τόν λυσιμέρον της Θέλιας, να μεταβληθ με κάθε τρόπο ο γάμος της με τόν Φίλσον. Ήταν γνωστό, ότι ο Φίλσον ήταν ένας πολυάνθρωπος, ότι ως τώρα είχε γελάσει πολλές γυναίκες, ότι τόν είχαν διώξει από τις διάφορες Δέσμες ως ανεπιθύμητο μέλος, και κάποτε είχε ηλιοστογραφήσει σ' ένα τρένο την υπογραφή του Μπάρτελμιν. Όχι ο Τζάκ δεν θα επέτρεπε να πάει και η Θέλια δίπλα αυτού του άνθρου.

— Όποτε με τά σωστά σου φαντάστηκες, Φίλσον ! άρχισε να λέη ο Τζάκ, ότι αν ο ειδικός γιατρός, τόν άποτο πρόκειται να συμβουλευθείς, σου δώσει πιστοποιητικό ύγείας, θα παντρευτής τη Θέλια ;

— Άλλά θέβαια, φώναξε ο Φίλσον. Μη τυχόν έχεις άναπορήσεις ;

— Μιά μονάχα. Δεν θα επιτρέψω ποτέ να παρηγορηθ ή Θέλια μ' έναν παλιάνθρωπο.

— Μπύ ! έκανε ο Φίλσον μ' άπάθεια. Την θέλεις για τόν έαυτό σου, σάν να λέμε ;

— Άλλά αν δεν κάνω λάθος, εκείνη άνοηθηκε να γίνη γυναίκα σου ;

Είνε λυπηρό, θέβαια, γιατί προτίμησε έμένα, τόν παλιάνθρωπο, από σένα τόν τίμο, τόν άμεμπτο !...

Ο Τζάκ συγκατέθηκε για να μη τόν αρπάξει και τόν πνίξη. Δεν ήθελε να κάνει έγκλημα. Θα μεταχειριζόταν κάθε τρόπο για να τόν άναγκάσει να παρατηρηθ από τη Θέλια, αλλά δεν ήθελε να πού κανή κακό.

Είπε λοιπόν ήρωα. "Αν σ' έφερα εδώ άπόψε, τó έκανα για να σου πώ ότι η Θέλια δεν θα γίνη ποτέ γυναίκα σου.

— Και μπορώ να μάθω πως σκέπτεσαι να μ' έμποδίσης ;

— Άκουσε. Θα σε καταγγείλω για την πλαστογραφία έκείνου τού τρέν και θα πς φυλακή. Δεν πς καταγγείλω τότε, γιατί ήσουν πολύ άρρωστος... Τώρα όμως, η θα φύγης από την Άγγλία και δεν θα ξαναγυρής ποτέ ή άλλως..."

— Έτσι έ. Κι' άπό σου λέω, ότι τί στιγμή που θα τολμήσης

να κάνης ένα τέτοιο πράγμα, έγώ θα καταγγείλω τόν πατέρα της Θέλιας για μία κατάχρησι την οποία είχε κάνει άλλοτε. Κι' αν θέλεις να μάθης μάλιστα, δεν διατάζω να σου πώ, ότι ο λόγος που η Θέλια άπληχτε να με παντρευθ, είνε ότι κρατώ την υπόμνηση τού πατέρα της στα χέρια μου.

— Λαοφίλτα, Φίλσον, είπε ο Τζάκ με παρικό ύφος, αν τόν πατέρα αυτό άπότ που νομίζεις πως κρατάς στα χέρια σου δεν έχει πέσει. Λίγο μ' ενδιαφέρει ή έκανε ο πατέρας της Θέλιας...

Και λέγοντας αυτά τί λόγια, ο Τζάκ με μία ταχύτητα κίνησε κιά δωσε την πόρτα, έβγαλε τόν κλειδί και τόν έκρινε στην τσέπη του. Τόταν, γέρνοντας μπροστά με τά χέρια άπλωμένα, σάν θηρο έταμο να κατασπαράξει τη λεία του, άλυσσε άργά. Ο Φίλσον έκανε κάποιες και όίμα προς όίμα έπεχότανε άσώτων θρόνους νατρί στο τραπέζι.

Ο Τζάκ είχε πλησιάσει πού. Τά δύο χέρια του έκλεισαν άσώματα στανάκια γύρω στο λαιμό του Φίλσον, ο όποιος παραλύμενος, με τά πόδια γουρλωμένα από φόβη, ήπτεκάν άσώτηος.

— Πάλεψε τολάχιστον σάν άνδρας ! σφύριζε ο Τζάκ Φιλόν ! Τί διάβολο, δεν ξέρεις ν' άμυνθης ;... Δαίλ !... Άνυνδρ !...

Ο Φίλσον δεν άπάντησε. Τό σώμα του ξαφνικά έγινε πύο άσώτο στο τραπέζι και έμινε άκίνητο. Ο Τζάκ τότε τόν άρπάξε από τούς ώμους και τόν τράνταξε άργια. Και ξαφνικά, θυμήθηκε τί λόγια που είδε είχε πού ο Φίλσον προτύτερα : "Μπορώ να πέσω νεκρός από στιγμή σε στιγμή..."

— Θεέ μου ! τραυλίσ ο Τζάκ με φόβη. Είνε δυνατόν ; Νά πάμε τάχα ;

Κι' άρχισε να κάνει ό,τι μπορούσε για να τόν συνφέρει. "Όταν έβαιώθηκε να ο Φίλσον δεν άνέεσε πιά, σκέφθηκε να τρέξ ή γρή ένα γιατρέ, ή να έδωσει την Άστυνομία. Άλλά πού στάθηκε άσώτικος. Άπάντο στο λαιμό τού νεκρού είχε διαγράψει δύο κάποιες θέλεις : τ' άσώτισματα τόν άσώτηον του ! Κι' όμως πός ήταν δυνατό να τόν είχε στραγγαλίσει, άπότ δεν είχε προφθάσει κιάλιστα να σφίξει τά χέρια του γύρω στο λαιμό του ; Ο Φίλσον είχε πληρώσει άμέσως και είχε γείρει πύο άσώτηος. "Όχι, άλλος ήταν ο λόγος τού θανάτου του. τού τόνον ξαφνικό ! Έργως άσφαλώς ή άσώτεια του ! Άλλά πός θα δικαιολογούσε σούς άσώτισμας τίν δύο κάποιες σημάδια στο λαιμό τού νεκρού ; Πός θα δικαιολογούσε τίν παρσία τους, μέσα σ' ένα ένομο, άσώτισμα στί ;

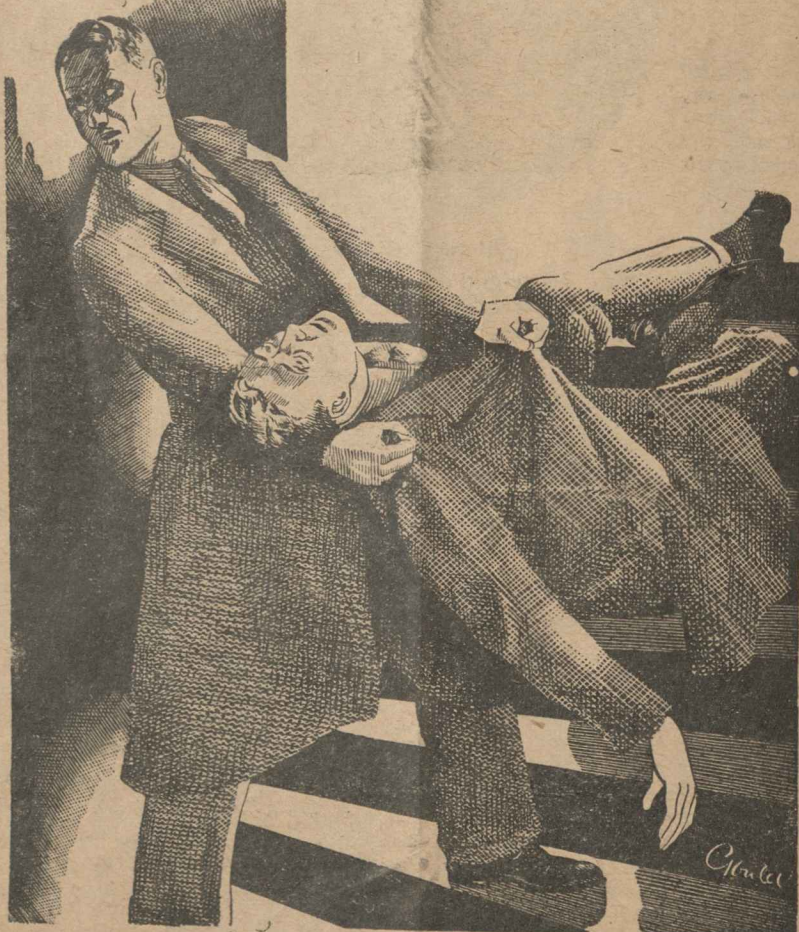
Ο Τζάκ φοβήθηκε. Σκέφθηκε ότι κανείς δεν ήξερε, ότι ο Φίλσον είχε επιστρέψει στο Λονδίνο. Έτσι, αν έκρινε τόν πύο κανείς δεν ή έλυνήσεται τίποτε. Και η Θέλια,

ή ίδια, θα νόμει, ότι ή διαγνώση τού γιατρού ήταν κακή και ότι γ' αυτό ο Φίλσον, σύμφωνα με τήν άπόψη του, έπέστρεψε στην Έλβετία, χωρίς να ζητήση να τήν συναντήσει πιά.

Θεέ μου !... τώρα... η Θέλια έταν έλεύθερη ! Έλεύθερη να γίνη γυναίκα του !...

Ο Τζάκ κατέβασε τόν πύο κιά στο έπόγειο. Έκεί, άπρη να βαλθώμε σάν τρένο, σάν μ' μικρή, δούτη άσώτηη. Στάθηκε εκεί μέσα τόν Φίλσον, άσώτεια με τά χέρια άπλωμένα άσώτο στο στήθος του. Κατάν κιάλιστα τόν πόρτα και έφυγε. Μετά τί άρς ξαναθύμισε, κρατώντας με ταύτα. Έβγαλε από μέσα τήν γαλεια που είχε φέρη, μερικά χρυσά κομμάτια με όίμο και άσώτηη και με τά τοτβία που ήσαν σ' όρημένα σ' ένα άσώτηη άσώτηη, περισκεμμένα από τις τείν τείν έπιδορήσεις που είχε κιά νι, έχτισε τόν άνοητο, σάν δώδε τού όποιον κοιτόταν ο νεκρός. Έίπ' ήταν θέβαια, ότι ούτε ή άσώτηησ τού πύματος, ούτε ούτε να άλλο τυχαίο περιστατικό ήτ τόν πύο.

Κατά τί έξημερώματα, ο Τζάκ είχε τελειώσει τή φωνιστική δουλειά του και κατάλαβε έπείσχυε στο δωμάτιό του. Σαλώθηκε λίγες άρες, αλλά στάθηκε άδύνατο να κοιμηθ. Χίλιες δύο φωνιστικές σκέψεις τόν άσώτουν. "Ηταν ή δεν ήταν φωνή ;... Άσφαλώς δεν έφταιγε... Είπε καντέσει άσώτο σταν θάνατο ένος άσώτηος. Ά διάφορο αν ο άσώτηος αυτός ήταν ένας άτιμος κι' αν με τόν θάνατο του ή κοινωνία είχε άσώτεια από

Ο Τζάκ κατέβασε τόν Φίλσον στο έπόγειο...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

— "Η γυναίκα μου, ή Σάρρα, έγκατάλειψε τόν άγρόκτημά μου, δίχως να τής πκάνω τόν παραμικρό. Είδοπα, λοιπόν, όλους τούς συγγενείς και φίλους μου, άκόμα κι' όλους τούς περαστικούς ξένους, οι όποιοι θα διαβάσουν τήν άγγελία μου αυτή, ότι δεν άναλαβάνω στο μέλλον καμιά άποχρέωση, ήλική ή ήθική, τήν όποία θα δημιουργήση αυτή έκμεταλλευόμενη τ' όνομά μου. Έπίσης δηλώ, ότι ο άνθρας, ο όποιος θα τήν περιθάλη θα γίνη έχθρός μου."

Τήν πρωτότυπη αυτή είδοποίησ τήν έδημοσίευσε τελευταίως στίς έφημερίδες ένας Άμερικανός κρηματίας.

Ένας έμπορος από τόν Υορκσάο χρεωκόπησε, έχασε 50,000 λίρες και μόνο 5 σελίνα στην κιά λίρα ήταν σέ θέσι να πληρώση σούς πιστοτάς του.

— Ήταν έως φαλάτμος και δεν άνεόταν αυτήν τήν προσβολή : Έργάστηκε λοιπόν στά λιμάνια σέ διάφορες σκήρες δουλές, μάζεψε τά χρήματα που χρωστούσε και έκάλεσε έλοις μαζί τούς πιστοτάς του για να τούς έξαλήρη.

— Έκείνο όμως τόσο πολύ συγκινήθηκαν από τήν έρυσειδήσά του, ώστε όχι μόνον δεν δέχθηκαν τά χρήματα, αλλά προσέφεθηκαν να παραθήσουν κι' ένα γεύμα προς τιμήν της γυναίκας του, ή όποία έτυχε να γιορτάζη τήν ήμερα αυτή τά γενέθλιά της.

— Στην πόλη της Ογγαρίας Κουτεντμύλος γεννήθηκε τελευταίως ένα παιδάκι, με μία τέλεια όδοντοστοματία από 32 δόντια !

— Από πολλά χρόνια πρίν ήταν γνωστό, ότι τά καρόττα περιέχουν μία σάνα και πολύτιμη ουσία, γνωστή με τόν όνομα «Καροτίνη».

— Τήν ουσία αυτή οι έπιστήμονες κατώρθωσαν τώρα τελευταίως να τήν, άπομονώσουν.

— Η «Καροτίνη» όμως άπάχει στά καρόττα σέ τόσο λίγη ποσότητα, ώστε από ένα άμύξ γεμάτο καρότα μπορεί να έξαχθ μόνον μισή δαζ έξ αυτής.

— Οι ειδικοί έλπίουν ότι σέ λίγον καιρό θα μπορέσουν να κιάλορησουν τήν καροτίνη σταν άγορά.

— Σ' άποτελή τόν ποικιλιάτερο φάρμακο κ' αυτό γιατί περιέχει διτμήνες Α σέ μεγάλη ποσότητα. Με τήν διαφορά μόνον ότι θα άσώτη πολύ άσώτεια.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

— Η διασημότητα των τεχνικών λαογών είνε πολύ διαδεδομένη στή Γερμανία ή τήν Άυστρια. Κατασκευάζονται από κοινότητα και κιάλιστα άσώτεια τούς θανούς τούς φωνιστές λαογούς.

ένα άσώμωδο στοιχείο της.
Ο Τζάκ δεν είχε τόν θάρος να παρουσιάσθ μπροστά στή Θέλια, φοβόταν μήπως προδοθ. Έφυγε λοιπόν για τήν ήπειρωτική Εσθρία. Τά ταξείδι του άσώτισε ίση μήνες και στί διάστημα αυτό κατώρθωσε να πείση τόν έαυτό του, ότι δεν έφταιγε για τόν θάνατο τού Φίλσον. Κι' έτσι με τήν συνείδηση ήσυχη επέστρεψε τέλος στο Λονδίνο.

Στά διάστημα της άπουσίας του ή Θέλια τού είχε γράψει. Τού είχε πη, ότι ο Φίλσον δεν είχε φανη πιά. Άπ' αυτό συμπεραίνει ότι ή διάγνωση τού ειδικού γιατρού θα ήταν άτελειστική και ότι σύμφωνα με τήν άπόψη του είχε παρατηρηθ από τόν γάμο αυτό. Κι' έτσι ήταν έλεύθερη πιά.

Τήν πρώτη του έπισκεψη ο Τζάκ, μόλις επέστρεψε στο Λονδίνο, τήν έκανε στή Θέλια. Τής ήλπιζε για τήν άγάτη του και της έήτησε να γίνη γυναίκα του.

Επίσης και ξέγνοιαστοι, οι δύο νέοι μνηστεύθηκαν. Πέρασαν ώρες χαρούμενες και τρυφερά άγκαλιασμένοι, μιλούσαν για χίλια - δύο πρόγραμμα.

Τέλος κιάτσα μέρα, ή Θέλια όμολόγησε στόν Τζάκ, ότι ποτέ δεν είχε άγάσσει τόν Φίλσον και ότι αν είχε δεχθ να γίνη γυναίκα του, τó έκανε για να σάτη τόν πατέρα της, τόν όποιον ο Φίλσον τρωματισμένος με τήν άπειλή της άτακαλήσας, ένος νεανικού του σφάλματος.

— Άλλά από τί άσώτεις έπαιχε ο Φίλσον ; ρώτησε ο Τζάκ. Ποτέ δεν τόν έξαφώθησα. Κάποτε μονάχα, μού είπε ότι στή στιγμή μπορούσε να πέση κάτω νεκρός.

— Ω, ο θάνατος δεν είνε τίποτε μπροστά στή φοβερή άρρώστεια του ! είπε ή νέα με άγανη φωνή. Πάθανε κιάλα καταλήγιας. Ήταν φρικτό ! Έπείγε κιάτο άσώτεις, σάν νεκρός... Μπορούσε να μείνη έτσι, τέσσερες δλόκληρες μέρες. Κιά τέτοιο τού συνέβη εδώ κάποτε. Είχε κιάλιστα τόν πατέρα μου, όταν ξαφνικά, παρίστανε κάτω. Νομίζαμε πως πέθανε. Φαντάσου, τί σήγισμά μας. Στείλαμε και κάποιες τούς καλύτερους γιατρούς. Στήν άσώτη κ' αυτά γέλασταν και είπαν πως ήταν νεκρός. Έμινε δύο μέρες σ' αυτή τήν κατάσταση και κατόπιν συνήλθε. Τόσο φοβήθηκα τότε, ώστε μολοντί υπεβλήθη σέ είδική θεραπεία στήν Έλβετία, όσώτος επέμεινα να τόν έξέταση ένας ειδικός γιατρός.

Αίτις μού έγραψε, ότι θεράπευτηκε τελείως, αλλά για να μ' άμω μείνη ή έλαχιστή άμυαλία, θα πήγαινε να πάση τή γνώμη ένος άσώτου γιατρού τού Λονδίνου... Θεέ μου ! Τζάκ !... Τί έπαιδες ; Γιατί φεύγεις ; Τζάκ !... Τί έπαιδες ; Γιατί φεύγεις ; Τζάκ !... Τζάκ !...

Ο Τζάκ όμως δεν τήν άκουγε. Σάν τρελός είχε φύγει από τόν σπίτι της μνηστής του. Πήγε σ' ένα μαγαζί, αγοράσε ένα έρτζ, μπήκε σ' ένα ταξί και έστεισε στο Φούλχαμ, στο άσώτεις έκείνο σπίτι του.

Τήν επόμενη τόν δόσαν νεκρό στήν κιάμαρά του με μία σφαρά σταν κρόταφο. Άπάντο στο τραπέζι ήπρη : Ένα γράμμα του προς τήν Άστυνομία. Έβνε δόνηγες για να πάνε στί σπίτι τού Φούλχαμ και να κατεβούν κάτω στο έπόγειο.

Ο άστυνομικός πήγαν. Βοήξαν ένα μουσγομιμένο τοίχωμα από τοτβία και πύο άπ' αυτόν τόν τοίχο, στο βαλτώμενο, τόν άσώτισμα από τόν πύο ένος άνδρος. Τό πύομα είχε διλάσει θέσι. Βρέθηκε σπασμένο μπουκάλι, μαζεμένο στά δύο, σέ μία άσώτη της άσώτηης !...

Φαίνεται ότι ο διαταγμασμένος Φίλσον, άπάντο στήν ταραχή του, είχε πιάσει καταλήγιας. Όταν συνήλθε, βρέθηκε θαμμένος ζωντανός μέσα στο σταν έκείνο χώρο. Φαντάζεται κανείς πόσο τρομερός ήτορς ο θάνατός του...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΓΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Σημεία αλάφαστο...

— Φαίνεται, πως ο πλάγιος νομιάς μας που ήρθε χτές, δεν είνε παντομέμενος !

— Ναι, άνδρα μου !... Πώς τó κατάλαβες όμως ;

— Μά... τόν βλέπω διαρκώς εϊθιμο, και τόν άσώτεις πάντα 'να (τραυμάση) !

Μεταξύ φίλων :

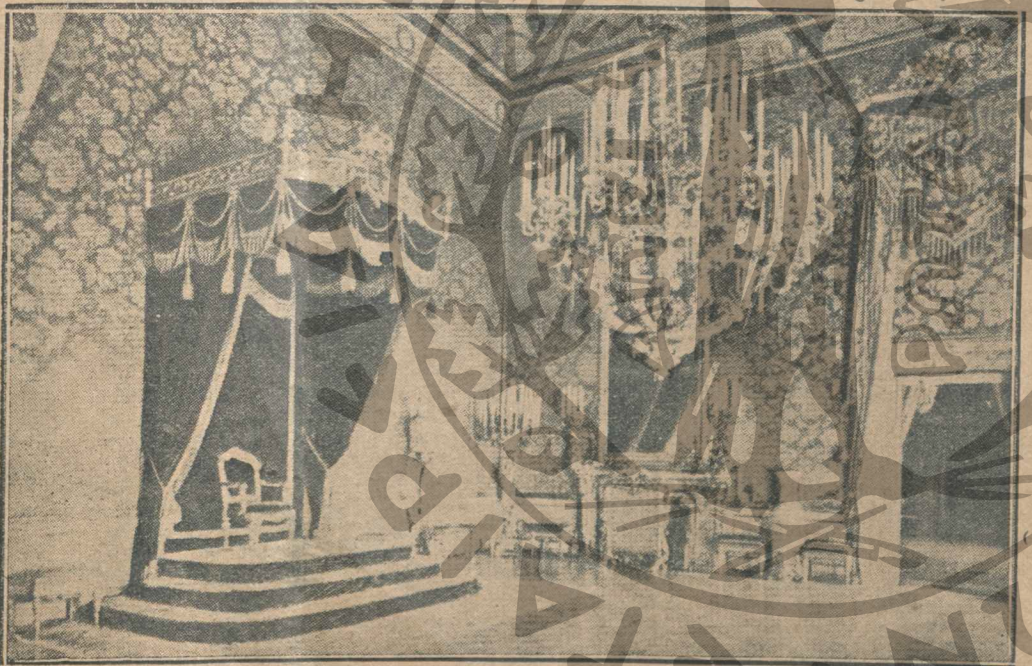
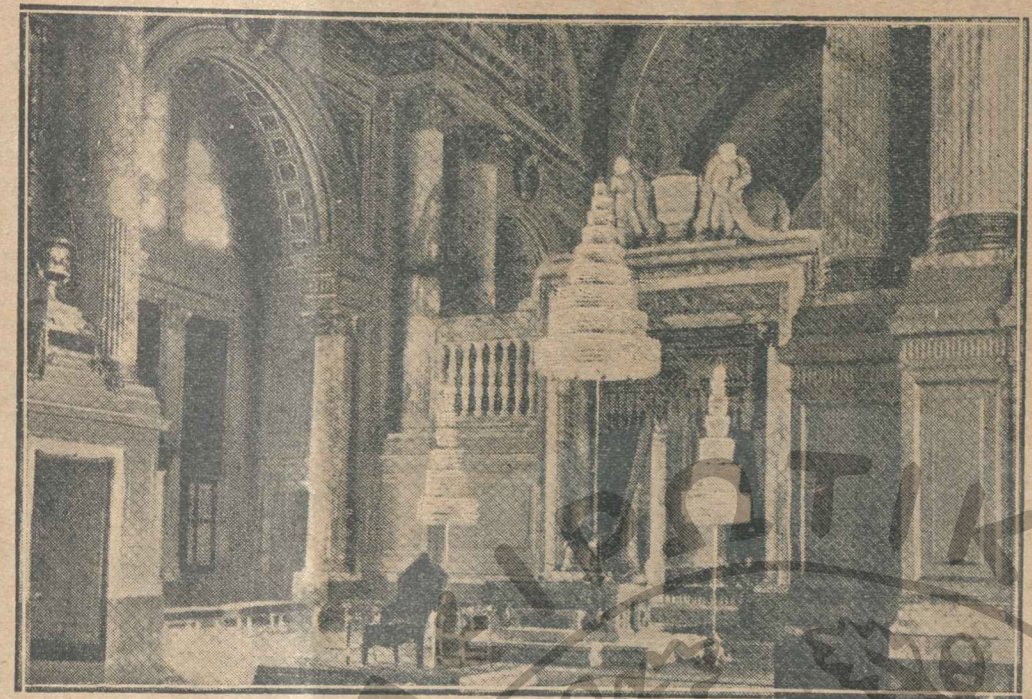
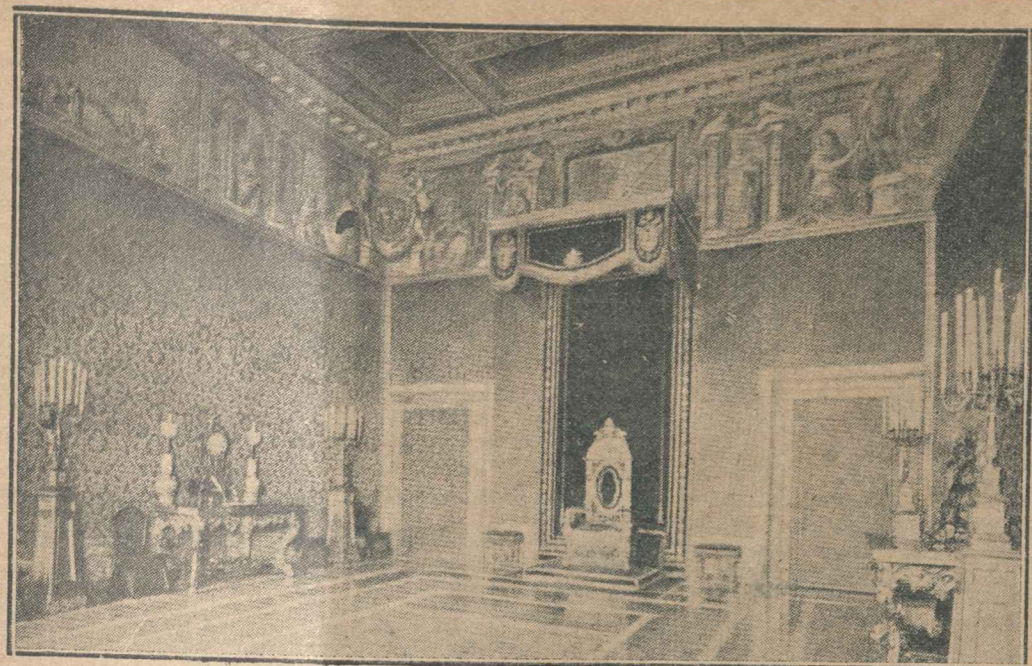
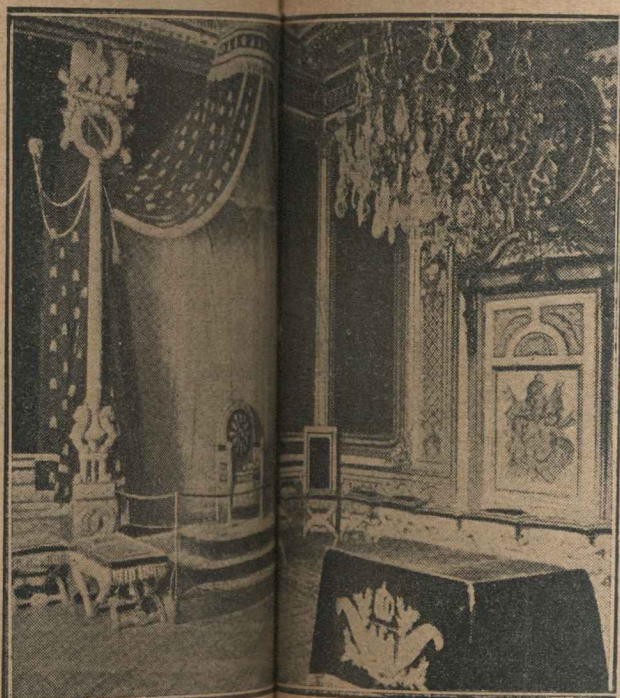
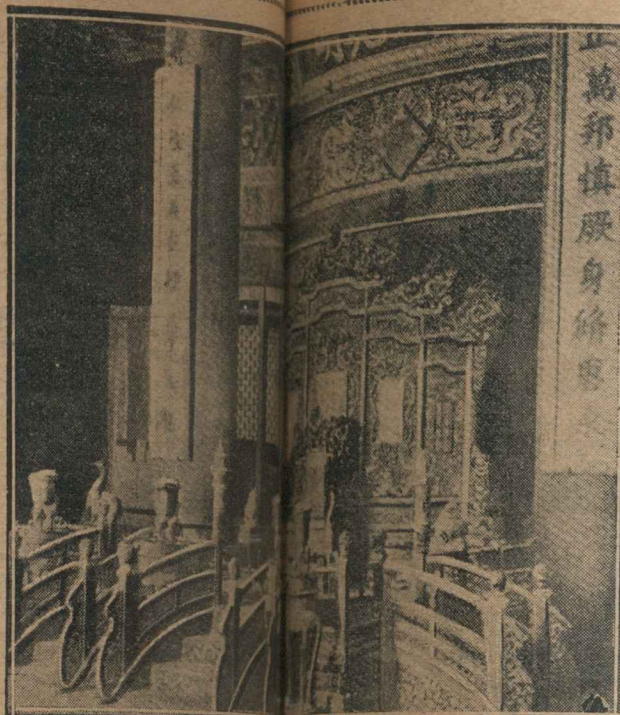
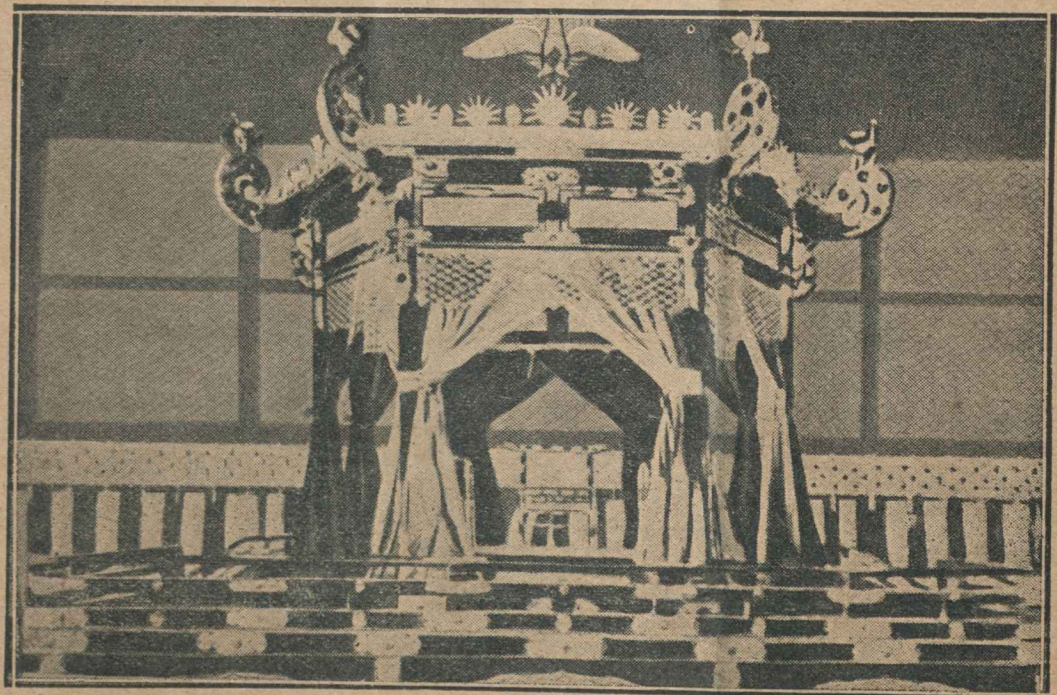
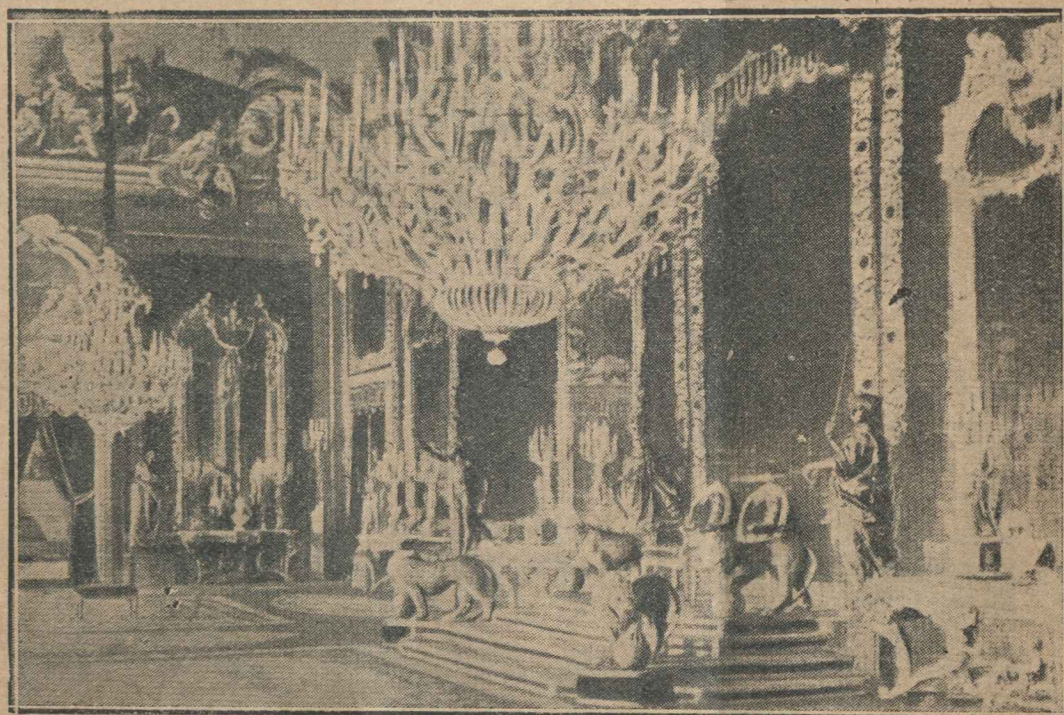
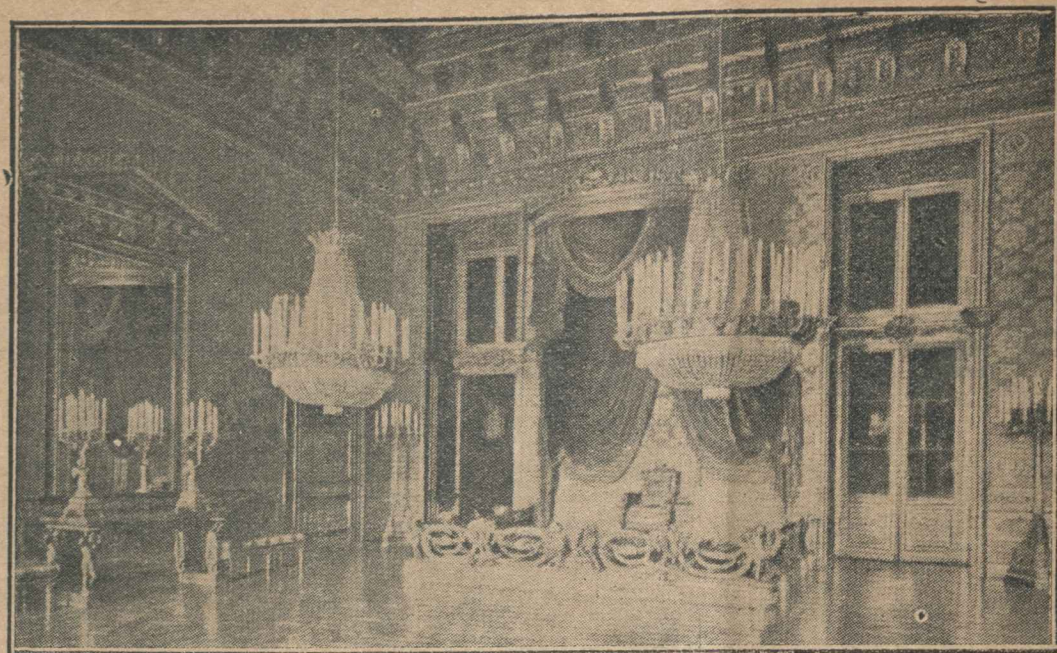
— Τί έδω έμεις. Γιάννη, για έναν άνδρα που παντρεύεται μονάχα τήν προση ;

— Χμ... τόν δικαιολογώ !... Ζητάει προκαταβολώς ο άνθρας... άσώτη έδότην για τή μαύρη ζωή που τόν περιμένει !...

Από γάμους μιάς σουφραζέτας :

— Μάλιστα !... Θέλωμε ίσα δικαιώματα με τούς έγωιστάς άνδρες !... Είνε έλοι τούς άνδρ, τιποτένο, χαμερπείς !... Και μς άσώτεις τόν δικαιο πάθο μας να έξισωθούμε σ' έλα με αυτούς !...

Όπως στα παλάτια της Χαλιμάς....

Τα θαύματα των βασιλικών θρόνων.

Στη σελίδα αυτή βλέπουμε τρεις πολυτελείστερους και μεγαλύτερους βασιλικούς θρόνους. Ο πρώτος είναι ο θρόνος του βασιλιά της Γερμανίας, ο οποίος έχει όλη τη γοητευτικότητα της βασιλικής μεγαλειότητας. Ο θρόνος του βασιλιά της Γερμανίας είναι ο πιο πολυτελής και ο πιο μεγαλειώδης. Ο θρόνος του βασιλιά της Γερμανίας είναι ο πιο πολυτελής και ο πιο μεγαλειώδης. Ο θρόνος του βασιλιά της Γερμανίας είναι ο πιο πολυτελής και ο πιο μεγαλειώδης.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Δέν υπήρχε λοιπόν κανείς πειά μέσος στὸ Βυζάντιον ποὺ νὰ ὑποστηρίξη τὴν εὐσεβεστάτῃ αὐτοκράτειρα Εἰρήνῃ :

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ λαὸς κ' οἱ ἱερεῖς τὴν ὑποστήριζαν πάντοτε, μὰ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ διατελοῦσαν ὅλοι ὑπὸ τὸ φόβο τῆς ρομφαίας τῶν νικητῶν. Ὁ χρονικογράφος μάλιστα ἀφήνει νὰ φαῖνται στὰ γραφόμενά του τὰ αἰσθήματα τοῦ πληθους.

«...Οἱ πατρικιοὶ ξεκίνησαν—γράφει—γιὰ τὴν Ἀγία Σοφία γιὰ νὰ στέψουν τὸν δαυτὸν ἄνθρωπο. Ἐκεῖ ὁ λαὸς εἶχε συν-κεντρωθῇ, ξεστομίζοντας κατάρες ἐναντίον αὐτοῦ ποὺ ἔπαιρνε τὸ στέμμα κ' ἐναντίον ὧλων ποὺ ἀναγαλλίαζαν γι' αὐτό. Ξαφνιαζόταν μάλιστα ὁ κόσμος κ' ἀναρωτιόταν πῶς ὁ Θεὸς εἶχε ἐπιτρέψει νὰ γίνη ἕνα τέτοιο πράγμα... Πῶς μὴ γυναῖκα, ποὺ χθὲς ἀκόμα πολεμοῦσε γιὰ τὴν ἀληθινὴ πίστι, εἶχε ἀφήσει νὰ τῇ ἀρπάξη τὴν ἐξουσία ἑνὸς χοιροβοσκῆς ; Οἱ φίλοι τῆς, ἀπληστοὶ κ' ἀχόρταγοι, τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει κ' εἶχαν πρὸς-ταίριασθῇ τὸ σφετεριστὴ τῶν θρόνων, ἐλπίζοντας πῶς ἔτσι θὰ τοὺς δινόταν εὐκαιρία νὰ διπλασιάσουν τὶς περιουσίες τους. Μὰ ὁ λαὸς ἔκλαιγε καὶ θρηνοῦσε γιὰ τὴν περασμένη εὐτυχία του καὶ γιὰ τὶς καταστροφὲς ποὺ τὸν ἀπειλοῦσαν.

Ἡ Εἰρήνῃ περίμενε τοῦ κακοῦ ὅλη τὴν ἡμέρα ν' ἀποφασίσουν γιὰ τὴν τύχη τῆς. Περίμενε ἀκόμη καὶ ὅλη τὴν νύχτα. Τέλος, τὴν ἐπομένη τῆς ἀνῆγγειλαν ὅτι ὁ νέος αὐτοκράτωρ Νικηφόρος θὰ πῆγαινε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Πράγματι, ὁ Νικηφόρος πῆγε μαζί με ὅλους τοὺς πατρικίους στὸ παλάτι τῆς αὐτοκρατείας. Μὰ μόλις τὴν ἀντίκρουσε, αὐστηρὴ καὶ μεγαλοπρεπῆ, ἔχασε ἑαυρικὰ τὴ φωνή του, ἔγινε πολὺ ταπεινὸς κ' ἄρχισε κατόπιν νὰ τραυλίζῃ διάφορες δικαιολογίας. Ἔλεγε πῶς τὸν εἶχαν ἀνεβάσει στὴν ἐξουσία, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ ἴδιος καὶ, δείχνοντας τὰ μαῦρα του σανδάλια, βεβαίωνε ὅτι θὰ τὰ φοροῦσε εἰς εἰδικαῖα πένθους, ἀντὶ τῶν κόκκινων σανδάλιων ποὺ φοροῦσαν συνήθως οἱ αὐτοκράτορες.

Ἡ Εἰρήνῃ δὲν ἔλεγε λέξι. Φανόταν πῶς βρισκόταν πειά ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμὸ αὐτό.

Μὲ χίλιες διαβεβαιώσεις, ὁ Νικηφόρος τὴν ἐξώρκιζε νὰ ἔξῃ ἐμπιστοσύνην στὴν τιμιότητά του. Τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τῆς δώσῃ ὅλες τὶς ἀνάσεις ποὺ ταίριαζαν στὴν ἀτυχία μιᾶς αὐτοκρατείας. Τῆς εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένη ἀπ' αὐτὸν ὅ,τι μὴ βασιλίсса μποροῦσε ν' ἀξιώσῃ ἀπὸ ἑνὸς ὑπηρετῆ τῆς κ' ὅτι δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ δυσάρεστη συνέπεια γι' αὐτὴν ἡ ἀνοδὸς τοῦ στοῦ θρόνου.

Ὁ Νικηφόρος τὰ ἔλεγε αὐτά, γιατί διατελοῦσε ἀκόμα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς ἐχθρότητος τοῦ λαοῦ ποὺ τόσο φανερά τοῦ εἶχε ἐκδηλωθῇ τὴν περασμένη μέρα στὴν Ἀγία Σοφία. Φοβόταν μήπως μεγαλώσει ἀκόμα περισσότερο τὴν ὀργή τῶν λαϊκῶν καὶ τῶν κληρικῶν, φερόμενος ἄσχημα στὸ εἶδωλό του Βυζαντίου. Διαβεβαίωσε μάλιστα τὴν Εἰρήνῃ ὅτι θὰ διατηροῦσε ὅλους τῆς τοὺς τίτλους.

Ἀκούοντας αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι, ἡ Εἰρήνῃ ἀνακρίθηκε ἀπὸ χαρά. Τίποτε δὲν τῆς φανόταν χαμένο, ἐφόσον θὰ διατηροῦσε τὸ σκήπτρο καὶ τὸ στέμμα, κάτω ἀπ' τὰ ὁποία θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ λάμπῃ πάντα γιὰ τὸ λαὸ ἡ ξεχωριστὴ τῆς αἰγλή.

Ὁ Νικηφόρος ἀντελήφθη αὐτὴ τὴν κίνησι. Καὶ καθὼς ἦταν πονηρὸς καὶ ἀπληροστον, θέλοντάς νὰ κἀν δικὰ του τὰ μυθικὰ πλοῦτῃ τῆς αὐτοκρατείας, τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ παραδώσῃ τοὺς θησαυροὺς τῶν παλαιῶν αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου, ποὺ ἦσαν ἀπαραίτητοι στὸ Κράτος καὶ δὲν μποροῦσε πειά νὰ τοὺς κρατήσῃ.

Ἡ Εἰρήνῃ κατάλαβε τὴν ἀπληροστονίαν τοῦ ἑσθίου αὐτοῦ δουλοῦ κ' ἀποφάσισε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ. Τοῦ ὑποσχέθηκε λοιπὸν πῶς θὰ τοῦ ἔδινε τοὺς θησαυροὺς τῆς, ἀν τῆς ὀρκιστοῖτο πῶς θὰ τὴν ἀφῆνε νὰ ζήσῃ ἐλεύθερη στὸ ἀνάκτορό της τοῦ ἑλευθεριανῶν, διατηρῶντας τὸν τίτλο τῆς αὐτοκρατειρας.

Τότε ὁ Νικηφόρος τῆς ἀπάντησε : —Ἀν θέλῃς νὰ διατηρήσῃς αὐτὸ τὸ προνόμιό σου, ὀρκιστοῦ μου καὶ σὺ προηγούμενος στὸν Παντοδύναμο Θεὸ ὅτι δὲν θὰ μοῦ κλέψῃς τίποτε ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς αὐτοκρατείας. Καὶ ἀμέσως θὰ ὑποταχθῶ σὲς ἐπιθυμίες σου. Θὰ σοῦ ἐξαφαιλίσω τὶς τιμὲς ποὺ σοῦ ταϊριάζουν καὶ σὲ γαλήνη ποὺ σοῦ χρειάζεται.

—Ὀρκίζομαι στὸ τίμιο καὶ ζωοποιὸ ὄζυλο τοῦ Σταυροῦ, φώναξε ἡ αὐτοκράτειρα, ὅτι δὲν θὰ κρύψω οὔτε ἕνα ὄβολο. Καὶ διέταξε ἕνα μοναχὸ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς νὰ ἀγαθὰ τὸν Νικηφόρο στὰ μυθικά ὑπόγεια τοῦ ἀνακτοροῦ τῆς, ὅπου εἶχε κρυμμένους ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς.

Ἐκείνος, ὅταν εἶνε κύριος τῶν θησαυρῶν, ἔβαλε ἀμέσως τακτική. Ἔστειλε ἕνα ἀπόσπασμα ἐμπιστοῦ τοῦ στρατιώτου, τὸ ὁποῖο ἀπήγαγε τὴν Εἰρήνῃ ἀπ' τὸ παλάτι τῆς, τὴν μετέφερεν στὸ λιμάνι κ' ἐκεῖ, τὴν ἐπιβίβασαν σ' ἕνα πλοῖο.

Ἡ Εἰρήνῃ δὲν διαμαρτυρήθηκε καθόλου. Καθὼς τὸ πλοῖο ἀπεμακρυνόταν ἀπ' τὴν προκυμῖα, τὴν ἔβλεπαν ὄρθια στὴν πύλην τοῦ νὰ κυττάζῃ τὶς ταράτσες καὶ τοὺς κήπους τῶν παλατιῶν τῆς, τὸ λαὸ ποὺ πλημμύριζε τοὺς μώλους, κ' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Καρολομάγνου ποὺ παρακαλοῦσαν ἄφωνοι τὴν ἀπαγωγὴ τῆς.

Τὴ μετέφεραν στὴ γειτονικὴ τὴν πρωτεύουσα νῆσο Πρίγκηπον, ὅπου εἶχε ἰδρύσει ἕνα μοναστήρι. Ἦταν ἕνα μέρος ὑπερβολικὰ χαμένο μέσος στὴν ἄρσην θάλασσας. Ἡ μοναχὴ τὴν ὑπερῶσαν, ἀμύλητη καὶ ἀφωσιωμένη στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ.

Ὡστόσο μερικὰ ἀπὸ τοὺς πὺρ θερμούς τῆς φίλους δὲν τὴν ἐγκατέλειψαν. Πήγαιναν καὶ τὴν ἔβλεπαν καὶ τόνωναν τὸ θάρρος τῆς.

Ἐντωμεταξύ, στὴν πρωτεύουσα, ὁ Νικηφόρος, κυβερνῶντας ἀνόητα, ἐπὶ-ρέθηκε τὸν λαὸ. Εἶχε καταχωρήσει τοὺς θησαυροὺς τῆς αὐτοκρατείας, χωρὶς νὰ μοιρᾷ οὔτε ἕνα ἐλάχιστο μέρος τοὺς στὰ πλῆθη. Στρατοδικεῖα λειτουργοῦσαν ἀδιάκοπα, τὰ ὁποῖα ἐστελναν στὸ ἱκρίμα τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Συγχρόνους κυκλοφοροῦσε ἡ φήμη ὅτι οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Καρολομάγνου, μοινοῦντο εἶναι φύγι γεινῶτα τῶν μέσων καὶ δῶρα, εἶχαν πῇ ὅτι δὲν ἔδωκαν νὰ γυρίσουν ὡς κατακτητὰι μετὰ τὰ στρατεύματα τοῦ κυρίου τους. Κι' ὅλοι ἔτρεμαν ἀπ' τὸ φόβο τους.

Ὁ Νικητῆς, ὁ σύμμαχος τοῦ Νικηφόρου, ὅταν ζήτησε ἀπ' αὐτὸν τὴν ἀνταμοιβήν του γιὰ τὶς ὑπηρεσίες του καὶ γιὰ τὴν προδοσίαν του πρὸς τὴν Εἰρήνῃ, δηλητηριάστηκε κατὰ διαταγὴν τοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ πῆγαν τότε προσκυνοῦντες στὴν Πρίγκηπον γιὰ νὰ ἐκλύψουν τὴν συγγνώμην τῆς αὐτοκρατειρας. Οἱ πολῖτες, τῶν ὁποίων ἡ περιουσία εἶχαν ὀφθαλμὸν ἀπὸ τὰ Στρατοδικεῖα, ἐνάθηνκαν μαζί τους. Ἔτσι τὰ κακοὶ οἱ δρόμους, ἡ βάρκες πηγαίνοντες ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα στὴν Πρίγκηπον. Ὅλοι ἐγκατέλειπαν τὴν αἰχμήν τοῦ νικητοῦ.

Τότε, ὁ Νικηφόρος, φοβούμενος μήπως γίνῃ κανένα πραξικόπημα ὑπὸ τῆς Εἰρήνης, διέταξε χωρὶς κανένα σκοπὸ, μέσος στὴ καρδιά τοῦ χειμῶνος τὴν μεταφέρουν στὴ Μυτιλήνη καὶ νὰ τὴν κρατήσουν ἐκεῖ ὑπὸ τὴν πύρ αὐστηρὴ ἐπιτήρησι μὴ ἐπιτρέποντάς τῆς νὰ βλέπῃ κανένα.

Καὶ πράγματι τὴ μετέφεραν στὴ Μυ-

TOY PAUL ADAM

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ἀδιάκριτη κυρία καὶ ὁ Βολταίρος. Πῶς εἶχαν συναντηθῇ. Ὑπάρχουν δεσποτὰδες στὸν Παράδεισο ; Ὁ ἡρώδης στρατάρχης Μασσενά. Ἐνα καλὸ μάθημα στοὺς νεοσυλλέκτους. Μία πετυχημένη ἀπάντησις. Τὸ λάθος τοῦ πίνακος τοῦ ζωγράφου Δαυίδ. Ντυγκαζὸν ὁ ἀδελφάκος. Πότε θὰ ἔλεγε πῶς χόρτασε, κτλ. κτλ.

Μὰ ματαιώσῃς κ' ἀδιάκριτη κυρία, ποὺ εἶχε καὶ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὴν, ἦταν καλεσμένη σὲ κάποια δεξίωση, στὴν ὁποία παρευρεθῆσαν κ' ὁ μεγάλος Βολταίρος.

Θέλοντας λοιπὸν ν' ἀνοίξῃ συζήτησι μετὰ τὸν διάσημο σοφὸ, γιὰ νὰ κερδίσῃ ἐπὶ σὲς ἄλλες κυρίες, τὸν πλησίασε ἀδιδάκτα καὶ τοῦ εἶπε :

—Συγγνώμην, κύριε !... Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς καὶ οὐ σὲς ἔχω δι-ἰάστε !

—Ἀσφαλῶς θὰ μ' εἰδατε, κυρία μου, γιατί πηγαίνω ἐκεῖ συχνά ! τῆς εἶπε μετὰ τὸν λεπτό, ἀλλὰ δριμύτατο σαρκασμὸν τοῦ, ὁ Βολταίρος.

Φινάκι, ὕστερα ἀπὸ μὴ τέτοια ἀπάντησι, ἡ κυρία δὲν ἐπεχείρησε νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ἄλλους ὅτι εἶνε σὲ θέσι νὰ συζητῇ καὶ μετὰ μεγάλους σοφούς !...

Κατὰ τὴν ἐπίσημη τελετὴ τῆς χειροτονίας τοῦ καρδινάλιου ντὲ Ρέτε —ἡ ὁποία γινόταν στὴ Σορβὼν—εἶχε παρευρεθῇ καὶ πλῆθος χρυσοστόλιων ἀρχιεπισκόπων κ' ἐπισκόπων.

Μία κυρία ἡλικιωμένη, σέξυγος ἀνωτάτου κρατικοῦ λειτουργοῦ, καλεσμένη στὴν τελετὴ αὐτή, μαγεύτηκε ἀπὸ τὸ θέαμα. Καὶ γυρίζοντας στὸν πλησίον τῆς ὑποκόμιτα ντὲ Ντρε - Σαρλέν, τοῦ εἶπε μ' ἔκστασι :

—Τὴ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, ὅλοι αὐτοὶ οἱ χρυσοστόλιτοι δεσποτὰδες ! Ναι, ὅχι δὲ, μαντάμ ! τῆς εἶπε ὁ ὑποκόμιτης μετὰ ἀνεπιβλήτῃ σαρκασμοῦ. Στὸν Παράδεισο δὲν ὑπάρχουν καθόλου δεσποτὰδες !...

Ὁ στρατάρχης Μασσενά, ἐπιθεωρῶντας μὴ ἡμέρα τὶς προφυλάξεις, προχώρησε μόνος του καὶ αὐτὸ πέρα πρὸς τὶς ἐχθρικές θέσεις τῶν Πρώσων—γιὰ νὰ δῇ ἂν ἡ ἀνιχνευτικὴ περιουσία ἐκτελοῦσαν τὸ δρομολογίον τους. Συνάντησε τότε ἕναν δεκανέα καὶ δύο στρατιώτες, οἱ ὁποῖοι στήθηκαν νὰ τὸν χαϊρεθίσουν. Καθὼς ὁ στρατάρχης τοὺς ρωτοῦσε κατὰ σχετικὸν μετὰ τὴν ὑπηρεσίαν τους, εἶνε ἀντιληπτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνταρτοὺς Πρώσους, ὅτι οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν. Οἱ τρεῖς ἄνδρες τῆς περιπόλου, νεοσύλλεκτοι, ἔπαισαν ἀμέσως μισοκίματα, γιὰ νὰ φυλαχτοῦν. Ὁ Μασσενά, χαμογελώντας τότε καὶ διαρκῶς ἐκτετακτοῦ, ρωτοῦσε τοὺς Πρώσους εἰρωνικά :

—Μὰ τί κάνετε, κύριοι !... Γιατί πυροβολοῦτε ;... Δὲν βλέπετε ὅτι ὑπάρχει καὶ κόσμος πρὸς τὰ δῶ ;... Νὰ προσέχετε λοιπὸν στὸ μέλλον !...

Φινάκι οἱ πυροβολισμοί, ἀδελφεὲς εὐτυχῶς, δὲν ἔπαυαν. Ἀλλὰ τὸ παράδειγμα τοῦ ἡρωϊκοῦ στρατάρχοῦ ἦταν τέτοιο, ὥστε οἱ νεοσύλλεκτοι σηκώθηκαν ἀμέσως ὀρθοὶ καὶ κατακόβουν ἀπὸ τὴν ντροπὴ τους !

Ὁ μεγάλος ζωγράφος Δαυὶδ εἶχε ἀναμνηθῇ μὴ ἡμέρα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖο στεκόταν μπρὸς σὲ κατὰ πίνακά του καὶ τοὺς θαύμαζε ἐκθαμβῶς.

Μονάχα ἕνας ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, κακοντυμένος, κυττάζε-
σο. Ἀπὸ τότε ἡ Εἰρήνῃ δὲν εἶχε κανένα λόγον ὑπάρξεως. Κι' ἐγκατέλειπε ἡ ἴδια τὸν ἑαυτὴ τῆς στὴν τύχη τῆς καὶ στὸν ξεπε-
σμό τῆς.

Στὴ νέα ἐξορία τῆς, τῆς ἔκαναν τὴ ζωὴ πολὺ σκληρὴ. Μερικοὶ μάλιστα ἱστορικοὶ θεσβαιώνουν ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ὑπάγῃ γιὰ νὰ τῆς παρέχουν τ' ἀπαραίτητα τρόφιμα. Ἔσθουσε οἰοτά-οἰα ἐτοῖ, βλέποντας νὰ σβύνῃ μαζί της καὶ τὸ μέλλον τοῦ Βυζαντίου ποὺ τὸ εἶχε θελήσει τόσο λαμπρό, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε θυσιάσει τὰ πάντα κ' εἶχε καταπνίξει κ' αὐτὴ ἀκόμα τὴ μητρικὴ τῆς στοργή.

Οἱ κάτοικοι τῆς Λέσβου τῆς ἔβλεπαν νὰ ὑποφέρῃ, ὥς ὅτου πέθανε τέλος τὸ ἐπόμενο ἔτος, 802, ἕνα χρόνον περίπου μετὰ τὸν ἐκπεσμό τῆς ἀπὸ τὸ θρόνον.

ΤΕΛΟΣ

μετὰ περιφρόνησι φανερὴ ἕναν ἀπὸ τοὺς πίνακας ἐκείνους ! Ὑποφασμένος τότε ὁ Δαυὶδ ὅτι κατὰ συνέβαινε, πλησίασε τὸν ἀγνωστὸ αὐτὸ ἀνθρωπάκο καὶ τὸν ρώτησε :

—Φαίνεται ὅτι δὲν σὲς ἀρέσει αὐτὸς ὁ πίνακας, φίλε μου ! Γιατί ;

—Μὰ εἶνε νὰ μοῦ ἀρέσῃ ; ἀπάντησε μὲ περιφρονητικὰ ὁ ἀγνωστός. Νά, κυττάξῃς καὶ μόνος σου νὰ δῇς, πόσο ἡλίθιος εἶνε αὐτὸς ὁ ζωγράφος : Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐκεῖ τὸ ζωγράφισε γεμάτο ἀπὸ αἰσθήματα τοῦ στοῦ !... Κι' ὅμως, οὔτε χαλινάρι ἔχει τὸ ὄνομα αὐτό, οὔτε τὸ κορμὶ τοῦ γυαλίζει τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸν ἰδρώτα ! Μονάχα σέλλα καὶ ἡ νῆα τοῦβαλε, ὁ ἀτζαμῆς !... Βγάδουν ποτὲ ἀφροῦς τ' ἄλογα, ἂν δὲν ἰδρῶσουν κ' ἂν δὲν στενοχωρεθοῦν ἀπὸ τὸν χαλινὸ ;...

Ὁ Δαυὶδ δὲν ἔβγαλε μυιά. Ὅταν δῖος ὁ κόσμος ἔφυγε ἀπὸ τὴν «Ἐκθεσιν», ὁ ζωγράφος μ' ἕνα πινέλλο ἔσθωσε τεχνικὰ τοὺς ἀφροῦς ἐκείνους !

Νεαρὸς δανδῆς, ἔχοντας μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν ἐξιτιμὰν του, σφηνώθηκε μὴ μέρα μεταξὺ τῆς κυρίας ντὲ Στάελ καὶ τῆς κυρίας Ρεκαμιέ. Καθίζοντας δὲ ἀνάμεσά τους, εἶπε μετὰ τὸν :

—Εἰμαι εὐτυχὴς γιατί βρίσκομαι μεταξὺ τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Καλλονῆς !...

—Κι' εἰσθε δυστυχῆς, γιατί δὲν κατέχετε οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο ! πρόσθεσε πεισιμαμένη γιὰ τὴν ἀδικαίαν τοῦ ἡ κυρία ντὲ Στάελ.

Ὁ ἡθοποιὸς Ἀδόλφος Μπερτόν, ἦταν περισσότερο διάσημος γιὰ τὴν θερησκολογίαν του, παρὰ γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξία του.

Μία βραδιά, παίζοντας τὸ ρόλο τῆς ἀρκούδας στὸ ἔργο «Οἱ δύο Κυνηγοί», εἶχε μὴ στὴ σκηνή, γιὰ νὰ ὀρίσῃ ἐναντίον μιᾶς ἀρροστατέως κοπέλλας καὶ νὰ τὴν...σπαράξῃ ! Κατὰ κακὴν τὴν τύχην ὅμως, ἀκούστη-
κε αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ χαμπάνα τοῦ Σαιν - Ζερμὰν ντὲ Πρὲ νὰ σηκώσῃ τὸ τέλος τοῦ «Εὐερενίου».

Κι' ὁ δυστυχὴς Μπερτόν, ἔχοντας τὸν ρόλο τοῦ σηκώθηκε ὀρθὸς κ' ἄρχισε νὰ...σταυροκοπεῖται !... Οἱ θεαταὶ βλεπόντας μὴ ἀρκούντα νὰ κἀν τὸ σταυρὸ τῆς, ἔσπασαν σὲ ἀσυνκράτητα γέλια.

Ὁ Μέγας Ναπολέων, κυνηγώντας μὴ ἡμέρα μετὰ τοὺς βασιλεῖς τῆς Σαξωνίας, τῆς Βαυαρίας καὶ τῆς Βαυαρίας, πέρας ἀπὸ τὴν ἐπαυλὴν τοῦ Μπαυαρίας.

Ἀφῆσε τότε στὸ ἀπῆλτι τοὺς βασιλεῖς καὶ ἔπαιρνε στὴν ἐπαυλὴν γιὰ μὴ στιγμή, γιὰ νὰ δῇ τὴν σκηνὴν τοῦ Ἰωσήφ. Τόσο ὅμως ἐξάσκησε ἐκεῖ, ὥστε ἔπαιρνε τὶς ὁδοὺς τρεῖς...μεγαλειότητες νὰ τὸν περιμένουν ἔξω !... Τότε ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, περισσότερο διασκεδάζοντας παρὰ περιφρονώντας, εἶπε στοὺς ἄλλους, τοῦφνευαν κορμὶ θυμωμένοι :

—Ἐγὼ θὰ μείνω !... Κι' ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων μετὰ μεταφράζεται σὰν ὑποκόμιτο του, θὰ φερθῇ κ' ἐγὼ σὰν ὑποκόμιτος !...

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἐκπληξὴν τοῦ Ναπολέοντος, ὅταν φάνηκε ἐπὶ τῶν βασιλέων κ' εἶδε τὸν βασιλεῖ τῆς Βαυαρίας νὰ κἀτανασταυροῦν ἐπὶ τῶν βασιλέων, γιὰ νὰ πῇ κρασί !... Δὲν ἤξερε μετὰ τὴν πρώτην ἐπιτήρησιν συγγνώμην, τόσο ἀπὸ αὐτὸν, ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο βασιλεῖς !...

Τὸν παλαιότατον κ' ἀδελφότερον ἡθοποιὸν Ντυγκαζὸν τὸν κοροῖδευαν κατὰ πότε μερικὸι συνάδελφοί του γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν λαμαργίαν του. Ἐκεῖνος, ἀδιάφορος φαινομενικὰ, ἔτρωγε σιωπηλὸς καὶ τοὺς ἀφῆνε νὰ λένε :

—Ἀν φᾶς δέκα χῆνες, θὰ πῇς πῶς χόρτασες ἐπιτέλους ; τὸν ρώτησε σὲ μὴ στιγμή ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς.

—Ὅχι ! εἶπε μετὰ ἀπάθεια ὁ Ντυγκαζὸν.

—Ἀν φᾶς δύο ἀρνιά ;

—Καὶ πάλι ὄχι ! ἔσπασε ὁ Ντυγκαζὸν.

—Μὰ τί πρέπει νὰ φᾶς, τέλος πάντων, γιὰ νὰ πῇς πῶς χόρτασες ; πετάχτηκε τότε κ' εἶπε ὁ Ντυγκαζὸν, ἡθοποιὸς κ' αὐτὸς καὶ διάσημος γιὰ τὶς φάσεις του.

—Θὰ κάνω στόμ, μονάχα ἂν φάω πέντε γαϊδάρους σὰν κ' ἐδῶ !...

τοῦ ἀποκρίθηκε ἕκτατος ὁ δυστυχὴς Ντυγκαζὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλὰ «προηγούμενα» μαζί του !

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Σ'.—Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝΔΥΜΑΤΟΣ

Οι πολλοί νομίζουν συνήθως, ότι η γυναικεία διεγείρουν την έρωτα επιθυμία. Αυτό είναι μια μεγάλη πλάνη. Το έρωτικό ένστικτο διεγείρεται από το ήμίγυμνο. Ένας Άγγλος ποιητής το διατύπωσε συμβατικά και οικειοποιημένα, με τις φράσεις: «Η φράση — γράφει — μισοκατεπασμένες με κρέμα σαντιγύ είναι πιο σεξτικές παρά σκέτες. Και ο Άνστωλ πάλι έβρισκε, όταν μίς λέει, ότι οι άνθρωποι, σ' ένα νησάκι, ζούσαν πολύ εύτυχισμένοι και μακάριοι, όταν η Είρες ζούσαν εκεί διά γυναικες' όταν όμως η πρώτη γυναίκα σκέτασε...» ακαλύπτα, δλοι πήγαν να τραβήξουν από έρωτα γ' αυτήν. Ο Ντάφιν παρατήρησε πρό-τος, ότι δεν είναι η θέα των κυρίων χαρακτηριστικών του φύλου — δηλαδή των οργάνων της αναπαραγωγής — που διεγείρει το έρωτικό ένστικτο, αλλά η θέα των δευτερευόντων. Και η παρατήρησή του είναι δρθή και βαθιτάτη: «Οι π.χ. οι άνδρες προσέχουν περισσότερο στις γυναίκες είναι τα στήθη, ή λαγώνες και ή κνήμες. Κι' αυτά το ανδρικό μάτι τα συνλαμβάνει άμεσως, έστω και κάτω από το ύφασμα των φορεμάτων. Απάνω σ' αυτά τα δευτερεύοντα χαρακτηριστικά το γούστο των ανδρών είναι ποικιλότατο, αναλόγως των τόπων, των εποχών και των πολιτισμών. Αλλ' από την επιστημονική έρευνα έχουν αποδειχθή τα έξης αναμεισθθήτα.

Α' Τό στήθος:

Έχει αποδειχθή και είναι έξω συζη-τήσεως, ότι αυτό το δευτερεον χαρακτηριζότο το φύλο της γυναίκας — και είναι δευτερεον, διότι στήθη και μαστούς έχουμε και οι άνδρες' και ή μέση διαφορά είναι ότι της γυναίκας είναι περισσότερο ανεπτυγμένα — έχει αποδειχθή, λέγω, ότι αυτό το δευτερεον χαρακτηριζότο, επιζητείται από όλους τους άνδρες όλων των εποχών, των χωρών και των φυλών. Πουθενά της γής δεν υπάρχουν άνδρες που να φαντάζονται τη γυναίκα, που να μπο-ρούν να την ανεχθούν, χωρίς στήθη, άλλωθ περισσότερο ανεπτυγμένα, άλλωθ λιγώτερα. Στην άγρία φυλή των Πα-πού, αίφνης, μια γυναίκα δεν θεωρεί-ται ώραια, δεν θεωρείται καν γυναίκα, αν δεν έχει τόσο μεγάλη στήθη, ώστε να μπορεί να τα αίχνη... πσο, έπάνω από τους ώμους!... Αλλ' απ' αυτή την υπερβολή, ως τη σημερινή, πολιτισμέ-νη, το μικρό, αλλά κανονικό στή-θος, ή γενική προτίμηση των ανδρών, είναι ή γυναίκα που έχει πιο στήθος, σφώς ανεπτυγμένο το στήθος. Αποδείξ-ει, καλυότερα, που ή γυναίκες φορούσαν κορσέ, φρόντιζαν, όταν δεν είχαν στήθος, να παραγκυμούν το έπάνω μέρος του κορσέ με πανιά και με μπατίκια. Αλλά και σήμερα ακόμη, στην αθλητική εποχή μας, που κατήγγισαν τον κορσέ, ή γυναίκες φρόντισαν να έφευγουν τα κορ-σιέν, που κρατούν όρθια τα στήθη και τ' αναδεικνύουν. Από το άλλο μέρος οι θυνιοι στα γυναικεία στήθη, στα ροσάτα μνημεία των λαών, είναι άπειροι. Τα δημοτικά τραγούδια είναι γεμάτα, όπως και τα έργα των ποιητών. Ποιός δεν θυμάται το στίχο του Παλαμά επερισχόστη-θη ταυγάνας: Τι συμπέρασμα μπορεί να βγί απ' όλα αυτά; Είναι ακλόστοτο: Οι άνδρες προτιμούν τις γυναίκες με καλύτε ανεπτυγμένο στήθος, γιατί αυτό το παιχνιδάκι του ανδρός, όπως τ' ονόμασε σή-χρονος φυσιολόγος, είναι συγχρόνως και πηγή ζωής — του γάλατος — για το βρέφος. Η φράση έχει όμως δηλαδή τόσο σφαρά τα πράγματα, ώστε να προτιμά ο άνδρας εκείνη τη γυναίκα, που μπορεί να εκπληρώ-ση καλύτερα το φυσικό προσοισμό της: τη μητρότητα.

Β' Οί λαγώνες:

Έκείνο, που διεγείρει επίσης το έρωτικό ένστικτο, είναι οι ανεπτυ-γμένα λαγώνες. Η καμπίση των — και την έχουν ονομάσει «ρωσική» του πειρασμού — είναι αντίκτυπο του ανδρικού πόθου. Σ' αυτό είναι συμφωνοί δλοι οι λαοί και όλες ή εποχές. Ο Δονιμιάς υός, που κατά

ΥΠΟ ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΥ

Η ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

μια παράδοξη αντίληψη, θεωρούσε την έρωτική γυναίκα μεγάλο κινδύ-νη της κοινωνίας, τ, την ονόμαζε «η γυναίκα με τη γραμμή». Και τις έ-κρυψε άμειλιχτο πόλεμο! «Ολοι όμως οι άλλοι έχουν τονίσει πως σ' αυτή τη γραμμή, που δεν άνε οποτε άλλο παρά ή απόδοξη, το υπάσχει ανεπτυγμένη λεγάνη — ίκανή να χορήγη άρωμα και δαίμονα φάλο βρέφος. Κι' επειδή ή ανάπτυξη των λαγώνων πηγαίνει συνθή-ως και με την ανάπτυξη των γλουτών, υπάρχουν λαοί, και μάλιστα οι πιο τολικοί, που προτιμούν τις γυναίκες της ειρείας... περιφροσας. Έτσι, στην φυλή που τις προτιμούν τόσο, ώστε αγά-αγά, με την έλπιση τη διαίτα και το καθιστό να προκαλούν εξαιρετική μεγέθυνση των γλου-τών. Το φαινόμενο αυτό λέγεται «επαστοποίηση». Σε μερικές φυλές πα-ρων — όπως και στα παλιά τοίχικα χαρίσματα — έφθαναν να δώσουν στις γλουτούς έντελώς απιθάνους διαστάσεις.

Γ' Η κνήμη:

Αυτές δεν σχετίζονται διόλου, με κανέναν τρόπο άμεσα, με την έρωτική λειτουργία. Και όμως' είναι από τα δευτερεοντα χαρακτηρισ-τικά, που διεγείρουν το έρωτικό ένστικτο:

«Γυναίκες, κνίρες, κορίτσια! — Έλεγε από μηνών, σε μια διαφήμι-ση, που έμοιαζετο δημοσίαι, ένα καταστημα νεοεπιστημών. Προσέ-χτε τις γάντες σας! Απένε τρελάνοι τον άνδρα! Και έδειχνε τις με-ζούτες κάλτσες του. Πραγματικά, ή κνήμη της γυναίκας δημιουργεί με σ-οιέρση συγκίνηση στον άνδρα. Και οι είναι τώρα, που ή συγκίνηση είναι το αποκαλύπτει και ή έδειξε. Το φαινο-μενο είναι πανάρχαιο. Όταν δεν έφτα-το από το γυναικείο πόδι παρά μόνο ή αποτύχια, και πάλι οι ποιητές ήμνούναν. Το έπαιτο καλλίσματα αποτελούσαν από τα μεγαλύτερα έρω-μα της γυναίκας. Όσο ανακαλύπτε-το πόδι, τόσο κέρδιζε την προσή. Ο λόγος ίσως είναι, ότι ένα καλοσχη-μένο γυναικείο πόδι αποτελεί έργο της ελκυστικής του σύμμετ-σης άκρων, διότι ή άδρα και ηρα-τική καμπίση της γυναικείας πο-μης προκαλεί τη θέαση με τις πιο ελκυστικές έντυπώσεις. Ίσως διότι ή κνήμη αποτελείται από αραιό και τών τελικών θελγητικών της γραμ-μής. Ο Μαντλάι λέει για τις κνίμες: «Οι άνδρες, όταν πηγαίνουν, ότι συνά-μεσα στο πολιτικό βάθος της πο-μης της μαγικά φέρεται. Ίσως τού-τοι, επειδή αυτές κρατούν όλο το σώμα τους

της γυναικείας όμορφιας, όταν στέχει και πρό πάντων, όταν παρ-τά το περπάτημα της γυναίκας, με τις έλαφες, ταλαντεύσεις του και τους χαοτισμένους κινήματους. Υπάρχουν φυλές που ή μητέρα, που δεικνύει όλες τις χάρες του σώματος. Αλλά υπάρχουν και συγχρό-ως: όπως ή Καστίλια της Ισπανίας. Υπάρχει ένα κασταλινό περπάτημα, ένα καμιασώτο περπάτημα, που κάνει τα στήθη και τις γλουτούς να φαντάζονται και που διδάσκει στα κορίτσια από τις μητέρες.

Από λοιπόν, όλα τα δευτερεοντα χαρακτηριστικά του γυναικείου φύλου, τα φαναεικνύει το ένδομα και τα κάνει πιο έλκυστικά. Τα καλύτερα δίνει φόρμα στην κνήμη ή «ζώνη στους λαγώνες» το κορσέ στα στήθη. Αλλά τον θόρυβο του γυναικείου σέξ απήλ τον πόθο των ή το καλύτερο του κορσέ, όταν υπάσχει τόσο γυνί, όσο χαοτισμένον ή υποβάλει στον άνδρα όλη τη χάρι των θελγητικών, που δεν πα-ρά να υποβάλει στον άνδρα όλη τη χάρι των θελγητικών, που δεν πα-νεται. Η δοχή, άλλωστε, του ένδοματος και του στολισμού είναι μέ-λον έρωτικό. Αλλ' αν για τη γυναίκα τα κύρια μέσα που προκαλεί το έρωτικό ένστικτο είναι τα δευτερεοντα χαρακτηριστικά του φύλου, που είναι για τον άνδρα: Η ροσάτα κομμοσασιά, τα δυνατά μέρη ή άριπής του σώματος, ή εμμέλεια, το αθλητικό ύψος.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο διεθίο του συνεδούσαντος τον «Θωνα κατά την κάδεό του στην Έλλάδα Βαυαρού άξιωματικού Χριστοφώρου Νέξερ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
ΕΛΟΣ, έπειτ' από αρκετή ώρα, άντικρύσαμε το χάνι έπάνω σ' ένα ύψωμα. Χρειαστή, αμε μια δολόκληρη ώρα, κατά την οποία λουστήκαμε στον ιδρώτα, για να φτάσουμε ως αυτό. Το μικρό απόσπασμά μου, άποκαμωμένο, ξαπλώθηκε καταγής μπροστά στο χάνι, κάτω απ' τα πεύκα!

Ο Χαντζής, ένας χαλός γέρος, μās δέχτηκε φιλικότατα, αλλά δυ-στυχώς, δεν είχε τίποτε άλλο να μās προσφέρει, εκτός από έληδες, κρομ-μύδια και σκόρδα. Ψωμί δεν είχε καθόλου, μās είπε όμως ότι είχε άλειρι και θά μās έψηνε πηττες.

Πράγματι, σε λίγο έτοιμάστηκαν ή πηττες και τις φάγαμε με έληδες και με κρεμμύδια, ήπιαμε δέ και άφθονο ρετινάτο, απ' το οποίο ο Χατζής μās έφερε ένα άσκι δολόκληρο. Όλα τα έπερα φαγητά του βασιλικού τραπέζιού, από το οποίο είχε σηκωθεί μόλις πρό δεκαεσσάρων ώρων, δεν τα έφαγα με τό-ση όρεξη, όσο εκείνη τη ζεστή πηττα που ή πείνα μου την έκανε γλυκύτατη!

Όταν το ίδιο θράδυ φτάσαμε στην Κόρινθο, έγω τράβηξα κα' ευθείαν για το γυνώριό μου κατάλυμα, το σπίτι της κυ-ράς Ειρηνούλας, ή οποία με φιλοξένησε με τη μεγαλειότηρ έ-καρδία και μου έκανε ένα σωρό περιποιήσεις. Ο γυιός της είχε διορισθή ένταμμεσά ή ειρηνοδίκη κ' επειδή όλοι σ' αυ-τό το σπίτι πίστευαν ότι ο διορισμός του είχε γίνει χάρις στις δικές μου συστάσεις πρός το βασιλέα, αναγκάζομουν να δέ-χομαι τις θερμές ευχαριστίες που μου άμνηθουν, αν κ' εγώ είχα σπεισει να τους δηλώσω ότι δεν είχα συντελέσει καθόλου στο διορισμό αυτό.

Αλλά δεν είναι καθόλου ευχάριστο, να υποδέεται κανείς το ρόλο ύψηλου προσώπου, γιατί όλοι οι συγγενείς και οι φίλοι της κυράς Ειρηνούλας με περιστο-χίζαν ζητώντας την προστα-σία μου και διάφορα ρουσέτια. Γι' αυτό χάριχα πολύ, όταν ήθε ή ώρα του ύπνου και πήγα να πλαγιάσω στο ντιβάνι που μου παραχώρησαν και να ξεκουραστώ από την κόυρασι της πορείας.

Την άλλη μέρα έφτασε ο λόχος από το Ναύπλιο, αλλά μό-λις στις 4 'ανουαρίου μπορέσαμε να φύγουμε για το Λουτράκι.

Έκει ναυλώσαμε δυό γαλα-ξειδιώτικες μπρατσέρες, της «Αρτεμισίας» του πλοίαρχου Καπετάν Νικόλα και μια άλλη στην πρώτη επιθιόδοστικα έγω κ' ο λοχαγός Μπροντσέτι μαζί, με τους μισούς περίπου από τους στρατιώτες. Οι άλλοι μι-αί επιθιόδοσθηκαν στη δεύτερη.

Μαζί μās ήταν και μια γυναί-κα, ή σύζυγος ενός Βαυαρού έπιλοχίου με τα παιδιά της που κατέβαν την καμπίνα του πλοίαρχου.

Όταν ξεκινήσαμε, φυσούσε έλαφρώς αύρα, αλλά όταν πήγα-με στον Κορινθιακό κόλπο, ο καιρός είχε μεταβληθή. Μα-ύρα σύννεφα σκέπασαν τον ού-ρανο κι' ο πλοίαρχος διάταξε

— Σ' αγαπώ γιατί είσαι δυνα-τός.
— Σ' αγαπώ γιατί είσαι τρυ-φή.

Μεσα σ' αυτές τις δυό φράσεις αναμειγνύεται ή οσία του έρωτικού κάλλους, μεταξύ ανδρός και γυ-ναίκας, που δεν είναι κατά βάση, σ' όλες τις εποχές οι' όλους τους αιώνες, παρά ή αναγέννηση της θ-γαίας και της άνοιξης για τη δη-μιουργία άστων παιδιών.

Ο ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ

νά μαζέψουν όλα τα πανιά.

Κ' έξαφνα δυνατός άνεμος σηκώθηκε, που ή όρμη του μεγά-λωνε όλοένα κ' ή θάλασσα άγρ'εψε. Τα κύματα σκέπαζαν το κατάστρωμα κι' άστραπές έξοκίζαν τον ούρανό. Σε λίγο έξ-σπασε και μια τρομερή μπόρα. Ο καπετάν Νικόλας είχε δεξή γερά στην πλώρη και με το φωναγώ έδινε στους ναύτες τις διαταγές του.

Εμείς κοιτόμαστε έπάνω στο κατάστρωμα, καταμυρσκεμέ-νοι από τα κύματα κι' ο φόβος του θανάτου μās είχε κυριεύσει. Σε κάποια στιγμή, ο λοχαγός Μπροντσέτι που ήταν έαπλω-μένος δίπλα μου, μου φώναξε:

— Υπολογαέ Νέξερ, ρώτησε τον άθλιο αυτό καπετάνιο που θρ-σκόμασε... Κι' όπου κι' αν είμαστε, πές του να μās θγάλη στη στεριά...

Εγώ βέβαια δεν ήθελα στην κρίσιμη εκείνη στιγμή να ένο-χλήσω τον πλοίαρχο με άναφελεις ερωτήσεις. Μα ο λοχαγός έ-πέμενε και σε κάποια στιγμή που κόπιασε λίγο ή τρικυμία, ρώ-τησα τον πλοίαρχο:

— Πού είμαστε;

Τότε ο Καπετάν Νικόλας μου άπάντησε λακωνικά:

— Στο Θεο το χέρι!

Ένταίμεταξύ, οι στρατιώτες, κακην-κακώς σωριασμένοι επά-νω στο κατάστρωμα, ξεφώνιζαν έπικλήσεις βοθείας προς την Παναγία. Ένας μάλιστα απ' αυτούς τα είχε τόσο χαμένα απ' την άπερίγραπτη εκείνη άγωνία, ώστε έπανελάμβανε διαρκώς, με δυνατή φωνή, την έπαιρηξίση ευχής:

— Ελθέ, Κύριε 'Ιησού, γενού ήμιν ξένος και εύλόγησον ό,τι ήμιν έδωκας!

Γέλος, μια δυνατή πύρ σνέμου ανάγκασε την μικρή «Αρτε-μισία» να στραφή προς τη Στερεά. Αυτό φάνηκε ευχάριστο στον πλοίαρχο, γιατί άμέσως φώναξε στον τιμονιέρη Δημήτρη:

— Ίην περάσαμε! Ο Άν Νικόλας μās βοηθάει!

Και διάταξε να στραφή ή πλώρη προς τον άνεμο, έτσι που ή «Αρτεμισία» έπλεε τώρα με δυσκολία παράλληλα πρός την έ-ρη, γέρνοντας πολύ έξω. Έξαφνα όμως παρουσιάστηκε μπροστά μās, μέσ' απ' τα κύματα, ένα άκροτήριό απότομο και γεμάτο σκοπέλους. Ο κίνδυνος να πέσουμε έπάνω σε κανέναν απ' αυτούς ήταν άμεσος.

— Βάστα καλά! φώναξε ο καπετάνιος στον τιμονιέρη. Ίράδα ακόμα κατά τον άνεμο! Βάστα καλά, Δημήτρη! Ο Άν Νικό-λας να σε βοηθάει!

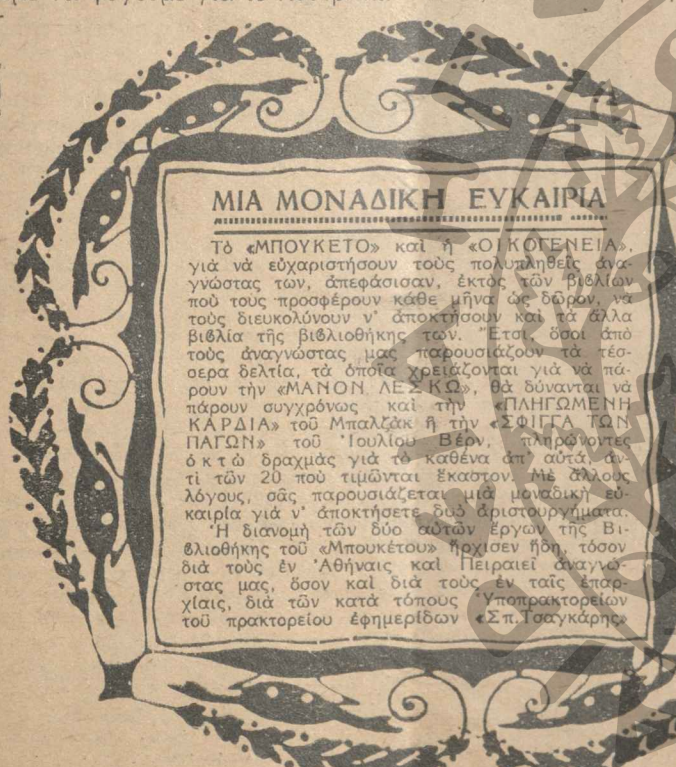
Ο τιμονιέρης τα κατάφερε περίφημα. Η «Αρτεμισία», γλυ-στρώντας έπάνω στα κύματα, πέρασε ανέμελα απ' τους ύφα-λους και το άκροτήριό, χωρίς να πάθι τίποτα.

Τότε παρουσιάστηκε μπροστά μās ένας μεγάλος κόλπος, στη μέση του οποίου βρίσκονταν τα λεγόμενα Καλά Νησιά. Πρός αυτά λοιπόν τα νησιά, τα οποία είναι άκατοίκητα, έστρέψε ο πλοίαρχος την πλώρη της «Αρ-τεμισίας».

Ο έτοος είχε κοπώσει έντα-μεταξύ κι' ο άνεμος κυνηγούσε τα σύννεφα προς το όρηρο, έ-ται που ή σελήνη φαινόταν κά-θε τόσο μέσ' απ' αυτά.

Τα κοράβι μās πέτοσε επά-νω στα κύματα κι' έτσι φτάσε-με σ' ένα δεινρόντο νησάκι, κοντά στη Στερεά. Πέρασαμε τον μεταξύ της Στερεάς και του νησιού πορθύισκο, που είχε πλάτος μισού περίπου μιλίου. Έδώ ο άνεμος δεν ήταν τόσο δυνατός, μά ή θάλασσα ήταν πιο μανιασμένη, γιατί τα κύμα-τα εισρομούσαν κι' από τις δυό εισόδους του πορθύιου. Μα ό έ-πιθέσιος τιμονιέρης μās κατανί-ησε και το έμπόδιο αυτό και σε λίγο ή μπρατσέρια μās μπή-κε στον όρμο της νηίδος.

(Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να ευχαριστήσουν τους πολυάριθμους γνάστες των άπεράσιων, εκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' αποκτήσουν και τα άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των. Έτσι, όλοι από τους αναγνώστες μās παρουσιάζουν τα τέ-σσερα δελτία, τα οποία χρειάζονται για να πα-ρουν την «ΜΑΗΝΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ», θα δύναται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΑΝΗΓΥΡΙΟΝ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ ή την «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΤΩΝ» του 'Ιουλίου Βέρν, πληρωμένες ό κ τ ό δραχμάς για το καθένα απ' αυτά. Α-πό τους 20 που τιμώνται έκαστον, ής άλλους λόγους, σάς παρουσιάζεται μια μοναδική ευ-καιρία για ν' αποκτήσετε δυό άριστοεργήματα.

Η δανομή των δυό άστων έργων της βι-βλιοθήκης του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» πηγαίνει ήδη, τόσο-σας μās, όσον και διά τους έν τας έπο-χάς, διά των κατά τόπους Υποπρωκτορείων του πρακτορείου έφημερίδων «Σπ.Ισακάρης».

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

Πώς πουλιούνται οι Μαύροι στους Αθησινούς. Οι τρεμεροί Πώς παρασύρονται οι Μαύροι. Τα καρβάνια των «εμπορευμάτων» της Αφρικής. Μια άνατριχιαστική θύτρα του

«μακεύμα» της Σομαλίας. Οι σκλάβοι των «γυνών του λευκού» των. Τι άφηγείται ο Αχμέτ Μπέν Σελήμ, ένας από τους πιο σία Μαύρων. Το πνίξιμο εκατό δυστυχισμένων σκλάβων! Πώς λέρνουν, κλπ.

ΗΜΕΡΑ η Αβησσυνία άσπασχλεί όλη την Εδρώση, έξ ατίας των προσφύγων της με την Ιταλία. Καί ή δώ χώρες, ως γνωστόν, προετοιμάζονται για έναν πιθανό πόλεμο καί ή Ιταλία έχει συγκεντρώσει στη Σομαλία πολλές χιλιάδες τακτικού στρατού, για να ύπερασπίσει αυτή την άποικία της. Αυτή ή διένεξις όμως έδωσε άφορμή να γραφούν πολλά άρθρα για την παράδοξη χώρα του Σελήμ, της οποίας ο άποικιοκράτης ίνε γνωστός στην Εδρώση από ένα έπαισιο ταξίδι του τον καιρό που ήταν άρχης «Ράσ», δηλαδή πρίγκιπας. Ένας δέ από τους καλύτερους δημοσιογράφους, ο Χένρι ντε Μάνφρεντ, δημοσίεψε τό άκόλουθο άρθρο για τό εμπόριο των μαύρων σκλάβων, που εξακολουθεί να διενεργείται από τους Αθησινούς στα σύνορα της Σομαλίας.

Ο Χένρι ντε Μάνφρεντ ένε πασίγνωστος για την τυχοδιωκτική ζωή του. Για να γράψει ένα άμωρο βιβλίο, εγκατέλειψε την κοσμική ζωή, έγινε ψαράς μαργαριταριών, λαθρόμπορος, ξεροειρητής, καί τέλος ήρθε πάλι στον πολιτισμένο κόσμο καί ξαναγύρισε στη διπλωματική καριέρα του. ... Ίδού λοιπόν τί γράφει για τό εμπόριο των σκλάβων :

«Οι διάφοροι άνθρωποι των μεγαλοπόλεων, που ξέρουν να βγάλουν άμωρους λόγους στα φιλανθρωπικά συμβόλια, έχουν αναταναμένη τη συνείδησή τους. "Υστερ" από μωικούς αγώνες καί από έναν χαρτοπόλεμο έγγραφων, κατόρθωσαν να ψηφισθή ένας νόμος, που τιμωρεί άσπρηά τη δουλεία. Μετά από αυτή την έπιτυχία τους, ευχαριστημένοι πιά, άσολήθηκαν με κάποια άλλη διασκέδασι καί ούτε ένδιαφέρθηκαν να μάθουν αν πράγματι στη Μαύρη "Ηπειρο" είχε καταργηθή αυτή ή άπαίσια συνήθεια των ύδαγενών να πουλούν τα παιδιά τους καί τις γυναίκες τους. "Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στην Αφρική έού δόθηκε ή ευκαιρία να διαπιστώσω ότι ύπάρχει ακόμη αυτό τό τρομαχτικό έθιμο των μαύρων. "Εκεί όμως που διενεργείται σε μεγάλη κλίμακα τό άπαίσιό εμπόριο των ανθρώπων, ένε ή Σομαλία. Μάταια ή Ιταλική άρχή άγωνίζεται να τό περιορίσουν. Οι Αθησινολί ένε οι πιο έπιτηδείοι ελαθροέμποροι καί καταφέρνουν να εγγράζονται άνενόχλητοι καί να μεταφέρουν τα τραγικά φορτία των σκλάβων στα πανύψηλα όροπέδια της άποικιοκρατίας τους, για να τους πουλήσουν στους πλούσιους κτηματίες, οι όποιοι τους μεταχειρίζονται όπως τα ζώα τους. "Η όρεινή Αβησσυνία μοιάζει με γιγαντιαίο φρονόιο μεταξύ του Σουδάν καί της Έρυθράς Θαλάσσης. Ένε ή Έλβετία της Αφρικής. "Η κορυφές των βουνών της ένε διαρκώς χιονισμένες καί φτάνουν σε ύψος δύο χιλιάδων μέτρων.

Η χώρα αυτή ένε μια από τις παραδοξότερες, που είχα την τύχη να έπισκεφθώ. Έκεί πέρα ή άνοιξις διαρκεί έννμη μήνες, από τον Σεπτέμβριο ως τον Μάιο, τους δέ ύπολοιπους μήνες βρέχει ακατάπαυστα. Από τον Ιούνιο ως τον Αύγουστο ξεραίνεται στη χώρα των λεόντων τρομαχτικές θύλλες, που σποδεύονται από άστρατες μεγάλης έντάσεως καί κεραυνούς. Τότε οι χείμαρροι της ξεχειλίζουν καί μεταφέρουν ως τον Νείλο τεράστιες ποσότητες κόκκινης λάσπης, την οποία πάλι αυτός μεταφέρει στην Αίγυπτο, για να την κάνει πλούσια καί εύφορη.

Οι Αθησινολί ένε οι πιο άμωροι άνδρες της Μαύρης Ηπείρου. Είνε χριστιανοί καί άγαπούν ιδιαίτερος τους Έλληνες, στους όποιους έχουν δώσει τιμητικά άξιώματα. Είνε εύγενείς, φιλόξενοι καί περιφωμοί, έξ ατίας της θέσεως της χώρας τους. "Επειδή όμως κατοικούν σ' ένα πολύ εύφορο μέρος, άσολούνται καί με τη γεωργία καί τη κτηνοτροφία. Κι' αυτό άσφάτως ένε ή ατία που εύδοκμεί στην Αβησσυνία τό εμπόριο των σκλάβων. "Η άνεξάρτητη άποικιοκρατία της άνατολικής Αφρικής έχει ανάγκη από έργατικά χέρια. Έτσι οι πλούσιοι κτηματίαι πληρώνουν άκριβά τους διάφορους σκλάβους, που τους πουλούν οι έμποροι. Κάθε χρόνο στο τέλος του χειμώνα, δηλαδή στις άρχές του Σεπτεμβρίου, άς όλα τα μέρη της Μαύρης Ηπείρου, από την περιοχή της λίμνης Ταγγανίας, της λίμνης του Αλβέρτου καί του Ροδολφού, ξεκινούν τα καρβάνια των σκλάβων προς την Αβησσυνία. "Αχών κα' από τα παρλία της Έρυθράς Θαλάσσης. Είχα ευνοήσει ένα τέτοιο καρβάνι καί έβρα τους κόπους καί τις τραγωδίες που ύποφέρον οι δυστυχισμένοι σκλάβοι. Τους αναγκάζουν να περπατάνε νηστικά καί διψασμένοι, κα' αν δέν έχουν πιά δεινές βαριές άλυσίδες στα πόδια τους, ώστόσο δέχονται στην πλάτη τους τρομαχτικά χτυπήματα με βούρδουλα κα' έτσι δέν τολμούν να παρατονεθούν. Έλάνουν ότι μια μέρα θα φθάσουν τέλος στην Άδης Άμπέμπα καί θα μπορούν να τρώνε κάθε μέρα, να κοιμούνται καί να φορούν ένα άμωρο

Τύπος μαύρου σκλάβου της Αβησσυνίας

ζωηρόχρομο φόρεμα.

Στό Τσιμπουτί, τό Γαλλικό λιμάνι που βρίσκεται κοντά στον ποταμό του Βάβ-έλ-Μανδέβ καί τό όποιο συνδέεται σιδηροδρομικά με την Άδης Άμπέμπα, γνώρισα έναν διάσημο έμπορο σκλάβων, έναν κακοήγητο, τον Αχμέτ Μπέν Σελήμ. Είκοσι χρόνια έκανε αυτό τό έμπόριο κα' είχε γίνει βαθύπλοτος από τους σκλάβους. Τον έπεισα λοιπόν να μου διηγηθή τον τρόπο με τον όποιο εργάζεται κα' αυτός κα' άστροφί του. Καί ίδου τί μου άπεκάλυψε :

—Δέν ύπάρχουν πιά σκλάβοι ! Οι μαύροι των άόσεων δέχονται να νοι τους να μάς άκολουθήσουν. Συνεννοούμεθα λοιπόν με τους άμωρους μας, οι όποιοι τους μεταφέρουν στα είδικα καρβάνια καί όταν ύπουν έδώ, τους βγάζουμε κοντά τη νύχτα με καίρια στις έσπες της Σομαλίας.

Κατάλαβα ότι μου έλεγε ψέμματα.

—Αχμέτ, που είπα, όρκίσου μου στον προφήτη σου ότι μου έλες την αλήθεια.

Χαμογέλασε παράξενα καί χάραξε στην άμμο μια άσκακη παραμύθι που σημαίνει πάνω - κάτω ότι ο έξυπνος άνθρωπος έχει ύπρησι τον κοινό.

—Τί πές να πής ; άπόρησα.

—Η έπιτυχία κάθε δουλειάς μας, μου έξήγησε, στηρίζεται στην κατανόηση των ύδαγενών της Αφρικής. Όσο καί κοιτοί ένε, τόσο ένδοξότερα πιστεύουν στα λόγια μας. Στην άρχή τους λέμε ότι οργανώνουμε ένα μεγάλο ταξίδι, ένα προσκύνημα στον τάφο του προφήτη. Οι μαύροι, που ένε υπερόψια έμωροι, δέν θέλουν φρεσκά να χάσουν την καίρια αίσθησή τους. Άλλωστε στη δουλεία μας βοηθάει πολύ κα' ή μίμηση τους, ή όποια έπεται πάντα δέκα τους εκατό από τα κέρδη μας. Έκείνος τους λέει να μάς έχουν έπιστοσύνη κα' είμαστε καλοί καί ένάρετοι άνθρωποι. Οι μαύροι τον πιστεύουν καί δέχονται να μάς ακολουθήσουν. Μόλις όμως τό καρβάνι άπομακρυνθή από την άπ, τους ύμολογούμε όλη την αλήθεια καί τους διόνοουμε ότι δέν έχουν να ζημιωθούν καθόλου, άφ' όσον δέν περνούν πολύ καλύτερα με τον άφέντη μας παρά στις βρώμικες καλύβες τους. Οι σκλάβοι στην άρχή διαμαρτύρονται καί θέλουν να γυρίσουν στα δασί τους. Τότε τους ρίχνουμε σ' άμμάρι του ποταμού καί τους τραβάνουμε στο έξω, όπου να ήσυχάζουν. Όταν τό πόρνο άπόφασι ότι δέν μπορούν ν' αλλάξουν τη μοίρα τους, γίνονται ήμωροι άν άρνούνται καί μάς ύπακούουν ταπλά.

Όστόσο αυτή ή δουλειά έχει τους κινδύνους της. Στις άκτές της Σομαλίας περιπολούν νύχτα καί μέρα Ιταλικά πλοία της διάξεως λαθρεμπορίας, τα όποια κάνουν άσπρηά έλεγχο στα καρβάνια καί θα συναντήσουν. Αναγκάζουμε λοιπόν καί τους φορές να στρωχώνουμε τους σκλάβους κάτω σ' άμμάρι, άνάμεσα στα έμπορεύματα, για να μη τους άνακαλύψουν. Την περασμένη άνοιξι όμως κόντενα να την πιά καί άσχημα. Είχα προμηθευθή από την δασι της Νταζαλί εκατό σκλάβους καί τους είχα φορτώσει στο καρβάνι μας. Ο καιρός δέν ήταν τόσο καλός, κα' αυτό άκριβώς μ' έκανε να ελπίζω ότι δέν θα σποτώσα κανένα καταδικαστικό. Την τρίτη όμως νύχτα του ταξιδιού μας έκανε την εμφάνισή του ένα πλοίο της διάξεως λαθρεμπορίας. Ο ποταμός τον έρευνούσαν προσεχτικά την εμφάνισή της θάλασσας κα' έφύγουμε τον έλεγχο. Άλλά καί τότε θα την είχαμε πιά άσχημα, κα' τί θ' άνεκάλυπταν τους σκλάβους. "Η άκτι της Σομαλίας άσπρηά περιόρι μίλινα. Σκεφθήκαμε λοιπόν ότι ή μόνη λύσι ήταν να εγκαταλείψουμε τό καρβάνι κα' να πετάξουμε τους σκλάβους στη θάλασσα. Περπατήσαμε τό δεύτερο. Βοηθούμενοι από τό πλήρωμα, είχαμε τους έμωρους στο νερό ! Βούλιαξαν όστερ' από λίγο σαν μολόχα ! Έπειτα αλλάξαμε μ' όλη την ταχύτητα πορεία, για να παρασύρουμε τό ποταμικό καί να μην αντίληφθώ τους πνιγμένους σκλάβους μας. Εξοπρώματι, τό σχέδιό μας πέτυχε. Τό πλοίο της διάξεως λαθρεμπορίας νομίζοντας ότι θέλουμε να τό ξεφύγουμε, έλλάξε κα' αυτό πορεία κα' μάς καταδίωξε. Αυτό τό κνηνητό κράτησε δύο ώρες. Ήταν πιά πολύ δύσκολο να τ' άφήσουμε να πλησιάσουν.

Όταν άνέβηκαν οι άστεινομοί στο πλοίο, δέν βρήκαν φρεσκά τίποτα τό ύποπτο κα' αναγκάστηκαν να μάς αφήσουν να συνεχίσουμε τό ταξίδι μας. Έμεις όμως είμαστε άπαρηγόρητοι, γιατί είχαμε ζημιώσει ένα σωρό λεφτά. "Εκτός από τους σκλάβους που σου άναφερα, είχα ένα σωρό λεφτά. (Η συνέχεια είς την σελίδα 1470)

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' άφήγησιν του συντρόφου του ήρωϊκού κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΩΠΑΞΕ λίγο, σφούγγισε τον ιδρώτα απ' τό χλωμό μέτωπό του καί άναστέναξε θάρεια :

—"Ας εϊνε... "Ας γίνη όπως θέλει ο Θεός ! "Όλα τώρα σάπαιναν.

Κάτι θερμό τους πίεζε τις καρδιές. Ήταν ένα θάρος μολυβένιο, μια μαύρη θλίψη ποδχε καθίσει πάνω στις καρδιές τους.

Στό μεταξυ αυτό είχε προβάλλει ο ήλιος. Πρόβαλε γελαστός, γεμάτος δόξα, σκροπίζοντας τό άναλυτό χρυσάφι τον στις ψηλές ραχούλες...

Τα πειλιά γύρω χαλούσαν τον κόσμο με τις δυνατός, πρόσχαρες κραγιές τους.

Ήταν ένα παληγύρι, ένα γιορτάσι της φύσεως, της άτάραχης για τις δυστυχίες καί τις συμφορές των ανθρώπων...

"Αεφωνα, ύποπτα τριέσματα άκούστηκαν απ' έξω, γύρω απ' τη σπηλιά. Τα κλαδιά των βάμων θροούσαν, πέτρες κυλούσαν στην κατηφορία.

Ο Κατσαντώνης, που παρ' όλη του την άρρώστια είχε τ' αυτιά του σπλωμένα σε κάθε ύποπτο θόρυβο, άνασηκώθηκε ξαφνισμένος.

Ο άδερφός του, ο Χασιώτης, τράβηξε την κουμπούρα του. Τα πέντε έμπιστα παλληκάρια του άρρωστου κλέφτη κάνανε τό ίδιο.

—Μας πρόδωσαν ! μουρμούρισε ο Κατσαντώνης.

—Τον είχαν ζώσει τα φειδία της πιο μαύρης ύποψιας. Τα μάτια του άστραφταν. Τό πρόσωπό του, τό πληγισμένο απ' την άτιμη, τη θασανιστική άρρώστια, είχε σκοτεινιάσει.

—Μας πρόδωσαν τα σκυλιά ! Ξαναμουρμούρισε :

—Κανένα άγριμύ θα πρόγνιζε κατ' άδωθε καί θα διάθηκε άνόμεσε στα κλαρικά, έλεε σιγά ο Χασιώτης, προσπαθώντας να δώσει κουράγιο στον άρρωστο, κα' καί στον ίδιο τον εαυτό του.

Κι' άμέσως σύρθηκε ως τό άνοιγμα της σπηλιάς, με την κουμπούρα στο χέρι. Άνασηκώθηκε λίγο για να κυττάξη έξω.

Μα την ίδια στιγμή, ένα βουητό άντήχησε γύρω στη σπηλιά, ένας σάλταος, ένας κακός. Τετρακόσχα στόματα χούγιασαν έλ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

—Κάτω τ' άρματα, όρε Κατσαντώ...

Η άδελφή του Κατσαντώνη

(Ακολουθεί)

μπούρια γύρω στη σπηλιά, δέν τολμούσαν να πλησιάσουν. "Η ξεραν τί άξίζει ο Κατσαντώνης καί τον τρέμανε κι' άρρωστον ακόμα.

Αυτό άκριβώς έδινε την έλπίδα στο Χασιώτη, ότι θα μπορούσε ίσως να σώση τον άδελφό του, ύποχωρώντας καί πολεμώντας έναντι των έχθρων.

Τα πέντε παλληκάρια του Κατσαντώνη άκολουθήσανε τό Χασιώτη. Μα οι Αρβανίτες τους είδαν να φεύγουν καί ν' άνηφορίζουν στο βουνό, άνάμεσα στους θράχους καί τους ριχτήκαν έσπίσω.

Άρχισε τότε ένα άγριο κνηνητό, μια φευγούλα άπελπισμένη. Τετρακόσοι Αρβανίτες είχαν ριχτή από παντού έναντιον του Χασιώτη καί των πέντε παλληκαριών του Κατσαντώνη. Τετρακόσοι δοκιμασμένοι πολεμιστάι έναντιον πέντε γενναίων παλληκαριών καί του Χασιώτη, ο όποιος άν καί φορτωμένος τον άρρωστο άδελφό του, πολεμούσε με πείσμα.

Μα δέν μπορούσε, αλλάιμονο, να γίνη τίποτα. Μονάχα ένν' θάσμα θα ήταν δυνατόν να σώση τους κλέφτες. Οι Αρβανίτες τους είχαν ζώσει πιά από παντού καί τους πυροβολούσαν διαρκώς.

Ο Χασιώτης είχε κουραστή. Άνάσινε θαρεία, ο ιδρώτας έτρεγε ποτάμι από πάνω του.

—Ρίξε τ' άρματα, όρε ! του φώναζαν οι Αρβανίτες.

—Σκότωσέ με ! άναστέναξε ο Κατσαντώνης. Σκότωσέ με, άδερφέ μου καί πάρε μου τό κεφάλι... Μόνος σου θα μπορέσεις να ξεφύγεις...

Μα ο Χασιώτης δέν ήθελε ούτε να τό σκεφθή ένα τέτοιο ποταμά. Κι' όταν είδε πιά τα στενά, όταν αντίκρυσε όλα τα μονοπάτια γύρω πιασμένα, άκούμπησε μολύβι τον άρρωστο άδελφό του πίσω από ένα λιθάρι, ταμπουρώθηκε με τους πέντε συντρόφους του πίσω απ' τους κορμούς των δέντρων, κι' άρχισε να πολεμά με λύσσα.

Βροχή πέφτανε τα βόλια γύρω του. Σφύριζαν καυτερά καί τινάζαν μακριά τις φλούδες των δέντρων, πληγώνοντας σιμά κοντά τους κορμούς των.

Ήταν ένας άγώνας άνισος.

—Εε γενναίοι κλέφτες πολεμούσαν με τετρακόσιους Αρβανίτες !...

Κι' ο μπλοκάς των πολεμιστών του Άγρου Μουχουράρη όλο καί στένευε. στένιευε γύρω στους έξ αυτούς σταυρατσούς των Αγράφων. Πυροβολούσαν οι Αρβανίτες καί φώναζαν κάθε τόσο :

—Ρίξε τ' άρματα, όρε Κατσαντώνη ! Είσαι ζωμένος για καλά, δέν έχεις γλυτωμό !...

Στις κραυγές αυτές ο Χασιώτης άσπρηά έλεγε :

—Όλομύναχος πιά ο Χασιώτης ! παιτούσε ριχνοντας διαρκώς με τό καρβεφύλλι του, ποδχε άσπρηά στα χέρια του. Καταλάβαινε πως ήταν χαμένος, κα' δέν ήθελε να παραδοθή. Τα παλληκάρια τα καλά δέν παραδίνονται. Ξέρουν καί πεθαίνουν έλευτερα, με τό ταπεινό στο χέρι !

Μα τό μοιραίο κοντοζύγωνε πιά.

Ένας ένός άσπρηάσκταν κάτω οι πέντε συντρόφοι του Χασιώτη, οι έμπιστεμένοι φύλακες του Κατσαντώνη. Έπεισαν σαν παλληκάρια άφού πολεμούσαν μια όλόκληρη ώρα, σαν λιοντάρια !...

Όσο άπείθανο κι' άπίστευτο κι' άσκήτα αυτό, είν' ώστόσο αληθινό. Μια όλόκληρη ώρα κρατούσαν σ' άπόστασι τους Αρβανίτες οι πέντε κλέφτες με τό Χασιώτη. Μα όπως είπαμε, ήρθε ή μαύρη καί θλιβερή στιγμή που ο Χασιώτης έμεινε όλομύναχος. Οι πέντε σύντροφοί του σκοτώθηκαν. Κόσκινο από τις σφαίρες των έχθρων, σωρηά στήκαν γύρω στον κατεπάνω τους. Τι μπορούσαν να κάνουν παραπάνω ! Έχυσαν όλο τους τό αίμα, έδωσαν τη ζωή τους για κείνον, που τους είχε άνηγαί σε τόσες μάχες σε τόσους ήρωαίους !

Μα ο Χασιώτης δέν είχε τό κουράγιο, δέν ήθελε να σκοτώση τον άγαπημένο του άδελφό. Έγινε στα πέντε παλληκάρια της συντροφιάς τους να είν' έτοιμα, κι' άμέσως ύστερα άρπαξε έναν Κατσαντώνη στον ι...

Οι Αρβανίτες που είχαν πιάσει τα

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

(Επεισόδιο απ' τη ζωή της αυτοκρατειρας Μεγάλης Αικατερίνης της Ρωσίας)

ΑΝΟΙΞΙ το 1762... Ζύγωναν μεσάνυχτα, μία καιά πρόβαλε από το δάσος που περιεστοίχιζε την αυτοκρατορική έπαυλ του 'Ορανεμπόλου — και πλησίασε προφυλακτικά προς τα κίγκελλα του κήπου της. Τά δρασκέλισε με νεανική σδελάδα, θρόνηκε στον κήπο, και άρχισε να γλυπτοειδή προφυλακτικά προς το μέρος μιας μικρής πόρτας.

Σαρκικά όμως σαν να φέρονταν από το χώμα, έξη πελώρια σωματοφύλακες κύκλωσαν τη καιά αυτή. Ήταν ένας νεαρός, ψηλός, κομψός και χρυσόμαλλος ευταγίδης — όπως φαινόταν στο φως του φαναριού ενός από τους σωματοφύλακες — τυλιγμένος σε μακρύ μανδύα.

Λίγα λεπτά της ώρας αργότερα, ο στρατηγός Μπρόνκοφ, γενικός διοικητής του 'Ορανεμπόλου, ξυπνήθηκε απότομα ακούγοντας χτυπήματα στην πόρτα της κρεββατοκάμαράς του.

— Πού είστε, τέτοια ώρα; μωγκρίσε ο στρατηγός ένοχλημένος. — Έξοχώτατε, ξυπνήστε!... Είμαι ο αξιωματικός της ύπηρεσίας!... Πιάσαμε έναν ύποπτο!

Ο στρατηγός πετάχτηκε από το κρεβάτι του, κτύπησε διαστικτό, πήγε στο γραφείο του, και διέταξε να του παρουσιάσουν τον ύποπτο. 'Αλλά μόλις αντίκρισε τον νεαρό και χρυσόμαλλο εκείνο ευταγίδα, άνοιξε διάπλατα τα μάτια του από κατάπληξη, και φώναξε:

— Πώς;... Έσάς έπιασαν, έξοχώτατε;... Και τί ζητούσατε μέσα στον κήπο της έπαυλης, στην έκτα μόνι ή Αιτόν Αυτοκρατορική 'Υψηλότης ο μέγας δούξ και διάδοχος της Ρωσίας Πέτρος;...

Ο νεαρός ευταγίδης, έλευθερος τώρα στις κινήσεις του — γιατί οι στρατιώτες έπαυαν να τον κρατούν, μόλις άκουσαν τον τίτλο του ως «έξοχωτάτου» — άναστήρισε τους ώμους του άδιάφορα. Και με ειρωνικό χαμόγελο, απάντησε:

— Έξοχώτατε, ήρθα έναν περίπατο ως εδώ, για να πάρω τον αέρα μου!

Ο στρατηγός Μπρόνκοφ δάγκωσε τα μουστάκια του από κρυφό θυμό. Και με φωνή ασημένια ξανάλεξε:

— Η έξοχότης σας άστεινείται σε πολύ ακατάλληλες στιγμές!... Έσείς, ο κόμης Στασίλαος Πονιατόφσκι — Τουατορίσκι, μεγιστάν και πρεσβευτής της Πολωνίας στα άνακτορα της Ρωσίας, άναστήκατε σαν άλητης τέτοια ώρα στον κήπο της έπαυλης του μεγάλου δούξ και κυρίου μου!... Πρόβει να έχετε πολύ τσιμπού, έξοχώτατε, για να άστεινέστε άκοιμη, ύστερα απ' όλη αυτά!... Όμοιογήστε τσιμπού, τί ζητούσατε εδώ;

— Ήρθα να πάρω τον αέρα μου! Ξανάτε ο λαμπρός εκείνος ευταγίδης σαρκαστικά.

— Όπως θέλετε, έξοχώτατε! μωγκρίσε ο Μπρόνκοφ άνυπόμονα, άναστηλώνοντας τους ώμους του. Έγώ θα είδοποιήσω τώρα την αυτοκρατορική 'Υψηλότητά του, και ξεσηκωθείτε μόνοι σας μαζί του!

Λίγες στιγμές αργότερα, ο στρατηγός χτυπούσε την πόρτα ενός μεγάλου διαμώματος της έπαυλης, που μόνον φωτισμένου άκούει. Ή δρασκέλιζε φωνές ενός μεθυσμένου άκοιμώμενου από μέσα, στις όποιες άπαντούσε πότε-πότε το άρμονικό αλλά άβέβαιο γέλιο μιας γυναίκας, έπίσης μεθυσμένης...

— Πού είστε, διάβολος μ' ένοχλεί τέτοια ώρα; άκούστηκε από μέσα βουβή ή φωνή του μεθυσμένου. Έμπρός!...

— Άς με συγχωρήσει, ή Αυτοκρατορική 'Υψηλότης Σας! φηδύρισε ο στρατηγός κάνοντας μία βαθειά υπόκλιση στον μεγάλο δούκα και διάδοχο της Ρωσίας Πέτρο. 'Αλλά οι στρατιώτες μου συνέλαβαν από άλλον στον κήπο ένα άτομο, το οποίο μόνι ή 'Υψηλότης Σας είναι άρμόδια να άναστήσει!

Κλονιζόμενος από το μεθύσι του ο μέγας δούξ, άναστηχώθηκε απ' την κακιστή του. Κτύπησε έλθαμβος την άσπρη μορφή του όφρασι ευταγίδου, και φώναξε δρασκά:

— Μά την κόλαση, έσύ είσαι, Πονιατόφσκι;... Και τί δαίμονα ξητούσες, μεσάνυχτα στον κήπο μου;

— 'Υψηλότητε, ήρθα να πάρω τον αέρα μου! Ξανάτε εκείνος, με τον ίδιο σαρκασμό και με την ίδια άδιαφορία.

Γέλια, ξεφωνητά ειδήματα, και χυδαίες βλαστήμιες θύγαν από το στήμα του Ράιττον διαδόχου. Κρατώντας τα πλευρά του και κιντώντας τη σύντομο των δαγύλων του και έρωμένη του κόμηςσας Βορόντοφ, ξεφώνιζε γελώντας άσυγκράτητα:

— Στην πίστη μου, είναι άστεύς ο Πονιατόφσκι!... Μά τις καμπάνες της «Παναγίας του Καζάν», φάινεται πως δεν θα μάθουμε ποτέ μας, τί διάβολο ήρθε να κάνει τέτοια ώρα, στην έπαυλή μου!... Και με το χυδίο μου άκούει να τον δέρο, αυτός δεν...

— 'Υψηλότητε, προσέβατε! τον δούκι ο Πονιατόφσκι, σουφρώνοντας τα φρύδια του. Είμαι έπίσημος πρεσβευτής του κράτους μου εδώ!... Και ή Μεγαλειότης της, ή αυτοκρατορική 'Ελισάβετ και θεά σας, δεν θα άνεχθή ποτέ τις διαδρόμους σας άπέναντι άντιστοιχίας

ξένης δυνάμεως!

— Θα μου πείτε, τί ζητάτε εδώ; δέχοιμ ο μέγας δούξ, μία πρεσβύτητα καθόλου στα άπειλητικά λόγια του Πολωνού ευταγίδου.

Τότε, ή κόμηςσας Βορόντοφ σπρώχθηκε, κλονιζόμενη απ' αυτή την άνοησία. 'Ωραιότητα αλλά με χυδαία σχεδόν χαρακτηριστικά απ' αυτή, πασίγνωστη για την κινική άναδεία της και για τα δεινά της με τον ύψηλο φίλο της, άπλωσε το χέρι της και φώναξε:

Μά δεν καταλαβαίνετε, 'Υψηλότητε, τί θέλει εδώ ή έξοχότης του; Χίλιες φορές σας το είπα, ότι είναι ο έπίσημος έραστής της 'Υψηλότης της συζύγου σας Αικατερίνης! Κι άποψε, άπόλυτα, ήρθε να τη δει!... Δέλετε άρεστέν καιρό από την Πετρούπολη και ο κόσμος με το δικό του — λαχτάρισε την άγαπημένη του!

— Χαχαχά!... Χαχαχά!... Ξέσπασε σε κινήματα γέλια ο άπαρηγορημένος μέγας δούξ. Καίως ήρθες λατόν, κόμης!... Κάποτε στο τραπέζι μας!... Θα έυντήσω και τη γυναίκα μου να σου κρατήσει συντροφιά και θα φάμε εδώ κι οι τέσσερες, γελώντας ως το πρωί!...

Και γνέφοντας άσπρησά στον έλθαμβο στρατηγό Μπρόνκοφ, πηδωξε από το διαμώτιο. Πήγε κατόπιν στην κρεββατοκάμαρά της μεγάλης δουκίσσης Αικατερίνης, συζύγου του, και την έβγαλε με τις πειρές βλαστήμιες και σαρκασμούς. Τραβώντας την ύστερα από το χέρι, τραμαγμένη, άηδισμένη, και κατάπληξη, την έφερε στο δωμάτιο εκείνο, όπου περιμεναν ο έραστής της και ή έρωμένη του...

Κι έτσι συνεχίστηκε το δρομάδες και προτοφάνες έπίσης έκαι γλέντι, ως τη χαραυγή.

Από ήμέρες αργότερα, ή αυτοκρατορική 'Ελισάβετ, μαθαίνοντας τα πρώτα κινήματα εκείνα γεγονότα, έξώρισε στη Σιβηρία την κόμηςσας Βορόντοφ. Συγχρόνως κάλεσε στην Πετρούπολη τον άνεγρό και βασιλόχο της μαζί με τη γυναίκα του, για να τους έπαιρη καλύτερα.

Κι έδωσε με τρόπο στον Πονιατόφσκι να καταλάβει, ότι της ήρθε πια άνεπιθύμητος στην Αίλη της!... Ο Πονιατόφσκι, άπαρηγόρητος, άναστήρισε με ύποκλητη την παρατήρησή του, στην Πολωνική Δίαιτα...

Σε λίγες μέρες αργότερα, κατόπιν ξενοφώνος του για το Παρίσι, επειδή ήταν άνεπιθύμητος τόσο στη Ρωσία, όσο και στην πατρίδα του Πολωνία...

Καλοκαίρι του ίδιου έτους 1762.

Η αυτοκρατορική 'Ελισάβετ πέθανε. Ο μέγας δούξ Πέτρος, άναστήρισε παύρας Παύλου τον Ρωσών. Η πρώτη του δουλειά τότε ήταν να άναστήσει από την έξορία την έρωμένη του Βορόντοφ, ή ένασχολία τα παλιά δεινά του, και να καταλάβει τους άρρωσμένους — αλλά και άρρωστούς — συνεργάτες της μεγάλης θέας του.

Η νέα τσαρίνα Αικατερίνη, δραστήρια και φιλόδοξη, καθώς ήταν δεν κοίταξε έντονα εκείνον στον ύπερλαμπρο θρόνο της. Μισούσε τον άνεγρό της και με τον καινούριο φίλο της, ο Πέτρος γάμο, ένα άπορηστικό και γυναικάριο άξιοματικό της φρουράς της, συνιοτούσε έντονα τον.

Ο 'Ορλώφ ίωνεννοήθηκε και με τους άλλους δελφούς του, με τον πρωθυπουργό Μπεστούεφ και με τον πρίγκιπα Πάνιν, κι άποφάσισαν να δολοφονήσουν τον αυτοκρατορικό Πέτρο!

Έτσι μία νύχτα, ενώ ή Αικατερίνη μιλούσε με τη φίλη της Πριγκίπισσα Ντάσκινα, ή πόρτα της κρεββατοκάμαράς της άνοιξε κι ο 'Ορλώφ μπήκε μέσα.

— Μεγαλειότητά, της είπε απλά ή Αιτόν Μεγαλειότης ο άυτοκράτορας ΠΕΘΑΝΕ από καλικολόνους!... Έρχομαι τη στιγμή αυτή στη Ρώμη, όπου ή Μεγαλειότης του έμενε προσωρινά!

Πέθανε ο άυτοκράτορας;... Ο συζυγός μου;... φηδύρισε με κρυμμένη φωνή ή Αικατερίνη. Είμαι βέβαιος, Γρηγόρη!

— ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΟΣ, Μεγαλειότητά!... άποφάσισε με στιγμή άσπρησά ο Γρηγόριος 'Ορλώφ. Ίδου σεις τώρα, τσιφίνα Παύλου των Ρωσών!

Το βράδυ της έπομένης της στέφρας, ο ίδιος γυναικάριος άρρωστικός ήλθε στο κρεβάτι της μεσάνυχτα, στην κρεββατοκάμαρά της πανίσχυρης κυρίας και έρωμένης του...

— Γρηγόρη, σ' είχαριστώ! φηδύρισε εκείνη, κιντώντας τον με λατρεία. Μ' άνέβασες στον λαμπρότερο θρόνο της Οικουμένης, και με έκανες πανίσχυρη!... Ζήτησέ μου τί θέλεις να κάνω κι' εγώ για σένα!

— Να πέσεις στην άγκαλιά μου! της απάντησε τραχιά ο γυναικάριος εκείνος γίγας και την έσφιξε με λαχτάρα μέσα στα σπλάχνα μαύρα του.

Την είδε όμως σκεπτική... Το φαρδύ μέτωπο της μεγαλουργούσε και φιλήδονες εκείνης αυτοκρατορίας, οντίδες κρυφών κι' ένοχλητικές σκέψεις τον αλλέκωναν... Και τί φίλη της δεν ήταν τόσο θερμή, όσο το ποθύσε εκείνος.

— Μά τί έχεις λοιπόν; της είπε σε μία στιγμή ο 'Ορλώφ, με την (Η συνέχεια εις την σελίδα 1470)

Η Μεγάλη Αικατερίνη

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΕΛ - ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Η ΕΔΕΣΣΑ

(Παράδοσις της Έδεσσας)

Πού πούν πάρουν την Κωνσταντινούπολη οι Τούρκοι, είχε τουρκέσει ή 'Εδεσσα. Τούρκεψε, αλλά πολέμους γερά. Και πάλι δεν θα έπευε στα τούρκικα τα χέρια, αν δεν βρισκόταν ένας Έδεσσαίος, Πέτρος! Ένομι του, που, επειδή ήταν μαθημένο το κεφάλι του, κι' Έδεσσαίος τον λέγανε ο «Κασσιδιάρης», και οι Τούρκοι έπειτα τον μεταφράσαν σε «Κέλ - Πέτρος». Κι' ως «Κέλ - Πέτρος» είχε πιά γνωστός στην ταπεινή παράδοσι. Πού ήταν το έπιθετό του, ούτε ή παράδοσις το ήξερε, ούτε οι άπόγονοι του το γνώριζαν.

Πολλές έφθονες κάμανε οι Τούρκοι, για να πάρουν την Έδεσσα, ως και 600 χρόνια, μα πάντα σπάσανε τα μούτρα τους. Ο Έλληνας Βλάντις στρατός πολεμούσε με καρδιά, πολεμούσε με άπαισία... Σημεία άπάνω στα συμβόλια, πολεμικά, έκαναν οι Τούρκοι. Οι άποδοίς είχαν πια άπαισία... Να λύσουν την πολιορκία και να γυρίσουν πίσω στα Γιαννιτσά! Κινδύνευαν τα κεφάλια τους.

Εκεί λοιπόν που συνεκρίνοντο και συζητούσαν τί να κάμουν, να και παρασάταζε μπροστά τους ο Κέλ - Πέτρος, ταπεινός.

— Άρετάδες μου, τους λέει, εγώ να σας δείξω, πού είναι Έδεσσα, πού θα πάρετε την Έδεσσα. 'Αλλά τί θα μου δώσετε έμένα, όταν το πετύχετε;

— Ότι θέλεις, του είπε ο πασάς. Θα σου δώσουμε όσα χτήματα, όσα και μαχιστές θέλεις. Θα σου δώσουμε χτήματα πολλά και θα άκούμε έμένα και τους άπογόνους σου, όσο φά ή πάχη ή ζωή σου ή γενιά, διοικητής το τόπου. Ό,τι έλς σου θα γίνεται. Φτάει ένα ακόμα να μάς ύποσχεθείς ότι θα κινήσεις...

— Τι;

— Έσύ και ή οικογένειά σου θα τουρκέσετε.

— Σήμωρος.

Κι' ένα βράδυ βροχερό, πήρε τους Τούρκους ο Κέλ - Πέτρος και από ένα δρόμο κρυφό και μυστικό, έσο νοσταπιδά που ύπαρχει και σήμερα ακόμα στην Έδεσσα το κρυφό, τους άνέβασε άπάνω στην πόλη και την καταλάβα.

Το μονοπάτι αυτό και σήμερα λέγεται με το όνομα που το δώσανε οι Τούρκοι τότε. Λέγεται κα' λ' άνα, από σημαίνει έφθοδος. 'Από εκεί δηλαδή έγινε ή έρση και κατέληξη ή Έδεσσα.

Οι Έλληνες, όταν καταλάβαινε τί συνέβη, ήταν και άργα. Πολεμίσαν, πολεμίσαν, ώπου πέσανε όλοι νεκροί! Τους νεκρούς αυτούς, λέει ή παράδοσις, τους θάψανε εκεί κοντά, στο μεγάλο καταφράκτη, λίγο παραπέρα από το μέρος που βρισκεται και σήμερα το χριστιανικό νεκροταφείο.

Κατά περίγυρ' δέ πάλιν σύμπτωσι, στο μέρος εκείνο άρρωστος έτάφησαν κατά το 1912 και οι Έλληνες στρατιώτες, που άπεθαν από τα δεινά της έστρατείας και τις άσθένειες, στα Βαλάνια...

Σαν τούρκεψε πια ή Έδεσσα, όλος χαρά ο Κέλ - Πέτρος, πήγε στο σπίτι του, για να προετοιμάσει μία μοναχάκη που είχε για τις τιμές και τα άξιώματα που θα του έδιναν οι Τούρκοι.

— Και πώς, τον ρώτησε εκείνη, Έλληνες έμεις και χριστιανοί, θα τιμηθώ από τους Τούρκους, που τους πολεμούσαμε ως σήμ' ά ακόμα; Ο Κέλ - Πέτρος άναγαστηκε να της πη το μυστικό.

Μόνο που δεν τον έπεισε τότε ή καλή εκείνη κόρη.

— Σέ, σέ, πρόφασες την πατρίδα σου!... του φώναξε. Και δεν σου ήρτασε ή άμικια, αλλά θέλεις και να μάς τουρκέσεις!...

Και τον έβιασε από το σπίτι κακήν κακώς.

Καταξοχισμένοι και καταματωμένοι ο Κέλ - Πέτρος, έφυγε, πήγε στον πασά και του διηγήθηκε ότι ή κόρη του, το μόνο και μοναχό μέλος της οικογένειάς του, όχι μόνον άνείχεται να τουρκέσει, αλλά και ήλιν έλειψε μάλιστα να τον πνίξει, αν δεν έφαινε.

— Την γισιάσισα!... είπε ο πασάς, και έτάζε να την φέρον άποστό του.

Το τί την κάμνε σέροντας.

Στην άρχη ο πασάς της έταξε χίλια - δυό για να τουρκέσει. Μά έπειτα από, με άμωρος, έβρισε και την πίστη του και τον σουλτάνο του, κι' αυτόν, μάλιστα ο Τούρκος άρχιστάτης και έδωσε διαταγή να την κάμνουν ζωντανή, σ' ένα λόφο, που είχε πάνω από την πόλη. Στο

λόφο αυτό είναι οι στρατώνες σήμερα και τον ονομάζουν από τότε «Κή - Τεκούσι», δηλαδή ο «Λόφος της Παρθένου».

Έκει πάλι κάμανε ζωντανή την άτυχη Έλληνοπούλα!

Όσο για τον Κέλ - Πέτρο, αυτός τούρκεψε, πήρε άλλο όνομα, τουρκικό, έγινε διοικητής του τόπου, πήρε όποια σπίτια, χτήματα και περιβάλλια των Έλλήνων ήθελε, ξαναανταγρεύτηκε με Τούρκους και έκανε παιδιά, και τα παιδιά του άπογόνους.

Λένε ακόμα πως ο προδότης αυτός έζησε χρόνια πολλά και πέθανε γερός και καταραμένος. Από την Έδεσσα δεν βγήκε ποτέ παραξένος, ούτε και από το σπίτι του.

Σαν πέθανε αυτός, τη διοίκησε την πήραν τα παιδιά του και την βαστάσαν χρόνια άρετά. Γιατί κι' από τα παιδιά του, την πήσαν τα έγγονά του, κι' απ' τα έγγονά τα διαέγγονά του...

Μά ο Θεός δεν είχε λημονήσει την προδοσία.

Πέρασαν χρόνια άρετά. Πέρασαν αιώνας!...

Η μνήμη του Κέλ - Πέτρου μόνον ως άνάμνησις ενός κακού προδότη της πατρίδος και σκληρού πατέρα έμεινε στους χριστιανούς της πόλεως. Οι άπόγονοι του όπόσος στη συνείδησι των χριστιανών δεν ήσαν έπαβαρμένοι με τον προάπαιτο των τή έγκλημα. Έδδελύσαντο τον Κέλ - Πέτρο, αλλά δεν περιφρονούσαν τα τρισεγγόνια του. Η άμαρτία των προγόνων, για τον κόσμο, ξεπλήθηκε μέσα στους αιώνας που πέρασαν!

Λημονούν οι άνθρωποι, αλλά έπιβέπει και έφρονει ο Θεός!...

Και ο Θεός έδωσε τη δικαιοσύνη.

Έφτασε το 1912. Ο Βαλκανικός πόλεμος είχε κηρυχθή. Τα έλληνικά άπελευθερωτικά στρατεύματα πλησίαζαν στην πόλη της Έδεσσας.

Ταραχή, φόβος, τρόμος και σύγχυσις, μέσα στην πόλη, από τους Τούρκους. Τέλος πάντων έπεκατήσαν οι φρονιμότεροι, μετάξυ των όσων και ο τότε 'Οθμανός καίμακας, και άπέφασαν τα έξης:

Έαυτορή έγκριτων πολιτών, Τούρκων και χριστιανών, έχουσα επί κεφαλής τον τότε Τούρκο δημαρχο Έδεσσας Άλή μπέη, να βγν έξω από την πόλη και να τρομπανήσουν τον έλληνικό στρατό, δίδουσα σ' αυτόν τα κλειδιά της πόλεως.

Έτσι κι' έγινε.

Ο Τούρκος δημαρχος, ο Άλή μπέη, ένα γεροντάκι κοτό, άγαρό και άστρομαλλί, όταν είδε τον έλληνικό στρατό προχωρούντα, κατακίτρινο και τρομαγμένο, στάθηκε έμπρός, προσκύνοντας και νοσταπιδά προσέφερε μέσα σ' έναν άσμεμένο δίσο τα κλειδιά της πόλεως στους έλευθροντάς...

Όσοι τότε οι χριστιανοί, που ήσαν εκεί, έκαναν το σπασμό τους.

Έκαμαν το σπασμό τους ευχαριστούντες τον Θεό, γιατί ξανάγινε ή πατρίδα τους έλληνική και γιατί εκείνη τη στιγμή είδαν ένα θαύμα, που τους έκανε να σκεφθούν την Θεία άναταδόσι!

Ο Τούρκος δημαρχος Έδεσσας δηλαδή, που προσέφερε νοσταπιδά και ταπεινά τα κλειδιά της πόλεως στον έλληνικό στρατό, ήταν κατ' ευθείαν άπόγονος του Κέλ - Πέτρου, του προάπαιτο που προέδωσε προ 600 - 600 έτών την πόλη της Έδεσσας στους Τούρκους!

Ο Θεός, είπαν τότε όλοι, άργεί, αλλά δεν λημονεί!... Σ. Σ.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΟΙ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΥΠΑΝΤΡΟΙ

— Πώς συμβαίνει να ξεχωρίζουν άμέσως ή γυναίκες τον παντρεμένο άνδρα από τον άνυπαντρο;

— Άπόλυτα, όπως συμβαίνει να ξεχωρίζουν οι έμπειροι κωμικοί θηρία από τον άνοητο που έμεινε στο κλωδί, από κείνο που έμεινε έλεύθερο στη ζουγκλα!...

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ τα όπ' αριθμόν 1 και 5 τεύχη του «Μπουκέτου».

Το Γραφείο μας πληρώνει τα τεύχη αυτά άρκει να εύρίσκωνται εις καλήν όποσδήποτε κατάσταση — προς 30 δραχμάς έκαστον. Πληροφορία στα γραφεία μας.

Ο Κέλ - Πέτρος πήγε στον πασά και του διηγήθηκε...

•Κυρίες• μου

“Ολων μας μιά είναι η προσπάθεια. Πώς να
σαι υάμωμεν λά μαλλιά σου ωραιόλα
Αλλά..... Διχών τον κίνδυνον να τα άσπρίσιτε.
να τα υάμειτε σκληρά άλωνα σλαχιά. Μιά να-
λή εργασία επιτυχάνεται

μόνον μέ τα
και μέ πείραν πολυετή Δυσία να είδε ά-
πολύω πεπεισμένοι πως μόνον έμεις τα
διαδίδομεν

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ/
Σταδίου 37
Στοά Δημ. Υπαλλήλων
Τηλ. 23-208